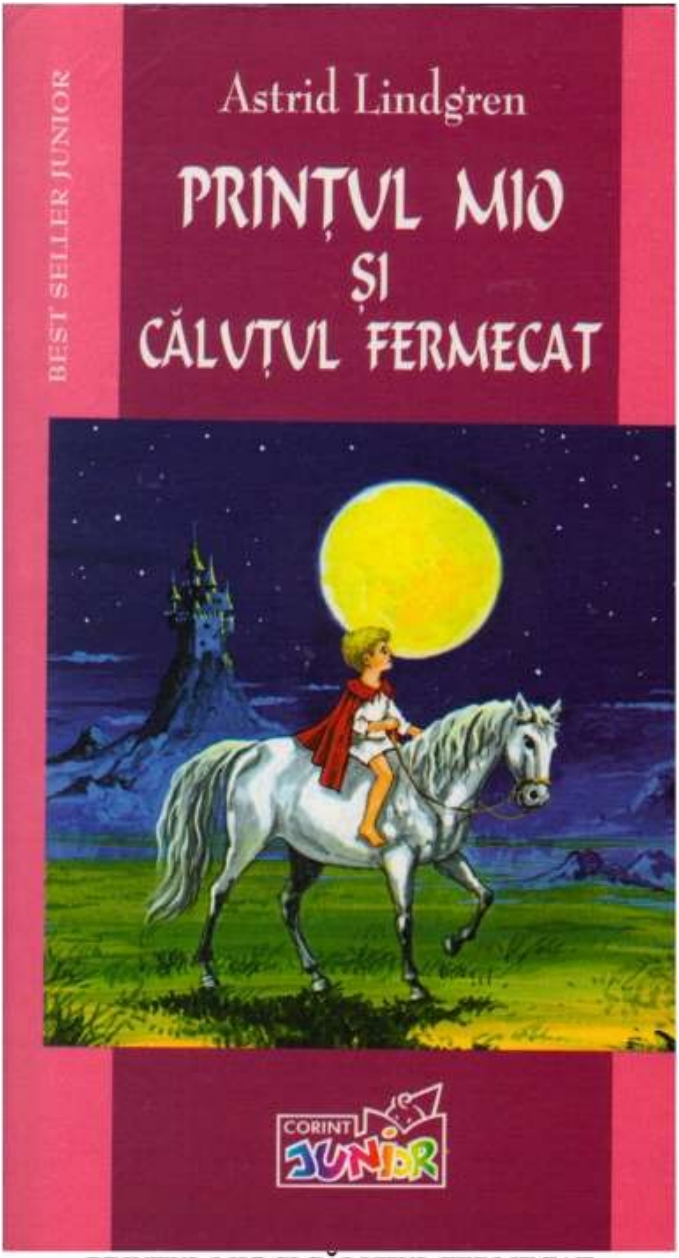

PRINȚUL MIO ȘI CĂLUȚUL FERMECAT

ASTRID LINDGREN

Bo Vilhelm Olsson („Bosse"), un băiat care este în grija unui unchi şi a unei mătuşi în vârstă, cărora nu le place de băiat. îl hărţuiesc şi-i spun să nu le facă

probleme. Într-o zi primeşte un măr de la magazinul amabilei doamne Lundin, care îi cere să-i trimită o carte poştală. El trimite cartea poştală, dar nu înainte de a arunca o privire la ea. Este adresată unui rege şi spune că fiul său se va întoarce acasă, şi-l va recunoaşte după mărul ce îl posedă. Bosse se uită la mărul său şi brusc se transformă în aur.

Curând după aceea, Bosse găseşte o sticlă cu un duh prins înăuntru. La deschiderea ei, geniid recunoaşte mărul şi îl duce pe Bosse într-o altă lume, departe, departe.

La sosire, lui Bosse i se spune că numele său real este Mi-o şi că el este fiul regelui şi, prin urmare, domnitorul pământului. El îşi face un nou prieten, Jum-Jum, şi primeşte calul Miramis de la tatăl său. Cu toate acestea, el învaţă curând că nu totul în această lume este la fel de minunat cum părea la prima vedere. În tărâmul de dincolo, de unde regele domneşte, locuieşte un cavaler rău numit Katō, a cărui ură este atât de puternică încât pământul din jurul castelului este steril. El a răpit mai mulţi copii din satele din apropiere şi reprezintă o ameninţare constantă pentru oamenii care locuiesc acolo.

Lui Mi-o i se spune că destinul său este de a lupta cu Katō, chiar dacă el este doar un copil. împreună cu Jum-Jum şi Miramis, Mi-o porneşte într-o călătorie periculoasă în ţinutul Katō, aşa cum au prevăzut poveştile de mii şi mii de ani.

Cuprins

RAFTUL CU AUTORI 3
CĂLĂTOREŞTE PRIN ZI ŞI NOAPTE 4
ÎN GRĂDINA DI] TRANDAFIRI 9
MIRAMIS 14
LE PASĂ OARE STELELOR DACĂ CINEVA CÂNTĂ PENTRU ELE? 19
FÂNTÂNA CARE-MURMURĂ-SEARA 24
A FOST ODATĂ UN FIU DE REGE, CARE CĂLĂREA PE UN CAL ALB, SUB CLAR DE LUNĂ 30
PĂSĂRILE VRĂJIŢI: 37
ÎN PĂDUREA MORŢII 42

CEA MAI ADÂNCĂ PEŞTERĂ DIN CEL MAI NEGRU MUNTE 49
GHEARA DE FIER 55
O SABIE MAI ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE N-AM VĂZUT NICICÂND ÎN CASTELUL MEU 61
mi-o MI-O AL MEU! 68

RAFTUL CU AUTORI

Considerată ca fiind o inovatoare în domeniul literaturii pentru copii, Astrid Lindgren s-a născut pe data de 14 noiembrie 1907, într-o fermă numită Nas, situată la marginea orăşelului suedez Vimmerby, din provincia Smăland. În familia ei, poveştile erau foarte îndrăgite, părinţii încurajându-i pe copii să-şi dezvolte imaginaţia şi chiar să-şi transpună în scris fanteziile specifice vârstei. În 1921, în ziarul local, apărea deja un prim text semnat de Astrid Anna Emilia Ericsson, autoarea având la acea dată doar 14 ani.

Aşa a început cariera unei scriitoare despre care se spune că a revoluţionat literatura pentru copii din Suedia, apoi din întreaga lume. Personajele create de Astrid Lindgren au ajuns să fie cunoscute şi îndrăgite de multe generaţii de copii de pe toate meridianele. Conform tradiţiei de până atunci, eroii cărţilor pentru copii trebuiau să fie cuminţi şi ascultători; Astrid Lindgren a adus în prim-plan copiii neastâmpăraţi şi chiar dezordonaţi, precum celebrul Pippi Lângstrump, punând un accent important asupra personalităţii tinerelor sale personaje, independente şi neconvenţionale.

Cărţile sale înfăţişează o lume a iubirii şi a libertăţii, apropierea de natură fiind una dintre temele predilecte.

Publicată pentru prima dată în anul 1954, *Prinţul Mi-o şi căluţul fermecat (Mi-o min Mi-o)* este o poveste clasică a luptei dintre bine şi rău, inspirată din povestirile

populare şi din Biblie. Prima ediţie, ilustrată de Hon Wikland, s-a bucurat de un enorm succes, ceea ce a făcut ca reeditările şi, apoi, traducerile să se succeadă într-un ritm susţinut.

De-a lungul fascinantei sale cariere, Astrid Lindgren a publicat peste 100 de cărţi, care s-au vândut în zeci de milioane de exemplare; au fost traduse în peste 60 de limbi şi au constituit sursa de inspiraţie a multor filme realizate pentru micul şi marele ecran. Numeroase premii internaţionale i-au răsplătit talentul, dar cea mai frumoasă recompensă, pentru Astrid Lindgren, a constat în bucuria pe care le-a adus-o micilor săi cititori. „Dacă am reuşit să înseninez măcar o copilărie tristă, înseamnă că am reuşit să fac ceva în viaţă”, spunea scriitoarea.

A ascultat cineva radioul, anul trecut, în ziua de 15 octombrie? A auzit, oare, că se căuta un băiat dispărut? Se spunea cam aşa:

— Poliţia din Stockholm îl caută pe Bo Vilhelm Olsson, în vârstă de nouă ani, dispărut alaltăieri seară pe la orele 18 de la locuinţa sa de pe Upplandsgatan, nr. 13. Bo Vilhelm Olsson are părul blond şi ochii albaştri, iar în momentul dispariţiei purta pantaloni scurţi, de culoare maron, pulover gri, croşetat, şi o şepcuţă roşie. Dacă aveţi orice informaţie care poate fi folositoare despre cel dispărut, vă rugăm să vă adresaţi la cel mai apropiat post de poliţie.

Da, aşa se spunea. Dar niciodată n-a sosit vreo informaţie despre Bo Vilhelm Olsson. Dispăruse, pur şi simplu. Nimeni n-a aflat vreodată ce s-a întâmplat cu el. Nu ştie nimeni. În afară de mine. Căci eu, eu sunt Bo Vilhelm Olsson.

Aş dori să-i pot povesti cel puţin lui Benka totul. Cu Benka mă jucam mereu. Şi el locuieşte tot pe Upplandsgatan. De fapt, se numeşte Bengt, dar toţi îi spun Benka. Aşa cum nici mie nu-mi spune nimeni, bineînţeles, Bo Vilhelm Olsson. Mi se spune simplu: Bosse.

Adică, mi se *spunea* Bosse. Acum, că am dispărut, nu mi se mai spune în niciun fel. Numai mătuşa Edia şi

unchiul Sixten mă strigau Bo Vilhelm. Dar, de fapt, unchiul Sixten nu mă chema nicicum. Nu vorbea aproape niciodată cu mine.

Eram fiul adoptiv al mătuşii Edia şi al unchiului Sixten. M-au luat la ei când aveam un an. Înainte, locuisem într-un cămin de copii. De aici m-a luat mătuşa Edia. Ar fi dorit mai degrabă o fată, dar nu se afla niciuna acolo. Aşa că m-a luat pe mine, deşi nici unchiului Sixten, nici mătuşii Edia, nu le prea plăceau băieţii. Chiar deloc, dacă era vorba despre cei de opt-nouă ani. Spuneau despre mine că fac prea multă gălăgie în casă, că aduc prea multă murdărie înăuntru, ori de câte ori mă jucam pe-afară, prin parcul Tegner, că îmi arunc hainele peste tot şi că vorbesc sau râd prea tare. Mătuşa Edia spunea mereu că ziua în care am venit în casa lor a fost o zi cu ghinion. Unchiul Sixten nu zicea nimic. Ba, uneori îmi poruncea:

— Hei, tu, cară-te de aici, să nu te mai văd!

În cea mai mare parte a timpului eram la Benka. Tatăl lui vorbea de obicei mult cu el, îl ajuta să construiască aeromodele şi umplea cu liniuţe uşa de la bucătărie, ca să vadă cu cât se mai înălţase Benka. Benka avea voie să râdă şi să vorbească după pofta inimii, ba chiar să-şi arunce hainele peste tot. Tatăl lui îl iubea oricum. Şi toţi băieţii puteau veni la Benka acasă, să se joace. La mine nu putea veni nimeni. Mătuşa Edia spunea că nu-i place să se vânture copiii prin casa ei. La fel se purta şi unchiul Sixten:

— Ne ajunge neobrăzatul pe care-l avem, spunea el.

CĂLĂTOREŞTE PRIN ZI ŞI NOAPTE

Când stăteam, seara, lungit în patul meu, mi-aş fi dorit uneori ca tatăl lui Benka să fi fost şi tatăl meu. Mă tot

gândeam cine oare era tatăl meu adevărat şi de ce nu puteam să stau cu el şi cu mama mea adevărată, ca să nu fiu nevoit să locuiesc mai întâi într-un cămin de copii şi pe urmă la mătuşa Edia, şi la unchiul Sixten. Mătuşa Edia mi-a spus că mama mea a murit când m-am născut şi că nimeni nu ştia cine era tatăl meu. „Nu e greu, însă, să-ţi imaginezi ce om de nimic trebuie să fi fost”, a adăugat ea. O uram pe mătuşa Edia când o auzeam vorbind astfel despre tatăl meu. S-ar putea să fie adevărat că mama a murit la naşterea mea. Dar că tatăl meu nu era un om de nimic, de asta *eram sigur.* Stăteam uneori întins pe pat, plângând de dorul lui.

Exista un om care se purta frumos cu mine: doamna Lundin, de la prăvălia de fructe. Îmi dăruia, din când în când, dulciuri şi fructe.

În ultima vreme, mă tot gândesc cine era, în fond, doamna Lundin. De fapt, de la ea a început totul, atunci, în acea zi de octombrie, anul trecut.

În ziua aceea, mătuşa Edia mi-a spus, de nenumărate ori, ce nenorocire însemna venirea mea în casa lor. Apoi, spre seară, să fi fost puţin înainte de ora şase, mi-a zis să mă reped până la brutăria de pe Strada Reginei şi să-i cumpăr o pungă de pesmeţi, din aceia care-i plăceau ei foarte mult. Mi-am pus şepcuţa roşie şi am plecat. Când am trecut pe lângă prăvălia de fructe, în uşă stătea doamna Lundin. M-a luat de bărbie şi m-a privit îndelung, într-un mod foarte ciudat. Apoi m-a întrebat: – Vrei un măr?

— Da, vă mulţumesc, i-am răspuns.

Ea mi-a dat atunci un măr roşu, frumos, care arăta grozav. Şi mi-a spus: – N-ai vrea să-mi pui o ilustrată la cutia poştală?

— Desigur, cu plăcere, am răspuns. A scris repede câteva rânduri pe o ilustrată şi mi-a dat-o.

— Cu bine, Bo Vilhelm Olsson! a zis doamna Lundin. Cu bine, cu bine, Bo Vilhelm Olsson!

Suna aşa de ciudat. Până atunci, îmi spusese mereu doar Bosse.

Am dat o fugă până la cutia poştală, care se afla cu câteva străzi mai departe. Chiar în momentul în care voiam să pun în cutie ilustrata, am observat că aceasta răspândea în jurul ei o lumină ciudată, ca o strălucire de foc. Da, literele scrise de doamna Lundin sclipeau viu, ca nişte litere de foc! Trebuia să le citesc, nu mă puteam abţine.

Pe ilustrată era scris aşa:

Către

Regele Ţării îndepărtate! El e pe drum, el, cel căutat de tine îndelung. Călătoreşte prin zi şi noapte şi ţine în mâna lui Semnul, mărul de aur.

Nu pricepeam niciun cuvânt, şi parcă mi se făcuse într-o clipă foarte frig. M-am grăbit să arunc ilustrata în cutia poştală.

Cine era cel care călătorea prin zi şi noapte? Şi cine ţinea în mână un măr de aur?

Deodată, privirea mi-a căzut pe mărul pe care-l primisem de la doamna Lundin. De aur! Era limpede! Ţineam în mână un măr de aur. Aproape că-mi venea să plâng. N-am făcut-o, dar era cât pe-aci. Mă simţeam atât de singur!

M-am dus în parcul Tegner şi m-am aşezat pe o bancă. Nu era nici ţipenie de om acolo. Toţi plecaseră pe la casele lor, să mănânce.

În parc se întunecase deja şi începuse să plouă puţin. Casele din jur erau luminate. Şi la fereastra lui Benka era lumină, mai mult ca sigur că în acel moment stătea la masă şi mânca mazăre şi clătite, împreună cu tatăl şi cu mama lui. Îmi închipuiam că peste tot, dar absolut peste tot, unde era lumină, se aflau copii care stăteau împreună cu taţii şi mamele lor. Numai eu stăteam aici, afară, în întuneric.

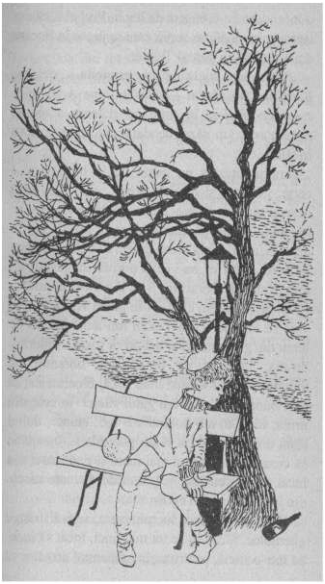

Singur. Singur, cu un măr de aur în mână, neştiind ce trebuie să fac cu el. Căzut pe gânduri, am pus cu grijă mărul lângă mine, pe bancă. În spatele meu se afla un felinar. Lumina lui cădea pe mine şi pe măr, dar totodată şi pe un obiect aflat undeva jos, pe pământ. Nu era decât o sticlă obişnuită de bere. O sticlă goală, desigur. Cineva o înfundase cu o bucată de lemn. Probabil că era isprava unuia dintre copiii care se jucau în fiecare după-amiază în parcul Tegner.

Am ridicat sticla de jos, privindu-i eticheta*: Berăriile Stockholm – Societate pe Acţiuni – calitatea a II*-a în timp ce stăteam acolo şi citeam asta, am văzut deodată mişcându-se ceva în sticlă.

Împrumutasem eu odată de la bibliotecă o carte, „O mie şi una de nopţi”, unde am citit despre un duh închis într-o sticlă. Dar asta se întâmpla în îndepărtata Arabie, cu mii de ani în urmă şi, apoi, sticla aceea nu era o sticlă obişnuită de bere. Sigur că nu-i ceva normal să găseşti un duh în sticlele Berăriilor S.A. din Stockholm!

Totuşi, aici era unul. Şi se putea vedea clar că voia să iasă de acolo. Duhul îmi arătă bucata de lemn din gâtul sticlei şi mă privi, parcă implorându-mă. Întrucât nu prea

eram obişnuit cu duhurile, mi-a fost mai întâi frică, bineînţeles, să scot bucata de lemn din gâtul sticlei. În cele din urmă, însă, m-am hotărât s-o fac; atunci, duhul ţâşni din sticlă cu un vâjâit puternic şi, începând să crească, se făcu tot mai mare şi mai mare, aşa încât deveni curând mai înalt decât toate casele din jurul parcului Tegner.

Duhurile pot face lucrul acesta: se pot strânge ghemotoc, făcându-se tot mai mici, încât să încapă într-o sticlă, pentru ca în momentul următor să crească, devenind chiar mai mari decât casele. Nu-şi poate închipui nimeni cât eram de speriat. Tremuram din tot corpul. Şi iată că, în cele din urmă, duhul îmi vorbi. Vocea lui era ca un vuiet puternic. M-am gândit atunci că n-ar fi stricat să se afle acolo, ca să-l audă, mătuşa Edia şi unchiul Sixten, care se plângeau mereu că eu vorbesc prea tare.

— Copile, îmi spuse duhul, m-ai eliberat din închisoare. Hotărăşte tu însuţi cum să te răsplătesc!

Dar eu nu voiam niciun fel de răsplată, doar pentru că trăsesem afară o bucăţică de lemn. Duhul îmi povesti că venise la Stockholm abia cu o seară înainte şi că se furişase în sticlă, să doarmă. Sticlele sunt, pentru duhuri, locurile unde le place lor cel mai mult să înnopteze. În timp ce dormea, cineva l-a închis acolo. Dacă nu l-aş fi eliberat eu, ar fi trebuit, probabil, să rămână mii de ani în sticlă, până când dopul ar fi putrezit.

— Şi lucrul acesta nu i-ar fi plăcut deloc stăpânului meu, Regele, adăugă duhul, mai mult pentru sine însuşi.

Am prins atunci curaj şi l-am întrebat: – Duhule, de unde vii? Se lăsă un moment de linişte. Apoi duhul spuse:

— Din Ţara îndepărtată… i6

A spus-o atât de tare; încât îmi vuia şi-mi huruia tot capul. Era în vocea lui ceva care îmi trezea dorinţa de a mă afla în acea ţară. Simţeam că n-aş mai putea trăi, dacă n-aş merge acolo. Am întins atunci braţele către duh şi am strigat:

— Ia-mă cu tine! Ia-mă cu tine în Ţara îndepărtată! Acolo este cineva care mă aşteaptă…

Duhul clătină din cap. Dar când i-am arătat mărul,

scoase un strigăt: – Tu ţii în mână Semnul! După tine am. venit. Eşti chiar cel pe care Regele îl caută de atâta amar de vreme!

Se aplecă atunci spre mine şi mă luă în braţele sale. Iar peste tot în jurul nostru se auzeau cântece şi bubuituri de tunet, în timp ce ne înălţăm împreună, în văzduh. Parcul Tegner rămăsese undeva departe sub noi, un parc mohorât, înconjurat de case cu ferestre luminate, unde copiii mâncau împreună cu taţii şi mamele lor. În acest timp, eu, Bo Vilhelm Olsson, pluteam pe sub stele.

Ne aflam sus, deasupra norilor, ţâşnind drept înainte, mai iute decât fulgerul şi mai puternic decât tunetul, iar în jurul nostru scânteiau stelele, şi sorii, şi lunile. Uneori, totul era negru ca noaptea, alteori de un alb strălucitor, încât simţeam nevoia să închid ochii.

„Călătoreşte prin zi şi noapte”, îmi spuneam în sinea mea. Era întocmai cum scria pe ilustrată.

Deodată, duhul întinse mâna, arătându-mi ceva în depărtare, ceva verde, strălucind în lumina soarelui, în mijlocul unei ape limpezi şi albastre.

— Ceea ce vezi acolo este Ţara îndepărtată, îmi spuse el.

Pluteam acum în jos, înspre Ţinutul Verde. Era o insulă scăldată de mare. În văzduh răsuna o muzică stranie, mai frumoasă decât orice altă muzică de pe lume, şi simţeam o adiere parfumată, care venea parcă de la mii de trandafiri şi crini. Jos, pe ţărmul mării, se înălţa un castel mare şi alb: acolo am aterizat noi. Cineva venea de-a lungul ţărmului. Era tatăl meu, Regele. L-am recunoscut de îndată ce l-am văzut. Ştiam că e tatăl meu. El şi-a deschis larg braţele, iar eu m-am repezit la pieptul lui. M-a îmbrăţişat îndelung. În tot acest timp, niciunul dintre noi n-a rostit niciun cuvânt, îmi încolăcisem braţele în jurul gâtului său, şi-l ţineam cât puteam eu de strâns. Oh, cât de tare mi-aş fi dorit ca mătuşa Edia să-l poată vedea pe tatăl meu, Regele. Cât era de frumos şi cum îi mai străluceau veşmintele de aur şi diamante! La faţă semăna oarecum cu tatăl lui Benka, dar era mult mai frumos. Păcat, mare

păcat că mătuşa Edia nu-l putea vedea. Ar fi înţeles atunci că tatăl meu nu era nicidecum un om de nimic. Avusese însă dreptate mătuşa Edia, când spunea că mama mea a murit la naşterea mea. Dar oamenii aceia proşti de la căminul de copii nu s-au gândit să-i dea de veste tatălui meu, Regele, să-i spună unde mă aflam. Timp de nouă ani, m-a tot căutat. Acum sunt atât de bucuros că mă aflu, în sfârşit, lângă el.

A trecut ceva timp de când mă aflu aici. Toată ziua mă distrez nemaipomenit. Şi în fiecare seară, tatăl meu, Regele, vine în camera mea să construim aeromodele şi să stăm de vorbă. Mă simt bine şi cresc fericit în Ţara îndepărtată. În fiecare lună, tatăl meu, Regele, face câte o nouă liniuţă pe uşa de la bucătărie, ca să vadă cât am mai crescut în înălţime.

— Mi-o Mi-o al meu, de necrezut cât ai mai crescut iar! spune el, de fiecare dată când mă măsoară.

Şi când îmi spune *„Mi-o Mi-o al meu”,* vocea lui sună atât de dulce şi de caldă! Dacă te gândeşti bine, nu mă numesc nicidecum Bosse.

— Te-am căutat vreme de nouă ani, mi-a spus tatăl meu, Regele. Noaptea stăteam treaz şi-ţi repetam numele: „Mi-o Mi-o al meu!”. Căci doar ştiam bine că aşa te numeşti.

Ei, ce ziceţi de asta?! Povestea cu Bosse a fost, aşadar, o minciună, la fel ca toate celelalte minciuni de pe vremea când locuiam pe Upplandsgatan. Abia acum este totul adevărat.

Îl iubesc pe tatăl meu, Regele, şi el mă iubeşte.

Aş dori ca Benka să afle despre tot ce mi se întâmplă aici. Cred că am să-i scriu despre toate acestea şi am să-i pun scrisoarea într-o sticlă. Apoi, o voi astupa bine de tot şi o voi arunca în marea albastră, care înconjoară Ţara îndepărtată. Iar într-o bună zi, când Benka se va afla cu părinţii lui în căsuţa lor de vară de la Vaxholm, s-ar putea ca sticla să apară plutind în faţa lui, tocmai când va merge să se scalde. Ar fi frumos! Ar fi frumos dacă Benka ar putea să afle ce lucruri minunate mi s-au întâmplat. Şi

apoi, ar putea chiar să sune la Poliţie şi să povestească acolo că Bo Vilhelm Olsson, al cărui nume adevărat este de fapt Mi-o se află pe mâini bune în Ţara îndepărtată, unde este fericit, nespus de fericit, împreună cu tatăl său, Regele.

ÎN GRĂDINA DE TRANDAFIRI

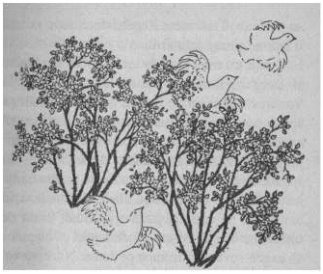

La drept vorbind, nu prea ştiu bine ce-ar trebui să-i scriu lui Benka.

Ceea ce mi s-a întâmplat nu seamănă câtuşi de puţin cu ceea ce se fi întâmplă oamenilor, de obicei. Şi nu prea ştiu cum ar trebui să povestesc, pentru ca Benka să înţeleagă, într-adevăr, totul. Am căutat cuvintele potrivite, dar nu le-am găsit. Poate că ar trebui să-i scriu astfel: „Mi s-a întâmplat ceva ce nu poate fi povestit!”. Dar, în felul acesta, Benka n-ar avea cum să afle ce este aici, în Ţara îndepărtată. Iar eu ar trebui să-i trimit pe puţin o duzină de sticle, dacă ar trebui să-i povestesc despre tatăl meu, Regele, despre grădina lui de trandafiri, despre Jum-Jum şi despre Miramis al meu, cel atât de frumos şi de alb, sau despre fiorosul Cavaler Katō, din Ţara de Dinafară. Nu, niciodată n-aş reuşi să-i povestesc tot ce mi s-a întâmplat aici.

Chiar din prima zi tatăl meu, Regele, m-a luat cu el în grădina de trandafiri. Vântul se juca vesel printre copaci.

Când ne-am apropiat de grădina de trandafiri, am auzit pe neaşteptate o muzică minunată, ca şi cum mii de clopoţei de sticlă ar fi răsunat toţi deodată. Era o muzică suavă şi învăluitoare. Ascultând-o, îţi tremura inima.

— Auzi plopii mei de argint? mă întrebă tatăl meu, Regele.

În timp ce mergeam, mă ţinea de mână. Niciodată până atunci nu mă mai ţinuse cineva de mână. De aceea, mi se părea atât de minunat să mă plimb acum, simţind mâna mea în mâna tatălui meu, Regele, deşi, de fapt, nu mai eram un băieţel. Grădina de trandafiri era înconjurată de un zid înalt. Tatăl meu, Regele, deschise o poartă şi iată-ne ajunşi înăuntru.

Odată, cu mult timp în urmă, mi se îngăduise să merg cu Benka la căsuţa lor de vară de la Vaxholm. Stăteam pe o dală de piatră de lângă apă şi pescuiam, la ceasul când soarele dădea să apună. Cerul era roşu, iar apa liniştită. Era anotimpul când înfloreau tufele de trandafiri. În spatele dalei de piatră se aflau multe, foarte multe astfel de tufe, unele lângă altele. Iar undeva în depărtare, pe cealaltă parte a golfului, cânta cu însufleţire un cuc. M-am gândit atunci că nu putea să existe ceva mai frumos pe lume. Nu e vorba, desigur, despre cuc, pe care oricum nu-l puteam vedea, ci despre cântecul lui, care făcea ca totul să pară mai frumos ca de obicei. Nu i-am spus nimic lui Benka despre toate acestea, dar tot timpul mi-am zis: „Ceva mai frumos nu cred să existe pe lume!”

Pe atunci, însă, nu văzusem grădina de trandafiri a tatălui meu, Regele. Nu privisem încă trandafirii lui, atât de frumoşi, care străluceau ca o cascadă de apă roşie, şi nici crinii lui albi, legănându-se uşor, în adierea vântului. Nu văzusem nici plopii lui cu frunze de argint, înălţându-se spre cer atât de sus, încât la lăsatul serii, stele arzătoare li se aninau în vârfuri. Şi nici păsările lui albe, care zburau prin grădina de trandafiri. Dar, mai ales, nu mai auzisem niciodată până atunci ceva asemănător cântecului lor, sau muzicii frunzelor de argint. Nimeni nu poate să fi văzut sau să fi auzit vreodată ceva mai frumos decât ceea ce vedeam

şi auzeam eu în grădina de trandafiri a tatălui meu, Regele. Stăteam fără să rostesc un singur cuvânt, strângând uşor mâna Regelui. Voiam doar să mă conving că este acolo, cu mine. Totul era atât de frumos, încât, pur şi simplu, nu mă înduram să trăiesc de unul singur acele momente. Tatăl meu, Regele, mă mângâie atunci pe obraji, întrebându-mă:

Nu puteam să-i dau niciun răspuns. Simţeam un fel de tristeţe. Deşi n-aş putea spune că eram trist – dimpotrivă! Aş fi dorit tare mult ca tatăl meu, Regele, să nu creadă cumva că aş fi trist. Dar înainte de a-l putea asigura de acest lucru, l-am auzit spunându-mi: – E bine că eşti fericit. Fii fericit, Mi-o Mi-o al meu!

Apoi plecă să vorbească cu grădinarul, care stătea acolo şi-l aştepta.

— Mi-o Mi-o al meu, îţi place grădina mea de trandafiri?

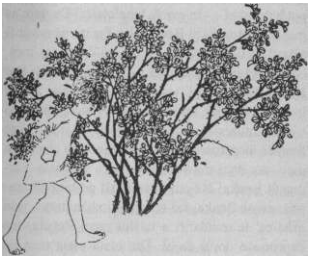

Am început să alerg încoace şi-ncolo, privind de jur-împrejur. Eram de-a dreptul uluit de toată acea frumuseţe şi simţeam în mine un soi de neastâmpăr, ca şi cum aş fi fost plin ochi cu limonada acidulată. Picioarele îmi erau atât de zburdalnice, încât nu puteam cu niciun chip să stau locului, iar braţele îmi deveniseră deodată deosebit de puternice. Aş fi dorit să fi fost şi Benka aici, ca să mă pot bate cu el – în joacă, bineînţeles! Da, tare aş mai fi dorit să fie şi Benka aici. Pentru că mi-ar fi plăcut să fiu împreună cu cineva de vârsta mea, cu care să împărtăşesc tot ce mi se întâmplă. Dar Benka, bietul de el, se afla, desigur, chiar atunci în parcul Tegner, unde era, ca de obicei, ploaie şi vânt şi întuneric, şi sumbru. Precis că aflase între timp că dispărusem şi se întreba încotro plecasem oare, sau dacă

mă va mai revedea vreodată. Sărmanul Benka! Ne-am distrat atât de bine împreună, eu şi Benka, iar acum, plimbându-mă prin grădina de trandafiri a tatălui meu, Regele, mă cuprinsese dorul de el. Din toată viaţa mea de până atunci, Benka era singurul care îmi lipsea. Nu mai exista nimeni căruia să-i fi simţit atât de mult lipsa. Poate că şi doamna Lundin, care fusese întotdeauna atât de bună cu mine. Dar cel mai mult şi mai mult mă gândeam, totuşi, la Benka. Un timp, am continuat să merg în linişte pe drumul îngust din grădina de trandafiri simţind cum, treptat, îmi dispare acel neastâmpăr din corp. Eram puţin trist şi-mi ţineam capul plecat. Deodată, am ridicat privirea. În faţa mea pe cărare stătea… da, era cât pe-aci să cred că era Benka! Dar nu era el. Era Jum-Jum. Bineînţeles că în acel moment, încă nu ştiam că era Jum-Jum. Era un băiat. Avea acelaşi păr şaten închis şi aceiaşi ochi căprui, la fel ca Benka.

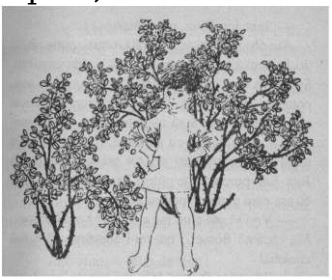

— Cine eşti tu? l-am întrebat.

— Sunt Jum-Jum, mi-a răspuns el.

Am observat atunci că arăta, totuşi, puţin altfel decât Benka, oarecum mai serios şi mai cuminte. Şi Benka este cuminte, cam ca şi mine – aşa, potrivit; doar că se mai întâmpla uneori să ne mai şi certăm, sau chiar să ne batem. Ba, alteori puteam fi chiar furioşi cu adevărat, dar, în cele din urmă rămâneam, desigur, tot prieteni buni. Cu Jum-Jum precis nu te puteai bate. Se vedea bine că era prea cuminte pentru aşa ceva.

— Vrei să ştii cum mă cheamă? l-am întrebat. Mă cheamă Bosse… nu, nu-i adevărat, Mi-o mă cheamă!

— Ştiu că te cheamă Mi-o mi-a spus Jum-Jum. Stăpânul nostru, Regele, a trimis soli în ţara întreagă ca

să-i anunţe pe toţi: Mi-o a venit acasă!

Închipuiţi-vă: atât de fericit era tatăl meu, Regele, că m-a găsit, încât a vrut s-o afle toată lumea, de-a lungul şi de-a latul ţării! Poate că era o comportare puţin cam copilărească din partea lui, dar eu am fost peste măsură de bucuros auzind lucrul acesta.

— Jum-Jum, tu ai tată? l-am întrebat, sperând şi dorind să-mi spună că are. Eu însumi fusesem atât de mult timp fără tată, încât ştiam cât de trist era!

— Bineînţeles că am, mi-a răspuns Jum-Jum. Grădinarul Regelui este tatăl meu. Vrei să vii cu mine să-ţi arăt unde locuiesc?

Voiam neapărat. Jum-Jum începu să alerge înaintea mea de-a lungul drumului, până în colţul cel mai îndepărtat al grădinii. Acolo se afla o căsuţă mică şi albă, o căsuţă ca din poveste. Zidurile şi acoperişul erau atât de încărcate de trandafiri, încât din casa propriu-zisă abia de se mai zărea ceva. Ferestrele erau larg deschise, iar păsări albe zburau în voia lor, când înăuntru, când afară. În faţa casei se aflau o bancă şi o masă, precum şi un lung şir de stupi de albine, iar printre trandafiri roiau, zumzăind, albinele. Din bucătărie se auzi o voce: – Jum-Jum, ai uitat de cină?

Cea care strigase era mama lui Jum-Jum. Ea apăru deodată afară în prag, surâzând. În acel moment, am observat că era la fel ca doamna Lundin, dar poate ceva mai frumoasă. Avea chiar şi gropiţe în obraji, ca şi doamna Lundin, şi mă apucă de bărbie exact aşa cum făcuse aceasta, atunci când mi-a spus: „Cu bine, cu bine, Bo Vilhelm Olsson!”. Numai că mama lui Jum-Jum mi-a spus: – Bine ai venit, bine ai venit, Mi-o! Vrei să iei cina împreună

cu Jum-Jum?

— Da, i-am răspuns, cu plăcere, dacă nu-i prea mare deranjul.

Mi-a spus că nu-i niciun fel de deranj. Jum-Jum şi cu mine stăteam la masa din faţa casei. Mama lui ne aduse un castron cu fursecuri şi, de asemenea, compot de căpşune şi lapte. Am mâncat amândoi cât am putut, în timp ce ne priveam şi râdeam. Eram bucuros că există Jum-Jum. O pasăre albă se apropie în zbor şi înhaţă un fursec de pe farfuria mea, ceea ce pe mine şi pe Jum-Jum ne-a făcut să râdem şi mai cu poftă.

În acel moment veni tatăl meu, Regele, împreună cu tatăl lui Jum-Jum, grădinarul. Deodată, mi-a fost puţin teamă, gândindu-mă că s-ar fi putut ca tatălui meu, Regele, să nu-i placă faptul că râdeam aşa de tare, în timp ce mâncam. Încă nu ştiam cât este de bun tatăl meu, Regele, cât de mult mă iubeşte el şi cât de mult îşi doreşte să mă audă râzând. Când mă văzu, Regele, se opri:

— Mi-o Mi-o al meu, tu eşti acela care râde cu atâta poftă?

— Oh, iartă-mă, te rog, i-am spus eu atunci, speriat la gândul că şi lui îi place poate tot la fel de puţin ca şi mătuşii Edia şi unchiului Sixten că râdeam aşa de tare.

— Dar râzi, râzi cât vrei, spuse tatăl meu, Regele. Apoi se întoarse către grădinar şi spuse ceva nemaipomenit:

— Iubesc cântecul păsărilor şi muzica plopilor mei de argint. Dar mult mai mult îmi place să-l aud pe fiul meu râzând în grădina de trandafiri…

Am înţeles atunci că nu trebuia să-mi fie frică niciodată de tatăl meu, Regele, şi că, orice aş face, el mă va privi întotdeauna cu ochii lui iubitori, aşa cum mă privea în acel moment, stând acolo cu o mână pe umărul grădinarului, în timp ce păsări albe zburau în jurul său. Şi înţelegând acest lucru, am fost atât de fericit, ca niciodată în viaţa mea. Atât de fericit, încât simţeam nevoia să râd tare, tare de tot. Mi-am lăsat capul pe spate şi am râs atât de tare, încât aproape că s-au speriat şi păsările. Jum-Jum

credea, desigur, că râd tot de pasărea care-mi furase clătită. Râdea acum şi el, mai tare ca înainte. Deodată izbucniră în râs şi tatăl meu, şi tatăl şi mama lui Jum-Jum. Nu ştiam de ce râdeau. Ştiam numai că eu unul, râdeam de dragul Regelui.

După ce am terminat de mâncat, am alergat împreună cu Jum-Jum prin toată grădina de trandafiri, făcând tumbe prin iarbă şi jucându-ne de-a v-aţi ascunselea, printre tufele de trandafiri. Erau atât de multe ascunzişuri acolo, încât, dacă numai a zecea parte din acestea ar fi existat şi în parcul Tegner sau prin împrejurimi, Benka şi cu mine am fi putut să fim mulţumiţi. Vreau să spun că Benka ar fi mulţumit, căci, în ceea ce mă priveşte, eu, din fericire, oricum nu mai aveam nevoie să caut vreodată o ascunzătoare prin parcul Tegner…

Începu să se întunece. Deasupra grădinii de trandafiri, plutea un fel de ceaţă pufoasă şi albăstruie. Păsările albe amuţiră, retrăgându-se pe la Cuiburile lor. Tăceau şi plopii de argint. În grădina de trandafiri se lăsase o linişte deplină. Doar în vârful celui mai înalt plop stătea o pasăre singuratică, o pasăre mare şi neagră, care cânta. Cânta mai frumos decât toate păsările albe la un loc. Aveam sentimentul că pasărea cântă numai şi numai pentru mine. Dar nu puteam s-o ascult, pentru că glasul ei mă întrista nespus.

— Se face noapte, zise Jum-Jum. Trebuie să plec spre casă.

— Nu, nu pleca încă, i-am spus. Nu pot să rămân singur cu acest cântec aşa de straniu. I-am arătat atunci pasărea cea neagră, întrebându-l: – Jum-Jum, ce pasăre este asta?

— Nu ştiu, mi-a răspuns Jum-Jum. Eu îi spun Pasărea Tristeţii. Şi asta doar pentru că este aşa de neagră. S-ar putea, totuşi, să se cheme cu totul altfel.

— Cred că nu-mi place, i-am spus.

— *Mie* îmi place, a zis Jum-Jum. Pasărea Tristeţii are nişte ochi aşa de blânzi. Apoi a adăugat, plecând spre casă: – Noapte bună, Mi-o!

În acel moment veni tatăl meu, Regele. El îmi luă mâna în mâna sa şi pornirăm aşa spre casă, străbătând grădina de trandafiri. Pasărea Tristeţii cânta în continuare, dar acum, de mână cu tatăl meu, simţeam că acel cântec nu mă întristează şi aş fi dorit ca pasărea să mi-l cânte în continuare.

Înainte de a intra pe poartă, am văzut cum Pasărea Tristeţii şi-a desfăcut larg uriaşele-i aripi negre, zburând în văzduh. Şi-am mai văzut atunci trei stele mici, pâlpâind pe bolta cerului.

MIRAMIS

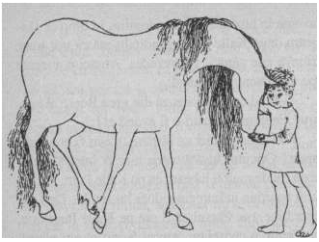

Aş vrea să ştiu ce-ar spune Benka, dacă ar putea să-mi vadă calul meu cel alb, cu coamă aurie! Pe Miramis al meu, cel cu copite şi coamă de aur!

Lui Benka, dar şi mie, ne plăceau foarte mult Caii. În afară de Benka şi de doamna Lundin, care fuseseră prietenii mei pe când încă mai locuiam pe Upplandsgatan, mai aveam un prieten despre care am uitat cu totul să vă povestesc. Se numea Kalle Punct şi era un cal bătrân, care aparţinea unei fabrici de bere. De câteva ori pe săptămână, o căruţă a fabricii de bere aducea marfă pentru prăvăliile de pe Upplandsgatan. De cele mai multe ori, căruţa sosea dimineaţa devreme, tocmai când eu mă duceam la şcoală. îl aşteptam atunci pe Kalle Punct, ca să

vorbesc puţin cu el. Era un cal deosebit de bun, iar eu îi dădeam întotdeauna bucăţele de zahăr sau coji de pâine. Tot la fel făcea şi Benka, pentru că şi el îl iubea mult pe Kalle Punct. Benka spunea că este calul lui, în timp ce eu susţineam că este al meu, aşa că uneori se mai pornea şi câte o mică ceartă între noi, din cauza lui Kalle Punct. Când eram sigur că Benka nu mă poate auzi, îi şopteam lui Kalle Punct la ureche: „Să ştii că tu eşti calul meu!”. Eram sigur că mă înţelegea şi că era de acord cu ce-i spuneam. Benka avea şi tată şi mamă, precum şi tot ce-i dorea inima, aşa că el nu avea nevoie de un cal în aceeaşi măsură ca mine, care eram singur. Mi se părea, deci, drept ca acest Kalle Punct să fie calul meu, puţin mai mult decât al lui Benka. Dacă ar fi să spun adevărul, de fapt ştiam bine că nu era câtuşi de puţin calul nostru, ci al fabricii de bere. Ne închipuiam numai că ar fi al nostru. În ceea ce mă priveşte, doream atât de tare să fie aşa, încât ajungeam aproape să cred că-i adevărat. Vorbeam uneori timp îndelungat cu prietenul meu Kalle Punct şi ajungeam la şcoală cu întârziere. Când învăţătoarea mă întreba de ce am întârziat, nu ştiam ce să-i răspund. Doar nu-i puteam spune că am stat pe stradă ca să vorbesc cu bătrânul cal de la fabrica de bere. Câteodată căruţa venea mai târziu, aşa încât eram nevoit să alerg cât puteam de repede spre şcoală, fără să-l fi văzut pe Kalle Punct. Eram atunci de-a dreptul mânios pe căruţaş. Şedeam în bancă, fărâmiţând bucăţile de zahăr şi cojile de pâine pe care le aveam în buzunarele pantalonilor, în timp ce tânjeam după Kalle Punct, gândindu-mă că vor trece câteva zile până îl voi revedea. Atunci o auzeam pe învăţătoare, spunând:

— Ei, dar de ce oftează din greu Bosse al nostru? Ce mari necazuri o fi având el?

Nu-i dădeam niciun răspuns. Ce-aş fi putut să-i spun? Oricum, învăţătoarea n-ar fi înţeles niciodată cât de mult îl iubeam eu pe Kalle Punct. Acum, el îi aparţine în întregime doar lui Benka. De fapt, este bine aşa. Faptul că îl are pe Kalle Punct este, oarecum, o consolare, pentru faptul că am plecat. Şi apoi, eu îl am acum pe Miramis al meu, cel

cu coama de aur. Dar iată cum l-am primit:

Într-o seară, pe când, împreună cu tatăl meu, Regele, construiam aeromodele şi discutam – aşa cum făceau mereu Benka şi tatăl lui – i-am povestit, printre altele, despre Kalle Punct.

— Mi-o Mi-o al meu, mi-a spus tatăl meu, Regele, se pare că ţie îţi plac tare mult caii!

— Oh, desigur, i-am zis.

Nu prea reieşea, din felul în care i-am răspuns că mi-ar plăcea caii în mod deosebit, dar o făcusem intenţionat, ca nu cumva tatăl meu, Regele, să se gândească un singur moment că mi-ar lipsi ceva aici, la el.

A doua zi dimineaţă, când am coborât în grădina cu trandafiri, în faţa mea a apărut, galopând, un cal alb. Nu văzusem niciodată până atunci un cal care să galopeze cum galopa el. Coama de aur îi flutura în vânt, iar copitele lui aurii străluceau în bătaia soarelui. Se îndrepta spre mine cu salturi înalte şi necheza sălbatic, aşa cum niciodată nu auzisem, până atunci. Aproape că mă cuprinsese frica, aşa că mă lipisem strâns de tatăl meu, Regele. Cu mâna sa puternică, el prinse calul de coama-i aurie, iar aceasta se potoli pe dată. Apoi, calul îşi băgă botul lui moale în buzunarul meu, ca să adulmece dacă nu cumva ar putea găsi ceva zahăr pe-acolo. La fel cum făcea şi Kalle Punct. Şi aveam, într-adevăr, o bucată de zahăr. O pusesem acolo dintr-o veche obişnuinţă. Calul apucă zahărul, şi-l înghiţi imediat.

— Acest cal se numeşte Miramis, mi-a spus atunci tatăl meu, Regele. Este de acum înainte calul tău, Mi-o!

Oh, Miramis al meu! L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut. Era, desigur cel mai frumos cal din lume şi nici nu se putea compara cu bietul Kalle Punct, care era atât de bătrân şi de obosit. În niciun caz, nu puteam găsi o cât de mică asemănare. Şi totuşi, când Miramis îşi ridică Inimosul lui cap uitându-se la mine, atunci parcă vedeam aceiaşi ochi ca şi ai lui Kalle Punct, nişte ochi atât de plini de devotament, cum numai caii au. Nu călărisem, însă, niciodată. De data aceasta, Regele mă ridică şi mă aşeză

pe calul meu, pe Miramis.

— Nu ştiu să călăresc, nu mă încumet! i-am spus.

„J

— Mi-o Mi-o al meu, de ce nu ai curaj? m-a întrebat tatăl meu, Regele. Atunci am apucat hăţurile lui Miramis şi ara început să călăresc prin grădina de trandafiri. Am alergat pe sub plopii de argint, iar frunzele argintii îmi cădeau pe păr. Călăream repede, din ce în ce mai repede, iar Miramis sărea peste cele mai înalte tufişuri de trandafiri. Sărea uşor şi sigur, doar o singură dată atinse un tufiş, stârnind în jur o ploaie de petale de trandafiri. Tocmai atunci a sosit şi Jum-Jum, aşa că a putut şi el să mă vadă călărind. Imediat, a început să mă aplaude şi să strige: – Mi-o călăreşte pe Miramis, Mi-o călăreşte pe Miramis!

M-am oprit lângă Jum-Jum şi l-am întrebat dacă nu cumva doreşte să călărească. Bineînţeles că dorea. Se caţără repede, aşezându-se pe cal în spatele meu. Am călărit împreună înspre pajiştile verzi care se întindeau în faţa grădinii de trandafiri. Nu ştiu să mă fi distrat vreodată mai bine.

Regatul tatălui meu, Regele, este foarte mare. Ţara îndepărtată este cea mai mare dintre toate împărăţiile. Se întinde cât vezi cu ochii spre est şi spre vest, spre nord şi spre sud. Insula pe care se găseşte castelul lui se numeşte Insula Pajiştilor Verzi. Dar Insula formează doar o mică parte din Ţara îndepărtată. Doar o mică, mică parte!

— Ţinutul de pe celălalt mal al apei, de sub munţi, aparţine tot stăpânului nostru, Regele, spuse Jum-Jum, în timp ce călăream pe pajiştile verzi care se întindeau în faţa grădinii de trandafiri.

Alergând călare în lumina soarelui, gândul mi-a zburat deodată la Benka. Bietul de el, dacă nu cumva chiar în acele clipe se afla pe Upplandsgatan, acolo era precis burniţă şi întuneric, în timp ce eu călăream voios pe Insula Pajiştilor Verzi, şi mă simţeam atât de fericit. Era deosebit de frumos aici. Iarba era fragedă şi verde, florile străluceau peste tot, colinele verzi şi blânde se arcuiau în depărtare, pârâiaşe limpezi murmurau pe dealuri, miei miţoşi păşteau prin iarbă. Era acolo şi un păstoraş care cânta dintr-un mic fluier. Cânta o melodie ciudată, pe care, parcă, o mai auzisem cândva, mai demult, numai că nu ştiam unde. Pe Upplandsgatan n-o auzisem, mai mult ca sigur! Ne-am oprit să vorbim cu păstoraşul. Se numea Nonno. L-am rugat să-mi dea şi mie puţin fluierul lui. Mi l-a dat imediat şi m-a învăţat să cânt melodia aceea ciudată.

— Pot să vă fac şi vouă fluiere, ne-a spus Nonno.

Dacă aţi vrea să aveţi şi voi, bineînţeles!

I-am răspuns că am vrea să avem şi noi câte un astfel de fluier. O salcie îşi întindea crengile spre apă. Eu şi Jum-Jum stăteam pe marginea pârâului, bălăcindu-ne cu picioarele în apă, în timp ce Nonno ne meşterea fluierele. Învăţase şi Jum-Jum să cânte melodia cea ciudată. Nonno ne-a spus că era o melodie tare veche, care a apărut pe lume înaintea tuturor celorlalte melodii. O cântaseră păstorii, cu mii şi mii de ani în urmă, când străbăteau pajiştile cu turmele lor. I-am mulţumit lui Nonno atât pentru fluiere, cât şi pentru că ne învăţase melodia cea veche. Am încălecat apoi din nou pe Miramis şi am călărit mai departe. îl auzirăm pe Nonno cântând din fluierul său, până ce melodia răsună din ce în ce mai slab.

— Trebuie să avem mare grijă de fluierele noastre, i-am spus lui Jum-Jum. Iar dacă se va întâmpla vreodată să ne pierdem unul de altul, atunci vom cânta această melodie şi ne vom regăsi.

Jum-Jum se ţinea de mine strâns, ca nu cumva să cadă de pe cal. Îşi lasă capul pe umărul meu şi spuse:

— Ai dreptate, Mi-o trebuie să avem mare grijă de fluierele noastre. Iar de mă vei auzi cântând din fluier, atunci vei şti că te chem. *41*

— Da, i-am răspuns, iar dacă *tu* mă vei auzi cântând această melodie, atunci să ştii şi tu *că eu* te chem.

— Desigur, mi-a zis Jum-Jum lipindu-se strâns de mine, şi în acel moment m-am gândit că el este prietenul meu cel mai bun, după tatăl meu, Regele, bineînţeles.

Mai mult decât orice pe lume, îl iubeam pe tatăl meu. Jum-Jum nu era decât un băiat ca şi mine, iar acum, când nu-l mai puteam întâlni pe Benka, el devenise prietenul meu cel mai bun.

Gândiţi-vă numai: îl aveam pe tatăl meu, Regele, pe Jum-Jum şi pe Miramis, şi puteam călări peste câmpiile şi colinele verzi, mai repede ca vântul. Nici nu era de mirare că mă simţeam atât de fericit!

— Cum se poate ajunge în ţinutul de pe cealaltă parte a apei, la poalele munţilor? am întrebat.

— Peste Podul Zorilor de Ziuă, mi-a răspuns Jum-Jum.

— Şi unde este Podul Zorilor de Ziuă? am întrebat eu.

— Îl vom vedea imediat, a zis prietenul meu. Şi l-am văzut. Era un pod atât de înalt şi atât de lung, încât nu puteai vedea unde se sfârşeşte. Strălucea puternic în bătaia soarelui de dimineaţă şi arăta în aşa fel, încât ai fi putut crede că este construit din raze de aur.

— Este cel mai lung pod din lume, mi-a spus Jum-Jum. Leagă Insula Pajiştilor Verzi de Ţinutul de pe Cealaltă Parte a Apei. Dar, din porunca stăpânului nostru, Regele, podul se ridică peste noapte, ca să putem dormi în linişte pe Insula Pajiştilor Verzi.

— Dar de ce? Cine ar putea veni peste pod în toiul nopţii?

— Cavalerul Katō, mi-a răspuns Jum-Jum.

În momentul în care a rostit acest nume, am simţit în jurul nostru ceva, ca un vânt rece, iar Miramis a început să tremure. Era pentru prima oară când auzeam numele Cavalerului Katō. L-am pronunţat tare: „Cavalerul Katō”, am spus. M-a trecut deodată un fior de gheaţă.

— Chiar el, fiorosul Cavaler Katō, a spus Jum-Jum.

Miramis necheză, iar nechezatul său sună ca un ţipăt. După aceea, n-am mai vorbit despre Cavalerul Katō.

Aş fi călărit cu mare plăcere peste Podul Zorilor de Ziuă, dar mai întâi voiam să cer voie de la tatăl meu, Regele. De aceea, am hotărât să ne întoarcem în grădina de trandafiri, iar în ziua aceea nici n-am mai călărit. Jum-Jum şi cu mine ne-am ajutat unul pe altul să-l ţesălăm pe Miramis. I-am împletit coama de aur, l-am mângâiat şi i-am dat bucăţi de zahăr şi coji de pâine, pe care le primisem de la mama lui Jum-Jum.

Apoi ne-am construit o colibă în grădina de trandafiri, unde ne-am odihnit şi am mâncat fursecuri subţiri de tot, cu mult zahăr pe deasupra. Nimic nu-mi place mai mult! La fel le făcea şi mama lui Benka, iar câteodată mâncam şi eu din ele. Dar fursecurile astea de aici, pe care le făcea mama lui Jum-Jum, erau mult, mult mai bune.

Găseam că este foarte distractiv să-ţi construieşti o

colibă. Dintotdeauna dorisem să pot să-mi fac şi eu una, cu mâna mea. Benka îmi povestise de multe ori cum îşi construia el colibe afară, lângă căsuţa lor de vară de la Vaxholm. Tare mult aş vrea să pot să-i scriu şi să-i povestesc despre coliba noastră. A lui Jum-Jum şi a mea. *„Măi băiatule, de-ai şti ce colibă grozavă mi-am construit!”,* aşa i-aş scrie. *„Măi, băiatule, ce colibă mi-am construit aici, în Ţara îndepărtată!”...*

A doua zi, am călărit iarăşi până la Nonno.

La început, nu l-am găsit. În cele din urmă, însă, am auzit fluierul său, în spatele unei coline. Nonno stătea acolo cântând ceva, în timp ce oile păşteau în jurul său. Când ne-a văzut şi-a îndepărtat fluierul de buze, a scuipat scurt, a râs şi ne-a spus: – Aţi venit din nou?

Se putea observa bine pe faţa lui cât de mult se bucură că ne revedea. Ne-am scos atunci şi noi fluierele şi am început să cântăm toţi trei, împreună. Melodiile erau din ce în ce mai frumoase şi eu mă miram că s-au putut inventa astfel de cântece minunate.

— Ce păcat că nu este nimeni aici care să ne audă cât de frumos cântăm! am spus.

— Ne aude iarba, a zis Nonno. Şi florile, şi vântul, şi copacii ne aud cum cântăm şi, de asemenea, sălciile aplecate peste râu.

— Chiar ne aud? am întrebat. Le place, oare?

— Da, le place foarte mult, a spus Nonno. Am cântat îndelung pentru iarbă şi pentru flori, şi pentru vânt şi pentru copaci. Îmi părea totuşi rău că nu se găsea pe-acolo niciun om care să ne poată asculta. În timp ce mă gândeam la lucrul acesta, Nonno a adăugat:

— Am putea merge acasă la mine să-i cântăm bunicii ceva, dacă vrei. Bunicii mele, cu care locuiesc.

— E departe de aici? l-am întrebat.

LE PASĂ OARE STELELOR DACĂ CINEVA CÂNTĂ PENTRU ELE?

*m **

În poveşti există întotdeauna bunici bătrâne şi tare prietenoase. Dar o bunică de-adevăratelea nu văzusem încă niciodată, deşi există, desigur, foarte multe astfel de bunici! Dar de văzut… nu, asta nu

— Da, însă drumul o să ne pară mai scurt, dacă vom cânta din fluier, a spus Nonno.

— Da, da, drumul nu va fi lung! Numai că trebuie să cântăm în timp ce mergem, a spus Jum-Jum. El voia tare mult să ne ducem acasă la bunica lui Nonno şi, de fapt, acelaşi lucru îl doream şi eu.

Trebuia să luăm cu noi toţi mieii şi toate oile lui Nonno. Şi pe Miramis, fireşte. Eram un adevărat alai: Jum-Jum, Nonno şi cu mine mergeam în faţă, apoi urmau toate oile, împreună cu mieii, iar la urmă Miramis. Mergea la pas, aproape ca şi Kalle Punct. Treceam peste coline şi, în tot acest timp, cântam. Mieluşeii se mirau, desigur, dar găseau totul foarte nostim, căci săreau sprinteni, behăind zgomotos în jurul nostru.

După multe ore de colidant peste dealuri, am ajuns la casa lui Nonno. Era şi aceasta tot o căsuţă ca din poveşti, mică, dar confortabilă, cu acoperiş de paie, în faţa căreia înfloriseră liliacul şi iasomia.

— Acum, linişte, ne-a spus Nonno, să-i facem bunicii o surpriză!

O fereastră era larg deschisă şi se putea auzi cineva trebăluind prin casă. Ne-am aliniat cu toţii în faţa ferestrei: Nonno, Jum-Jum şi cu mine.

— Haideţi să începem, a spus Nonno. Unu, doi, trei.

Am început toţi deodată să cântăm o melodie care

suna aşa de vesel, încât mieluşeii nu se puteau stăpâni să nu sară şi să nu danseze. La fereastra deschisă apăru o femeie în vârstă, cu un chip foarte prietenos. Era bunica lui Nonno. Ea bătu din palme şi ne spuse cu încântare.

— Ei, dar ce melodie frumoasă!

I-am cântat mult. În tot acest timp, ea a stat la fereastră să ne asculte. Era foarte bătrână şi arăta ca o bunică dintr-o poveste, deşi nu era decât o bunică adevărată.

mi se întâmplase încă niciodată şi, de aceea, gândeam eu, trebuie să fie minunat şi să o vizităm pe bunica lui Nonno.

Am intrat apoi în casă. Bunica lui Nonno ne-a întrebat dacă nu ne este foame. Şi nouă ne era. De aceea, ne-a adus o pâine întreagă din care a tăiat felii groase şi ni le-a dat. Era o pâine neagră, crocantă, o pâine atât de bună, cum nu mâncasem niciodată în viaţa mea.

— O, ce bună este! i-am spus lui Nonno. Ce fel de pâine e asta?

Desigur că şi Miramis ar fi vrut să primească ceva de mâncare. Venise şi îşi băgase capul prin fereastra deschisă, nechezând uşor. Am râs cu toţii de el, pentru că era tare nostim. Bunica lui Nonno l-a mângâiat pe Miramis pe bot şi i-a dat şi lui din pâinea cea bună.

Mă simţeam însetat, şi când i-am spus asta lui Nonno, el mi-a zis: – Vino cu mine!

A mers cu noi în grădină. Acolo era un izvor cu apă limpede. Nonno a scufundat o găleată de lemn în izvor şi a umplut-o cu apă. Am băut cu toţii din găleata plină. Era o apă atât de bună şi de rece, cum nu băusem niciodată în viaţa mea.

— O, ce apă bună! i-am spus lui Nonno. Ce fel de izvor este ăsta?

— Nu ştiu dacă este un izvor care are ceva deosebit, mi-a răspuns Nonno. Noi îi spunem izvorul-care-potoleşte-setea.

Întrucât şi Miramis era însetat, i-am dat şi lui să bea din apa cea bună, precum şi mieilor, şi oilor. Curând, Nonno a trebuit să-şi mâne oile din nou spre păşunea dintre coline. La plecare, a rugat-o pe bunica lui să-i aducă mantaua, de care avea nevoie, să se înfăşoare în ea când dormea noaptea afară, între oile sale. Bunica i-a dat o manta maronie. Mă gândeam că Nonno trebuia să fie tare fericit că poate dormi afară, pe iarbă. Eu nu făcusem lucrul ăsta niciodată. Benka şi părinţii lui plecau deseori la drum cu bicicletele şi cu cortul îşi instalau tabăra la câte o margine de pădure şi aveau cu ei saci de dormit pentru noapte. Benka îmi spunea mereu că era lucrul cel mai grozav din viaţa lui, iar eu îl credeam, fireşte.

— O, de-aş putea şi eu cândva să petrec o noapte întreagă afară, sub cerul liber! i-am spus atunci lui Nonno.

— Dar poţi s-o faci oricând, mi-a zis Nonno. Vino cu mine!

— Nu, nu pot, tatăl meu, Regele, ar fi neliniştit dacă nu m-aş duce acasă.

— Nu cred că este o pâine specială, mi-a răspuns Nonno. Noi îi spunem pâinea-care-potoleşte foamea.

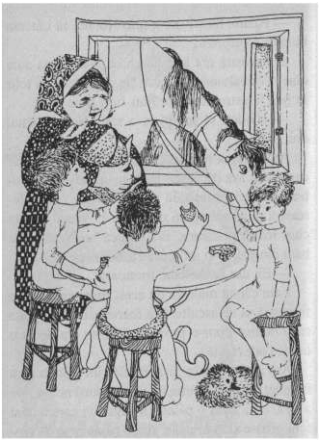

— Mă pot duce eu la stăpânul nostru, Regele, să-i spun că ai vrea ca în noaptea asta să rămâi să dormi afară, pe pământ, mi-a spus bunica lui Nonno. – îi puteţi da de ştire şi tatălui meu? a întrebat Jum-Jum.

— Da, îi voi spune şi grădinarului, a adăugat bunica lui Nonno.

Eram atât de veseli Jum-Jum şi cu mine, încât ţopăiam şi săream, mai sprinteni chiar decât mieluşeii.

Bunica lui Nonno ne-a spus atunci, arătând înspre hăinuţele noastre scurte şi albe: – Dacă o să cadă roua, o să îngheţaţi de frig. Se întrista brusc şi, cu o voce foarte slabă, adăugă:

— Mai am încă două mantale.

S-a dus înspre un cufăr vechi, aflat într-un colţ al odăii, şi a scos de-acolo două mantale, una roşie, iar cealaltă, albastră.

— Mantalele fraţilor mei! a exclamat Nonno, întristându-se imediat şi el.

— Dar unde sunt fraţii tăi? l-am întrebat.

— Cavalerul Katō, a şoptit Nonno, fiorosul Cavaler Katō i-a răpit…

În timp ce spunea asta, Miramis necheză de afară atât de tare, de parcă l-ar fi biciuit cineva. Mieluşeii alergau înspăimântaţi spre mamele lor, iar oile începură să behăie, de parcă le-ar fi sosit sfârşitul.

Bunica lui Nonno mi-a întins mantaua cea roşie, iar

lui Jum-Jum i-a dat-o pe cea albastră. Lui Nonno i-a dat o bucată mare din pâinea-care-potoleşte-foamea, precum şi un ulcior cu apă din izvorul care potoleşte-setea. Apoi am plecat pe acelaşi drum pe care veniserăm, peste coline.

Eram trist, gândindu-mă la ceea ce se întâmplase cu fraţii lui Nonno; în acelaşi timp, însă, nu puteam să nu mă bucur că voi dormi afară, sub cerul liber.

Când am ajuns la colina lângă care se afla salcia care se apleca peste pârâu, ne-am oprit cu toţii, iar Nonno ne-a spus că ar fi bine să ne instalăm acolo tabăra pentru noapte.

Aşa am şi făcut. Am aprins un foc mare, cald, minunat. Ne-am aşezat în jurul focului şi am mâncat din pâinea-care-potoleşte-foamea şi am băut din apa izvorului-care-potoleşte-setea. A căzut roua şi s-a întunecat. Dar nouă nu ne păsa deloc, pentru că focul strălucitor răspândea o căldură tare plăcută.

Ne-am înfăşurat bine cu mantalele noastre şi ne-am întins cât am putut mai aproape de foc. Lângă noi dormeau oile şi mieii, iar undeva, în apropiere, păştea liniştit Miramis. Stăteam întinşi acolo şi ascultam glasul vântului prin iarbă, privind focurile aprinse în depărtare. Multe, multe focuri luminau în noapte, căci erau mulţi, mulţi păstori pe Insula Pajiştilor Verzi. Şi din întuneric se auzea răsunând vechea melodie despre care Nonno ne spusese că era cântată de păstori de sute şi sute de ani. Da, stăteam întinşi acolo, privind focurile păstorilor şi ascultând vechea melodie. Sunetul ei ajungea până la noi de la un păstor pe care nu-l cunoşteam, dar el cânta în noapte pentru noi. Mi s-a părut atunci că această melodie

mi se adresa mai ales mie.

Pe cer străluceau stele atât de mari şi de luminoase, cum nu mai văzusem niciodată. Stăteam în iarbă cu faţa în sus şi le priveam. M-am înfăşurat mai bine în mantaua mea cea roşie şi am continuat să privesc stelele. M-am gândit atunci că noi cântasem pentru iarbă şi pentru flori, pentru vânt şi copaci şi ştiam de la Nonno că lor le face plăcere. Pentru stele, însă, nu cântasem. Le pasă oare stelelor dacă cineva cântă pentru ele? Dacă aş putea şti cu siguranţă lucrul ăsta! l-am întrebat pe Nonno şi mi-a răspuns că el crede că da. Atunci ne-am ridicat, ne-am scos fluierele şi le-am cântat şi stelelor un cântecel.

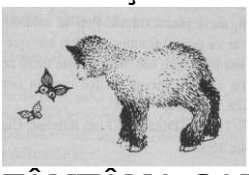

FÂNTÂNA CARE-MURMURĂ-SEARA

Nu văzusem încă Ţinutul de pe Cealaltă Parte a Apei, de după munţi. Într-o zi, pe când mă plimbam cu tatăl meu, Regele, prin grădina de trandafiri, l-am întrebat dacă am voie să călăresc peste Podul Zorilor de Ziuă. Tatăl meu, Regele, s-a oprit din mers şi mi-a cuprins faţa între palmele sale. M-a privit foarte prietenos şi foarte serios.

— Mi-o Mi-o al meu, mi-a spus, poţi merge prin împărăţia mea oriunde vrei tu. Te poţi juca pe Insula Pajiştilor Verzi şi ai voie să călăreşti în Ţinutul de pe Cealaltă Parte a Apei, de după munţi, după placul inimii. Poţi să călăreşti oriunde te va purta Miramis; spre est sau spre vest, spre nord sau spre sud. Mai este un lucru pe

care trebuie să-l ştii: există un loc care se numeşte Ţara de Dinafară.

— Ţara de Dinafară? l-am întrebat. Cine locuieşte acolo?

— Cavalerul Katō, mi-a spus tatăl meu, Regele, şi în acel moment i se aşternu un fel de umbră pe faţă.

Abia rostise acest nume şi parcă ceva rău şi înspăimântător începu să plutească prin toată grădina de trandafiri. Păsările albe zburau spre cuiburile lor. Pasărea Tristeţii scoase un ţipăt strident şi se îndepărtă, bătând grăbit din aripile-i mari şi negre. În acel moment, se ofiliră mulţi trandafiri.

— Mi-o Mi-o al meu, mi-a spus tatăl meu, Regele, tu eşti tot ce am mai drag pe lume şi îmi simt inima grea când mă gândesc ia Cavalerul Katō…

Se auzi deodată un fel de vâjâit puternic printre plopii de argint, ca şi cum o furtună s-ar fi dezlănţuit peste ei. Multe frunze căzură la pământ şi de peste tot se auzea un fel de plânset. Îmi era tare frică de Cavalerul Katō, o frică nemaipomenită.

I-am spus atunci tatălui meu, Regele: – Dacă îţi simţi inima grea, nu te mai gândi la el.

Tatăl meu, Regele, dădu din cap şi mă luă de mână.

— Ai dreptate, mi-a spus. Un timp, n-o să mă mai gândesc la Cavalerul Katō. O vreme vei mai cânta din fluier şi-ţi vei mai construi colibe în grădina de trandafiri.
58

Am plecat apoi mai departe să-l căutăm împreună pe Jum-Jum. Tatăl meu, Regele, avea multe de făcut în marea sa împărăţie, dar pentru mine îşi găsea întotdeauna timp. El nu-mi spunea niciodată: „Pleacă de-aici, n-am acum timp de tine!”. Totdeauna îi făcea plăcere să fim împreună, în fiecare dimineaţă, mergea cu mine în grădina de trandafiri. Îmi arăta locurile unde păsările îşi construiseră cuiburi, admira colibele pe care le făcusem, mă învăţa cum trebuie să-l călăresc pe Miramis şi vorbea despre toate cu mine şi cu Jum-Jum. Faptul că el vorbea şi cu Jum-Jum, îmi plăcea în mod deosebit. La fel cum proceda cu mine şi tatăl

lui Benka. Era atât de frumos când tatăl lui Benka vorbea cu mine, iar Benka părea atât de mulţumit, ca şi cum s-ar fi gândit: „Desigur, este tatăl meu, dar îmi face plăcere că vorbeşte şi cu tine”. La fel simţeam şi eu ori de câte ori tatăl meu, Regele, vorbea cu Jum

De altfel, era bine şi pentru alt motiv că Jum-Jum şi cu mine puteam călări atât de mult prin tot ţinutul, de-a lungul şi de-a latul lui. Altminteri cum ar fi putut tatăl meu, Regele, să-şi găsească timpul necesar pentru a conduce o împărăţie atât de mare? Dacă n-am fi fost plecaţi deseori ziua întreagă, mai mult ca sigur că tatăl meu, Regele, ar fi rămas cu noi, s-ar fi jucat şi-ar fi vorbit cu noi, în loc să-şi vadă de treburile sale. Era deci bine că-i aveam pe Jum-Jum şi pe Miramis.

O, Miramis al meu! Cât am mai călărit eu pe el prin tot ţinutul! Miramis al meu, care m-a purtat pentru prima oară peste Podul Zorilor de Ziuă. Asta n-o voi uita niciodată.

Era pe la revărsatul zorilor. Iarba moale era udă de rouă, iar copitele de aur ale lui Miramis erau şi ele la fel de înrourate, dar lui nici nu-i păsa. Eram puţin cam obosiţi, Jum-Jum şi cu mine, pentru că ne trezisem atât de devreme, dar, de îndată ce am început să călărim peste pajişti şi am simţit în faţă aerul rece, proaspăt şi aşa de plăcut, ne-am trezit de-a binelea. Tocmai când răsărea soarele, am ajuns pe Podul Zorilor de Ziuă, pe care paznicii îl deschiseseră chiar atunci, pentru ziua care începea. Călărind peste pod, ni se părea că trecem peste raze de aur şi lumină. Podul, cel mai înalt din lume, se arcuia sus, sus de tot, peste apă. Dacă priveai în jos, aproape te apuca ameţeala. Coama de aur a lui Miramis strălucea în soare. Gonea repede, tot mai repede, şi sus, tot mai sus, pe pod. Copitele îi răsunau ca un tunet. Totul era minunat şi, în scurt timp, urma să vedem Ţara de pe Cealaltă Parte a Apei.

— Jum-Jum, am strigat, Jum-Jum, nu eşti fericit, nu e oare minunat…?

Abia în acel moment am văzut ce urma să ni se

întâmple. Avea să se petreacă un lucru înspăimântător. Podul se sfârşea brusc, în văzduh. Păzitorii podului nu îl pregătiseră aşa cum trebuia.

Podul nu ajungea până la Ţara de pe Cealaltă Parte a Apei. O prăpastie adâncă se deschidea în faţa noastră, un hău fără de sfârşit. Eram aşa de înspăimântat, cum nu mai fusesem niciodată până atunci. Voiam să-l strig pe Jum-Jum, dar nu puteam să scot niciun cuvânt. Îl trăgeam pe Miramis de hăţuri, încercând să-l opresc, dar el nu mi se supunea. Necheza sălbatic, galopând tot mai departe, drept spre moarte, iar copitele îi răsunau ca un tunet. Eram tare înfricoşat. Peste puţin timp urma să ne prăbuşim în prăpastie, peste puţin timp n-aş mai fi auzit zgomotul copitelor lui Miramis, ci doar un ţipăt, în timp ce s-ar fi prăbuşit în adâncuri, cu coama-i de aur, fluturând în vânt. Am închis atunci ochii şi m-am gândit la tatăl meu, Regele. Copitele lui Miramis răsunau ca un tunet. Deodată, n-au mai răsunat. De fapt, le mai auzeam, dar sunetul devenise cu totul altul: înfundat şi gol, ca şi cum Miramis ar fi galopat pe ceva moale. Am deschis ochii şi atunci am văzut – da, asta am văzut: Miramis galopa *în văzduh.* Oh, Miramis al meu cu copite şi coamă de aur! Se mişca în văzduh tot atât de uşor ca şi pe pământ. Putea să alerge peste nori şi să sară peste stele, dacă voia. Nimeni pe lume nu avea un cal ca al meu! Şi nimeni nu-şi putea închipui cum este să stai călare pe el şi să pluteşti prin văzduh, iar jos, jos de tot, să vezi întinzându-se, în lumina soarelui, Ţara de pe Cealaltă Parte a Apei.

— Jum-Jum, am strigat, Jum-Jum, Miramis poate să galopeze peste nori.

— Nu ştiai? m-a întrebat Jum-Jum, ca şi cum n-ar fi fost nimic neobişnuit.

— Nu, i-am răspuns, de unde era să ştiu? Atunci, Jum-Jum a râs.

— Ştii atât de puţin, Mi-o a spus el.

Am călărit mult timp acolo sus. Miramis sărea sprinten peste norişorii albi şi totul era nemaipomenit de captivant şi de distractiv. În cele din urmă, am dorit să

aterizăm. Miramis începu să coboare încet, spre pământ. După un timp, s-a oprit şi, iată, ne aflam în Ţara de pe Cealaltă Parte *bi*

— Este aici o pajişte verde pentru Miramis al tău cu coama de aur, a spus Jum-Jum. Lasă-l să pască, în timp ce noi ne vom duce să-i dăm bună ziua lui Jiří.

— Cine este Jiří? am întrebat.

— Vei vedea imediat, a spus Jum-Jum. Jiří, cu fraţii şi surorile lui locuiesc cu toţii chiar aici, în apropiere.

M-a luat de mână şi m-a condus spre o casă. Era o căsuţă albă, cu acoperiş de paie, o casă ca în basme.

Nu se poate explica de ce uneori o casă arată aidoma caselor din basme, poate din cauza aerului, a copacilor din preajma ei, a florilor răspândite de jur-împrejur, cu mireasma lor de basm, sau cine ştie din ce altă cauză. În curtea casei lui Jiří se afla o fântână veche, rotundă. Eram gata să cred că fântâna era, de fapt, aceea care făcea ca alba căsuţă a lui Jiří să fie aidoma unei căsuţe din basme. Şi aceasta, fiindcă în ziua de azi nu mai există astfel de fântâni vechi; oricum, eu nu mai văzusem niciodată o fântână asemănătoare.

În jurul fântânii stăteau cinci copii. Cel mai mare dintre ei era un băiat. Ne făcu semn cu mâna, zâmbind spre noi.

— V-am văzut venind, a spus. Aveţi un cal frumos.

— Îl cheamă Miramis, i-am spus eu, iar acesta este Jum-Jum. Eu mă numesc Mi-o.

— Ştiu, a spus Jiří. Eu mă numesc Jiří, iar aceştia sunt fraţii şi surorile mele. Era tare prietenos şi încântat, şi la fel se arătau a fi fraţii şi surorile lui, părând că se bucură cu toţii de sosirea noastră.

Pe Upplandsgatan, nu se întâmpla niciodată astfel. Acolo băieţii mârâiau precum lupii doar dacă te apropiai cumva de ei, în cazul în care nu te cunoşteau. Trebuia mereu să existe cineva cu care să se poarte urât, care nu avea ce căuta acolo şi care nu avea voie să se joace cu ei. Iar acela eram, aproape întotdeauna, eu. Benka era singurul care voia să se joace cu mine. Se mai afla acolo şi

un băiat mai mare, pe nume Janne. Nu-i făcusem nimic niciodată, dar, ori de câte ori mă vedea, îmi spunea: „Cară-te de aici, că de nu, îţi lipesc una de nu te vezi!”. Aşa că nu mai încercam deloc să mă joc cu ei de-a v-aţi ascunselea, sau altceva. Toţi ceilalţi erau de partea lui Janne şi vorbeau la fel ca şi el, pentru că Janne era mare şi puternic. După ce ai cunoscut băieţi ca Janne, nu te poţi decât minuna când întâlneşti copii ca Jiří, ca Nanno sau ca fraţii şi surorile lui Jiří, care sunt mereu prietenoşi.

Jum-Jum şi cu mine ne-am aşezat lângă Jiří, pe marginea fântânii. M-am aplecat să privesc în fântână. Era aşa de adâncă, încât nu i se vedea fundul. 64

— Cum scoateţi apa de aici, din fântână? am întrebat.

— Nu scoatem apă deloc, a spus Jiří. Asta nu-i o fântână de apă.

— Atunci ce fel de fântână este? am întrebat.

— Noi îi spunem fântâna-care-murmură-seara, a zis el.

— De ce? am întrebat.

— Aşteaptă până diseară şi o să înţelegi, a spus Jiří.

Era tot pâinea-care-potoleşte-foamea şi mi-a plăcut tot la fel de mult ca aceea de la bunica lui Nonno.

Am rămas toată ziua la Jiří şi la fraţii şi surorile lui, jucându-ne printre copacii cei bătrâni. Când ni s-a făcut foame, sora lui Jiří, Minonna-Nell, a dat fuga până la bucătărie şi ne-a adus pâine.

În iarbă, printre copaci, am găsit o lingură mică, de argint. I-am arătat-o lui Jiří, care se întrista brusc.

— Lingura surioarei noastre! a spus el. Mi-o a găsit lingura surioarei noastre, a strigat el apoi spre fraţii şi surorile lui.

— Unde este surioara voastră? am întrebat.

— Cavalerul Katō, fiorosul cavaler Katō, a răpit-o, a spus Jiří.

Când rosti acest nume, aerul din jurul nostru se răci, ca gheaţa. O floarea-soarelui, care se afla în grădină, se ofili deodată şi muri şi mulţi, mulţi fluturi îşi pierdură aripile, nemaiputând să zboare, îmi era frică de Cavalerul Katō, tare, tare frică.

Am vrut să-i dau lui Jiří lingura de argint, dar el mi-a spus:

— Poţi s-o păstrezi. Sora noastră oricum nu mai are nevoie de ea, iar tu eşti cel care a găsit-o.

Fraţii şi surorile lui Jiří începură să plângă, auzind că surioara lor nu va mai avea niciodată nevoie de vreo lingură. După aceea, ne-am apucat iar de joacă, şi nu ne-am mai gândit la lucruri triste. Am pus lingura în buzunar, uitând repede de ea.

În timp ce ne jucam, abia aşteptam să vină seara, deoarece voiam tare mult să aflu şi alte lucruri despre fântâna cea ciudată.

În sfârşit, ziua trecu şi începu să se întunece. Jiří cu fraţii şi surorile lui schimbară între ei priviri ciudate şi deodată l-am auzit pe Jiří, spunând: – Acum!

Alergară cu toţii la fântână, aşezându-se pe marginea ei.

— Faceţi linişte acum! zise Jiří.

Stăteam cu toţii, aşteptând în linişte. Printre copacii cei bătrâni se făcuse şi mai întuneric, iar casa lui Jiří părea acum tot mai mult o casă ca-n basme. Stătea acolo ascunsă într-un întuneric cenuşiu, minunat, fără să fie negru de tot, fiindcă era totuşi în amurg. Ceva cenuşiu, minunat şi vechi, plutea peste casă şi peste copaci, dar mai ales peste fântână, pe marginile căreia stăteam noi toţi în cerc,

aşteptând.

— Faceţi linişte, şopti Jiří, deşi niciunul dintre noi nu mai spusese nimic, de-o bună bucată de vreme. Aşteptam în continuare, în linişte. Printre copaci se întunecase şi mai mult şi nu se auzea nici cel mai mic zgomot, în tăcerea aceea, deplină.

Apoi, deodată, am auzit un mic zgomot. Da, auzeam ceva. Auzeam cum jos, în fântână, ceva începuse să murmure. Adânc, adânc, ceva începu să şoptească şi să murmure. Era o voce ciudată, care nu semăna cu nicio alta. Şi vocea murmura basme. Basme care nu semănau cu niciun alt basm şi care erau mai frumoase decât toate basmele pe care le ştiam. Nu există aproape nimic pe lume care să-mi placă mai mult decât basmele, aşa că m-am aplecat tot mai mult peste marginea fântânii, ca să aud cât mai bine ceea ce murmura fântâna. Uneori cânta chiar, şi cântecele ei erau cele mai frumoase şi mai ciudate cântece pe care le-am auzit vreodată.

— Dar ce fântână fermecată este asta? l-am întrebat pe Jiří.

— E o fântână plină de basme şi cântece. Asta-i tot ce ştiu, a spus Jiří. O fântână plină de basme şi cântece, care au existat pe lume cu mult timp înainte, şi care au fost

uitate de multă vreme. Şi doar această fântână-care-murmură-seara, doar ea le mai ştie, încă.

N-aş putea spune precis cât timp am stat acolo. Printre copaci se făcuse tot mai întuneric, iar vocea din fântână a devenit, treptat, tot mai slabă, în cele din urmă, n-am mai auzit-o deloc.

Pe pajiştea verde, Miramis păştea. Voia să-mi amintească, desigur, că era timpul să ne întoarcem la tatăl meu, Regele.

— Rămâi cu bine, Jiří, rămâi cu bine Minonna-Nell, rămâneţi cu bine toţi! am zis.

— Cu bine, Mi-o cu bine, Jum-Jum, a spus Jiří. Să vă reîntoarceţi curând!

— Da, vom reveni curând, am spus.

L-am luat pe Miramis, am încălecat pe el şi am pornit-o în galop spre casă. Nu era chiar aşa de întuneric, pentru că pe cer apăruse luna, care lumina pajiştile verzi şi copacii nemişcaţi. Strălucea ca argintul, la fel ca şi plopii din grădina de trandafiri a tatălui meu, Regele. Am ajuns repede la Podul Zorilor de Ziuă, pe care însă aproape că nu-l mai recunoşteam. Era acum cu totul altfel. Părea făcut din raze de argint.

— Seara, podul are alt nume, mi-a spus Jum-Jum, în timp ce treceam călare.

— Cum se numeşte podul seara? l-am întrebat.

— Podul Clarului de Lună, a răspuns Jum-Jum. Am călărit pe Podul Clarului de Lună, care urma să fie închis de paznici peste puţin timp şi am văzut deodată focurile păstorilor de pe Insula Pajiştilor Verzi, licărind ca nişte flăcări mici, în depărtare. Pretutindeni în lume era linişte, linişte deplină, şi doar copitele lui Miramis se auzeau răsunând puternic pe pod. Coama lui de aur părea acum de argint şi, în lumina lunii, Miramis arăta ca un cal-fantomă.

Mă gândeam la *Fântâna-care-murmură-seara,* precum şi la toate poveştile pe care le auzisem. Mai ales una dintre ele îmi plăcuse nespus de mult. Începea aşa:

„A fost odată un fiu de rege, care călărea pe un cal

alb, sub clar de lună…” Poate chiar despre mine era vorba! Doar eram fiu de rege!

Ne apropiam tot mai mult de Insula Pajiştilor Verzi. Copitele lui Miramis răsunau ca tunetul. Iar eu mă gândeam încă la povestea aceea, atât de frumoasă:

„A fost odată un fiu de rege, care călărea pe un cal alb, sub clar de lună…”

Pe când locuiam încă la unchiul Sixten şi la mătuşa Edia, aveam obiceiul să împrumut cărţi de poveşti de la biblioteca publică. Mătuşa Edia nu era însă prea încântată de acest lucru.

— Iar stai aici cu nasul în carte, îmi spunea ea. De-aia eşti aşa de palid şi de pricăjit – pentru că nu vrei să stai pe-afară, ca toţi copiii.

De fapt, stăteam afară, mai întotdeauna eram afară. Poate că mătuşa Edia şi unchiul Sixten ar fi preferat să rămân mereu doar afară. Cred că acum sunt într-adevăr fericiţi, fiindcă eu nu mă mai întorc niciodată acolo.

Numai seara citeam puţin, aşa că nu puteam fi palid din cauza asta. Aş dori mult ca mătuşa Edia să mă poată vedea cât de mare, puternic, bronzat şi sănătos sunt acum. Sunt ars de soare şi voinic. Chiar dacă aş avea o mână legată la spate şi tot aş putea să-l bat pe Janne, dacă m-aş afla pe Upplandsgatan. Dar nu cred c-aş face-o, pentru că nu vreau.

Aş dori să ştiu doar ce-ar spune mătuşa Edia, dacă ar auzi de fântâna-care-mumiură-seara. Adică, vreau să spun, ce-ar zice ea dacă ar aiia că poţi să asculţi poveşti fără să-ţi bagi nasul în cărţi, fără să stai în casă şi să te ofileşti, ci să poţi sta afară, la aer curat şi să asculţi poveşti după pofta inimii. Cred că, în cele din urmă, chiar şi mătuşa Edia ar fi mulţumită de lucrul ăsta, deşi, de obicei, ea nu prea e mulţumită de nimic.

Da, ar trebui să afle şi ea că în Ţara îndepărtată există o fântână, care povesteşte aşa: „A fost odată un fiu de rege, care călărea pe un cal alb, în lumina lunii… Călărea prin Pădurea întunericului…”

Aşa povestea fântâna. Iar eu mi-am propus să-mi

amintesc mereu aceste cuvinte. Aveam sentimentul că fântâna voise să-mi spună ceva deosebit: că eu sunt un fiu de rege, care călărea prin Pădurea întunericului, şi că lucrul acesta trebuia să se întâmple din nou. Şi mai simţeam că fântâna îmi murmurase şi cântase toată seara, numai ca să-mi amintească mie ce trebuie să fac.

L-am întrebat pe tatăl meu, Regele, unde era Pădurea întunericului. El ştia, desigur.

— Pădurea întunericului este în Ţara din Spatele Munţilor, mi-a spus, cu vocea plină de tristeţe. De ce vrei să ştii asta, Mi-o Mi-o al meu?

— Vreau să călăresc într-acolo chiar la noapte, când o să apară luna, i-am zis.

Tatăl meu, Regele, m-a privit atunci foarte ciudat.

— Vasăzică, aşa! Chiar la noapte! a spus, iar vocea îi deveni şi mai tristă.

A FOST ODATĂ UN FIU DE REGE, CARE CĂLĂREA PE UN CAL ALB, SUB CLAR DE LUNĂ

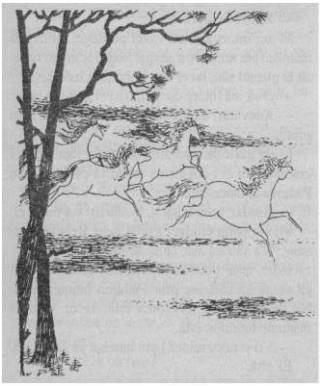

— Nu-ţi face plăcere? l-am întrebat. Nu vrei? Poate că eşti neliniştit dacă mă aflu afară, călărind noaptea prin Pădurea întunericului?

Tatăl meu, Regele, scutură din cap. – Nu, de ce aş fi? a spus el. O pădure care doarme liniştită în lumina lunii, nu poate face nimic rău.

Stătea acolo fără să scoată un singur cuvânt, cu capul sprijinit în mâini şi bănuiam că se gândeşte la ceva foarte trist. M-am apropiat de el, i-am pus mâna pe umăr ca să-l îmbărbătez, apoi l-am întrebat:

— Să rămân cu tine?

M-a privit îndelung şi ochii lui erau foarte trişti.

— Nu, Mi-o Mi-o al meu, nu trebuie să rămâi. Luna a apărut şi Pădurea întunericului te aşteaptă.

— Sigur nu eşti trist? l-am întrebat.

— Da, foarte sigur, a răspuns el, mângâindu-mă pe păr.

Am alergat să-l întreb pe Jum-Jum dacă ar vrea să vină şi el cu mine în Pădurea întunericului. Abia făcusem câţiva paşi, când tatăl meu, Regele, m-a strigat: – Mi-o Mi-o al meu!

M-am întors şi l-am văzut pe Rege, întinzând mâinile spre mine. Am alergat înapoi şi m-am repezit la pieptul său, iar el m-a îmbrăţişat îndelung.

— O să mă întorc curând, o să vezi, i-am spus.

— Adevărat? a întrebat tatăl meu, Regele, abia şoptit.

L-am găsit pe Jum-Jum afară, în faţa căsuţei grădinarului şi i-am zis că vreau să călăresc prin Pădurea întunericului.

— Aşadar, te-ai hotărât, în sfârşit! s-a mirat el.

Mi s-a părut ciudat că tatăl meu, Regele, spusese: „Va să zică aşa, chiar acum!”, iar Jum-Jum: „Aşadar, te-ai hotărât, în sfârşit!”, când au auzit că vreau să călăresc prin Pădurea întunericului. Nu m-am gândit însă prea mult la ce vrea să însemne lucrul acesta.

— Vii şi tu cu mine? l-am întrebat pe Jum-Jum. El oftă.

— Da, spuse, da, da!

L-am adus pe Miramis, care păştea în grădina de trandafiri şi i-am spus că trebuia să poarte spre în Pădurea întunericului. Miramis începu să zburde vesel, ca şi cum n-ar fi auzit de mult timp o veste mai bună. De îndată ce Jum-Jum şi cu mine ne urcarăm în spinarea lui, ţâşni de-acolo, ca un fulger.

— Mi-o Mi-o al meu, l-am auzit pe tatăl meu, Regele, când pornirăm călare din grădina de trandafiri. Era cel mai trist strigăt pe care îl auzisem vreodată. Dar nu puteam să mă abat de la drum. Nu puteam.

Ţara din Spatele Munţilor era tare departe. Fără un cal ca Miramis, n-am fi reuşit nicicând să ajungem acolo. N-am fi putut niciodată să ne căţărăm pe munţii cei înalţi, care ajungeau aproape până la cer. Pentru Miramis nu era, însă, nicio greutate. Plutea ca o pasăre peste vârfurile munţilor. A coborât apoi pe cel mai înalt dintre vârfuri, acolo unde este veşnic zăpadă. Eram călare pe Miramis şi priveam ţara care ne aştepta la poalele muntelui, în lumina lunii se întindea Pădurea întunericului: frumoasă şi deloc periculoasă. Era, aşadar, adevărat că o pădure care doarme liniştită, în lumina lunii, nu poate să facă nimic rău. Da, avusese dreptate tatăl meu, Regele: aici nu numai oamenii erau buni, ci şi pădurile şi pajiştile, râurile şi dumbrăvile verzi, toate erau bune şi nu-ţi voiau răul. Şi noaptea era tot atât de bună şi de prietenoasă ca şi ziua, luna lumina la fel de blândă ca şi soarele, iar întunericul era un întuneric bun. Aici, nu exista nimic de care să-ţi fie frică. Şi totuşi, exista ceva de care trebuia să te temi. Un singur lucru.

Cum stăteam noi aşa, călare pe Miramis, am zărit în depărtare, în spatele Pădurii întunericului, o ţară care era mai întunecată decât întunericul pădurii, iar întunericul din acele locuri nu-mi plăcea. Nu-l puteai pătrunde cu privirea, fără să tremuri.

— Ce ţară groaznică este acolo? l-am întrebat pe Jum-Jum.

— Acolo începe Ţara de Dinafară, a spus Jum-Jum. Aici este hotarul Ţării de Dinafară.

— Ţara Cavalerului Katō, am spus. Deodată, Miramis începu să tremure ca şi cum i-ar fi fost frig, iar din peretele muntelui se desprinseră bucăţi mari de stâncă, prăvălindu-se cu zgomot asurzitor în vale.

Da, exista totuşi cineva de care trebuia să te temi: Cavalerul Katō. De el trebuia să-ţi fie frică, tare, tare frică. Nu voiam încă să mă gândesc la el.

— Pădurea întunericului, i-am spus lui Jum-Jum, Pădurea întunericului, vreau să merg chiar acum într-acolo! Miramis necheză deodată, iar ecoul răsună puternic

dinspre pereţii munţilor. Apoi, începu să plutească lin prin văzduh, spre pădurea luminată de lună de la poalele munţilor. Dinspre pădure se auzea, parcă, nechezatul a sute de cai în noapte.

Am început să plutim tot mai jos şi mai jos, până ce copitele lui Miramis au atins uşor coroanele copacilor. Am coborât în mijlocul frunzişului verde. Eram în Pădurea întunericului.

Nu am fost încă în prea multe păduri, dar sunt sigur că nu există nicăieri o pădure la fel cu aceasta. Pădurea întunericului, însă, avea un secret al ei. Simţeam că era vorba despre un secret mare şi ciudat. Se părea că luna întinsese un văl deasupra, ca să ascundă totul de mine. Copacii foşneau. Îmi şopteau ceva despre acest mister, dar nu înţelegeam ce anume. Stăteau nemişcaţi, învăluiţi în lumina lunii.

Ştiau misterul, pe care eu nu—l cunoşteam, încă.

Deodată, am auzit în depărtare un zgomot de copite. Părea că sute de cai galopează prin noapte. Miramis nechează puternic şi parcă sute de cai îi răspunseră. Copitele răsunau din ce în ce mai aproape, iar nechezatul se auzea tot mai tare şi mai sălbatic. Pe neaşteptate, lângă noi apărură sute de cai albi, cu coamele fluturând. Miramis

se aruncă în mijlocul hergheliei, galopând apoi împreună înspre un luminiş din pădure. Jum-Jum şi cu mine ne-am tras într-o parte. Am stat un timp sub un copac şi am privit caii albi, cu Miramis în fruntea lor, gonond cu toţii sălbatic, de colo-colo, în lumina lunii.

— Sunt atât de fericiţi, a spus Jum-Jum.

— De ce sunt fericiţi? am întrebat.

— Pentru că Miramis s-a întors acasă, a spus Jum-Jum. Nu ştiai că aici, în Pădurea întunericului, este casa lui Miramis?

— Nu, nu ştiam, am spus.

— Ştii atât de puţin, Mi-o a zis Jum-Jum. Atunci, cum de mi-a fost dat Miramis mie? am întrebat.

— Stăpânul nostru, Regele, a poruncit ca unul din caii săi albi să vină pe Insula Pajiştilor Verzi şi să fie calul tău.

În timp ce-l priveam pe Miramis galopând fericit în lumina lunii, am simţit că mă cuprinde un soi de nelinişte.

— Jum-Jum, crezi oare că Miramis este trist pentru că trebuie să stea cu mine? am întrebat atunci. Poate că îi este tare dor de Pădurea întunericului!

Cum am spus asta, Miramis veni alergând spre mine. Îşi aşeză capul pe umărul meu. Stătu aşa mult timp, liniştit, nechezând doar din când în când, uşor.

— Vezi că preferă să stea cu tine? a spus Jum-Jum.

Eram fericit. L-am mângâiat pe Miramis şi i-am dat o bucată de zahăr, pe care el a luat-o din mâna mea cu botul său moale.

Am călărit apoi mai departe prin pădure, iar în spatele nostru veneau caii cei albi. Simţeam misterul care ne înconjura. Pădurea toată îl ştia. Fiecare copac în parte, teii cei verzi şi plopii tremurători, care foşneau blând

deasupra capetelor noastre, caii cei albi şi păsările trezite de zgomotul copitelor, toţi ştiau despre ce este vorba, numai eu, nu. Avea dreptate Jum-Jum când îmi spunea: „Ştii atât de puţin, Mi-o!”… 82

Deodată, Miramis porni în galop, iar ceilalţi cai albi îl urmară. Călăream repede. Mantaua mea cea roşie se agăţă de o creangă. Poate că în felul acesta, copacul o fi vrut să mă oprească, poate ar fi dorit să-mi povestească secretul. Eram însă grăbit. Aşa că am călărit mai departe, fără să mă opresc, rupându-mi, astfel, mantaua.

În mijlocul pădurii se afla o casă, o casă mică şi albă, cu acoperiş de paie. De jur-împrejur, se găseau meri. Florile de măr străluceau, albe, în lumina lunii.

O fereastră era larg deschisă şi dinăuntru se auzea un zgomot ritmic, ca şi cum cineva stătea acolo şi ţesea.

— Vrei să vedem cine ţese acolo? l-am întrebat pe Jum-Jum.

— Sigur că vreau, a răspuns el.

Am sărit jos de pe Miramis şi am luat-o pe cărarea care ducea spre casă, printre meri. Am bătut la uşă zgomotul dinăuntru a încetat, pe dată.

— Veniţi în casă, băieţi, se auzi o voce. Vă aştept de atâta amar de timp!

Am intrat în casă, unde o ţesătoare şedea în faţa unui război de ţesut. Părea prietenoasă, şi ne făcu semn cu capul.

— De ce veghezi şi teşi în toiul nopţii? am întrebat-o.

— Ţes pânza viselor, a spus ea, şi asta nu se poate face decât noaptea.

Luna pătrundea prin fereastră, luminând ţesătura, care sclipea atât de frumos, încât ne tot minunam, privind-o.

— Ţesătura basmelor şi pânza viselor se ţes numai noaptea, a continuat ea.

— Cu ce teşi, de iese aşa de frumos? am întrebat-o.

Nu-mi răspunse, ci se apucă din nou să ţească. Trecea suveica printre fire şi fredona încet, ca pentru

Rază de lună, rază de lună.

Sânge din inimă, roşu şi cald.
Argint, argint şi purpură.
Floare de măr, floare de măr.
Ţesătura uşoară şi moale o fac.
Mai moale decât adierea nopţii în iarbă.
Cântă peste pădure Pasărea Tristeţii…

Cânta încet şi monoton. De îndată ce îşi sfârşi cântecul, am auzit de afară, din pădure, iarăşi, un cântec. L-am recunoscut imediat. Era acelaşi pe care îl fredonase ţesătoarea: Pasărea Tristeţii cânta peste pădure. Stătea în vârful unui copac, şi cânta de-ţi sfâşia inima.

— Ce cântă Pasărea Tristeţii? am întrebat-o pe ţesătoare.

Ea începu să plângă. Lacrimile i se prelinseră pe ţesătură, prefăcându-se pe loc în nişte perle mici, transparente, iar pânza deveni şi mai frumoasă ca înainte.

— Ce cântă Pasărea Tristeţii? am întrebat-o din nou.

— Cântă despre fetiţa mea, a spus ţesătoarea, plângând şi mai tare. Cântă despre fetiţa mea, care a fost răpită.

— Cine ţi-a răpit fetiţa? am întrebat-o, deşi cunoşteam bine răspunsul. Nu mai era nevoie să-l aud. Nu mai rosti numele, am rugat-o.

— Nu, pentru că, altminteri, lumina lunii se va stinge, a spus ţesătoarea. Lumina lunii se va stinge, iar caii albi vor plânge, cu lacrimi de sânge.

— De ce cu lacrimi de sânge? am întrebat-o.

— Din cauza mânzului cel mic, răpit şi el, a spus ţesătoarea. Ascultă cum cântă Pasărea Tristeţii peste pădure!

Ascultam prin fereastra deschisă cum, afară, cânta Pasărea Tristeţii.

Îmi cântase deseori Pasărea Tristeţii în grădina de trandafiri, dar niciodată nu înţelesesem despre ce cânta.

Acum ştiam. Cânta despre toţi cei răpiţi, despre fetiţa ţesătoarei, despre fraţii lui Nonno, despre surioara lui Jiří şi despre mulţi, mulţi alţii, pe care îi prinsese fiorosul Cavaler Katō, ducându-i în castelul său.

De aceea era atâta tristeţe în micile colibe de pe Insula Pajiştilor Verzi şi în Ţara de pe Cealaltă Parte a Apei şi dincolo de munţi: toţi plângeau după copiii dispăruţi. Chiar şi caii albi din Pădurea întunericului plângeau cu lacrimi de sânge, atunci când auzeau numele răpitorului.

Cavalerul Katō! Mi-era tare frică de el, o frică de moarte! Stând acolo în casă şi ascultând Pasărea Tristeţii, am înţeles deodată de ce pornisem călare, în miez de noapte, prin Pădurea întunericului. În spatele Pădurii întunericului se afla hotarul Ţării de Dinafară. Şi acolo, acolo trebuia să ajung, de fapt. Trebuia să merg înainte şi să mă lupt cu Cavalerul Katō, deşi îmi era frică, cumplit de frică. Da, îmi era atât de frică, încât dacă mă gândeam la ce trebuia să fac, nu puteam decât să plâng.

Ţesătoarea începuse iarăşi să ţească. Fredona, doar pentru sine, melodia monotonă şi tristă: „Rază de lună, rază de lună, sânge din inimă, roşu şi cald…” şi parcă nici nu-i mai păsa de Jum-Jum, sau de mine.

— Jum-Jum, am spus şi vocea mi-a sunat foarte ciudat, Jum-Jum, acum a sosit momentul să plec în Ţara de Dinafară.

— Ştiu, a zis Jum-Jum. Eram foarte mirat.

— Cum de ştii? l-am întrebat. Eu însumi am aflat abia din clipa aceasta.

— Ştii atât de puţin, Mi-o a spus Jum-Jum.

— Dar tu, tu ştii totul? am întrebat.

— Da, eu ştiu, a răspuns Jum-Jum. Ştiu de multă vreme că vei merge în Ţara de Dinafară. Toţi ştiau lucrul acesta!

— Ştiau toţi? am întrebat, uluit.

— Da, a spus Jum-Jum. Pasărea Tristeţii ştia, ţesătoarea de aici ştia şi ea. Cei o sută de cai albi ştiau, de asemenea. Toată Pădurea întunericului ştia, copacii şuşoteau despre asta şi iarba şi merii de aici, de-afară, cu toţii ştiau.

— Ştiau? am întrebat din nou.

— Desigur, fiecare păstor de pe Insula Pajiştilor Verzi ştia şi cânta doar despre asta noaptea, la fluier. Nonno

ştia, bunica lui ştia, Jiří cu fraţii şi surorile lui, precum şi fântâna-care-murmură-seara, cu toţii ştiau. Îţi spun că ştiau cu toţii!

— Şi tatăl meu, Regele…? am întrebat, abia şoptit.

— Tatăl tău, Regele, a ştiut tot timpul, a spus Jum-Jum.

— Şi voia să merg într-acolo? am întrebat, fără să-mi pot stăpâni un tremur al vocii.

— Da, a răspuns Jum-Jum. Deşi este trist, vrea totuşi să le duci.

— Dar mi-e tare frică, am spus, şi-am început să plâng.

Abia acum îmi dădeam seama cât de tare mă temeam. L-am apucat strâns pe Jum-Jum de braţ.

— Jum-Jum, nu mă încumet să mă duc, i-am zis. De ce vrea tatăl meu, Regele, ca tocmai eu să merg într-acolo?

— Pentru că doar un copil de os împărătesc se poate duce, a spus Jum-Jum. Da, doar un copil de os împărătesc va putea face asta.

— Dar dacă asta va însemna moartea mea? am spus, strângându-l şi mai tare pe Jum-Jum de braţ. El nu răspunse.

— Ar fi vrut, totuşi, tatăl meu, Regele, să mă duc? am întrebat eu, în continuare.

Ţesătoarea încetase să mai ţească şi în casă se lăsă o linişte deplină. Tăcuse şi Pasărea Tristeţii. Copacii nu-şi mai mişcau frunzele şi nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot. Era o linişte ca de mormânt.

Jum-Jum dădu afirmativ din cap.

— Da, spuse el, atât de încet însă, încât de-abia l-am auzit. Tatăl tău, Regele, vrea ca totuşi tu să mergi acolo. Eram disperat.

— Nu mă încumet! am strigat. Nu mă încumet! Nu mă încumet!

Jum-Jum nu-mi răspunse. Mă privea, fără să spună un cuvânt. Pasărea Tristeţii începu atunci din nou să cânte, iar cântecul ei aproape că făcea să-mi stea inima în loc.

— Cântă despre fetiţa mea, a spus ţesătoarea, plângând, şi lacrimile îi căzură pe ţesătură, transformându-se în perle.

Mi-am strâns pumnii tare.

— Jum-Jum, am spus, eu plec. Mă duc în Ţara de Dinafară.

Deodată, un vâjâit puternic străbătu Pădurea întunericului, şi Pasărea Tristeţii scoase un tril, ca niciodată până atunci.

— Ştiam eu, a spus Jum-Jum.

— Rămâi cu bine, Jum-Jum, am zis, simţind însă că-mi vine iarăşi să plâng. Rămâi cu bine, dragă Jum-Jum!

Jum-Jum mă privi atunci lung, iar ochii lui erau la fel de prietenoşi că ai lui Benka. Apoi zâmbi.

— Vin şi eu cu tine, a spus.

Era prietenul meu Jum-Jum, era într-adevăr prietenul meu! M-am simţit nespus de fericit când am auzit că vrea să vină cu mine. Dar nu voiam să se expună vreunui pericol.

— Nu, Jum-Jum, i-am spus. Acolo unde mă duc eu, tu nu trebuie să mă urmezi.

— Vin cu tine, a repetat Jum-Jum. *„Un copil de os împărătesc, călărind pe un cal alb cu coama de aur, însoţit de un singur prieten”* – aşa se spunea. Doar nu vrei acum să schimbi ceea ce s-a hotărât cu sute şi mii de ani înainte!

— Cu sute şi mii de ani înainte! a spus ţesătoarea. Ascultam vântul cântând despre toate acestea, în timp ce-mi plantam merii – şi asta se întâmpla… cu mult timp înainte. Cu sute şi mii de ani înainte… da, da.

— Vino, Mi-o vreau să-ţi repar mantaua, a adăugat ea după aceea.

A tăiat un petic din ţesătura ei şi a cârpit cu el ruptura pe care mi-o făcusem în manta, când călărisem prin pădure şi mă agăţasem de o creangă. A căptuşit apoi toată mantaua cu acea pânză sclipitoare, iar acum mantaua îmi cădea moale şi călduroasă peste umeri.

— Cea mai frumoasă ţesătură a mea, pentru acela care îmi salvează fetiţa, a spus ţesătoarea. Şi pâine trebuie

să ai cu tine, din pâinea-care-potoleşte-foamea. N-o irosi. Te aşteaptă drumurile foamei.

Mi-a dat pâine, iar eu i-am mulţumit. M-am întors apoi spre Jum-Jum.

— Suntem gata, Jum-Jum.

— Da, suntem gata, răspunse Jum-Jum.

Am ieşit apoi pe uşă, apucând-o pe cărarea dintre meri. Am încălecat pe Miramis. Pasărea Tristeţii îşi deschise larg aripile mari şi negre, luându-şi zborul înspre munţi.

Cei o sută de cai albi stăteau nemişcaţi, privindu-ne în timp ce ne îndepărtam călare, printre copaci. De data aceasta, nu ne mai urmară. Florile de măr străluceau, ca zăpada în lumina lunii. Străluceau ca zăpada – poate că n-o să mai văd niciodată flori de măr atât de albe şi de frumoase…

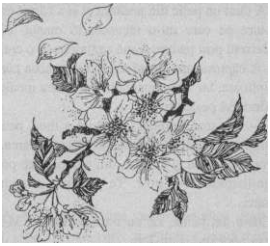

37 prin ţ u 1 mi-o şi căluţul fermecat **PĂSĂRILE VRĂJITE**

Ş Prat MÎ Mi-o şi *căluţul fermecat*

Poate că nu voi mai vedea niciodată flori de măr, şi nici copaci verzi, foşnitori, şi iarbă moale. Căci acum treceam printr-o ţară unde nu existau flori şi unde nu puteau să crească nici copaci, nici iarbă.

Călăream prin noapte. Călăream şi iar călăream. Curând, n-a mai rămas nici urmă din blânda Pădure a Razei de Lună. Rămăsese undeva, în spatele nostru. În faţa noastră era doar întuneric. Lumina lunii se stinsese.

Pământul era pietros şi tare. De jur-împrejur, se înălţau pereţi pleşuvi de stâncă. Se apropiau de noi tot mai mult şi mai mult. În cele din urmă, am fost nevoiţi să mergem pe o potecă îngustă şi întunecată, printre doi munţi înalţi şi negri.

— Măcar de n-ar fi atât de posomorât drumul ăsta, a spus Jum-Jum. De n-ar fi atât de negri munţii, iar noi, atât de mici şi singuri!

Cărarea şerpuia şi cotea întruna, şi aveam impresia că la fiecare cotitură ne pândeau mii de primejdii. Desigur că şi Miramis simţea la fel. Tremura din tot corpul şi voia să se întoarcă, la fiecare pas. Ţineam însă hăţurile strâns, silindu-l să meargă mai departe. Poteca se făcea tot mai îngustă. Munţii negri de lângă noi erau tot mai înalţi. Întunericul părea de nepătruns.

Am ajuns, în cele din urmă, la o deschizătură strâmtă

între pereţii de stâncă, asemănătoare unei porţi. În spatele ei, era o întunecime mai neagră decât toate întunecimile pământului.

— Ţara de Dinafară, şopti Jum-Jum. Asta-i intrarea în Ţara de Dinafară!

Miramis s-a încordat sălbatic şi a nechezat atât de tare, încât ne-am speriat. Era un sunet groaznic, singurul care se auzea. Căci întunericul din spatele porţii era mut. Un întuneric care părea că ne pândeşte, de parcă aştepta doar să păşim dincolo.

Ştiam că trebuia să pătrund în acel întuneric, dar nu-mi mai era frică. Acum, când aflasem că era lucru hotărât cu sute şi mii de ani în urmă ca eu să trec prin această poartă întunecată, mă simţeam mai curajos. Fie ce-o fi, mi-am zis. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată, dar nu mai voiam să mă las cuprins de teamă.

L-am mânat pe Miramis înspre acel întuneric. A simţit că nu aveam de gând să-l las să se întoarcă, aşa că a sărit prin poarta cea îngustă. Apoi a pornit mai departe în galop, pe cărările întunecate.

Goneam nebuneşte prin noapte. În jurul nostru era beznă. Nu vedeam niciun fel de drum. Jum-Jum era cu mine. Stătea în spatele meu şi se ţinea strâns de mine. îl iubeam mai mult ca oricând. Nu eram singur. Aveam un prieten care mă urma, un singur prieten, întocmai cum fusese prezis.

Nu ştiu cât timp am gonit nebuneşte prin întuneric. Poate că a fost puţin, dar poate că au fost multe, multe ore. Sau poate că au fost sute şi mii de ani? Era ca şi cum ai fi călărit în vis, unul din acele vise rele din care te trezeşti cu un ţipăt, şi încă te mai simţi cuprins de groază, mult timp după ce te-ai trezit. Acesta nu era, totuşi, un vis din care să te poţi trezi.

Călăream şi iar călăream. Încotro, nu ştiam. Nu ştiam nici până unde. Călăream tot mereu, prin noapte.

Deodată, Miramis se opri, cu o smucitură. Ajunsesem lângă un lac. Niciun vis nu putea fi atât de groaznic, cum era acest lac. Visasem uneori o apă mare şi neagră,

întinzându-se înaintea mea, dar niciodată nu visasem o apă atât de neagră era precum cea din faţa noastră, şi cred că niciun om, niciodată, nu visase aşa ceva. Era cea mai neagră şi mai pustie apă din lume. Nimic altceva nu exista în jurul lacului, în afară de nişte stânci înalte, negre şi pleşuve. Deasupra apei întunecate se roteau păsări, multe păsări. De văzut, nu se vedeau, dar le puteai auzi. Nu auzisem niciodată ceva mai tânguitor decât ţipetele lor. Parcă ar fi cerut ajutor. Parcă plângeau cu disperare.

Pe cealaltă parte a lacului, pe cea mai înaltă dintre stânci, se afla un castel mare şi negru. Doar o singură fereastră era luminată. Semăna cu un ochi roşu, misterios, groaznic, privind fix în noapte şi prevestind tot răul din lume.

— Castelul Cavalerului Katō, a şoptit Jum-Jum, în timp ce Miramis tremura din toate mădularele.

Castelul Cavalerului Katō! Era acolo! Acolo, de cealaltă parte a apei negre, locuia duşmanul pe care venisem să-l înfrunt. Acel ochi roşu şi rău privind ţintă peste lac mă speria, deşi nu mai voiam să mă

Mă îngrozea un singur gând: cum o să poată cineva aşa de mic ca mine să-l învingă pe Cavalerul Katō, cel atât de rău şi de periculos?

— Ţi-ar trebui o sabie, mi-a spus Jum-Jum. Abia rostise aceste cuvinte, când în apropiere am auzit pe cineva, văitându-se.

— Vai… vai… vai… plângea vocea tânguitoare, mor de foame, vai… vai… vai…!

Ar fi putut fi periculos să te apropii de cel care se jeluia astfel. Ar fi putut să fie cineva care nu voia decât să ne întindă o capcană. M-am gândit însă în felul următor: oricine ar fi, trebuie să-l găsesc şi să văd dacă are într-adevăr nevoie de ajutor.

— Trebuie să vedem cine este, i-am spus lui Jum-Jum. Trebuie să-l ajutăm.

— Vin cu tine, a spus Jum-Jum.

— Tu, Miramis, rămâi aici, i-am spus calului meu, mângâindu-l pe bot.

El nechează, înspăimântat.

— Nu fi neliniştit, i-am spus. Vom reveni imediat.

Cel care se tânguia nu putea să fie prea departe. Era totuşi greu să-l descoperi în întuneric.

— Vai… vai… vai…! am auzit din nou vocea tânguitoare. Mor de foame! Vai… vai… vai…!

Am pornit-o bâjbâind înspre locul de unde venea vaietul, împiedicându-ne de pietre şi căzând uneori la pământ, în bezna care ne înconjura.

În cele din urmă, am dat de o colibă veche. Era tare şubredă şi dărăpănată. Dacă n-ar fi stat proptită într-un perete de stâncă, mai mult ca sigur că s-ar fi prăbuşit. Dinspre fereastră venea un licăr slab de lumină. Ne-am furişat într-acolo şi am privit înăuntru. În colibă se afla un moşneag mic de statură, cu o înfăţişare jalnică, cu păr cenuşiu, ca de paie. În vatră ardea focul, iar bătrânul stătea alături, legănându-se dintr-o parte în alta şi văicărindu-se: – Vai… vai… vai… Mor de foame! Vai… vai… vai…!

Am intrat în colibă. Moşneagul încetă pe dată să se mai jeluiască, uitându-se ţintă la noi. Am închis uşa după noi, în timp ce el ne privea, ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Îşi ridică în sus mâinile descărnate, vrând parcă să se apere:

— Să nu-mi faceţi nimic rău, ne-a spus el, abia şoptit. Să nu-mi faceţi nimic rău!

— Nu am venit aici ca să-ţi facem vreun rău, i-am spus eu. Am auzit doar că ţi-e foame, aşa că am venit să-ţi dăm nişte pâine.

Am luat din pâinea pe care o primisem de la ţesătoare şi i-am întins-o. Moşneagul mă privea în continuare ţintă şi arăta atât de înspăimântat, cumplit de înspăimântat, ca şi cum ar fi crezut că vreau, desigur, să-i întind o cursă.

I-am întins pâinea din ce în ce mai aproape, spunându-i: – Ia pâinea, hai, nu-ţi fie teamă!

A întins mâna, şovăind totuşi, şi a apucat bucata de

pâine din mâna mea. Un timp, a ţinut-o între palme şi a tot pipăit-o. Apoi, şi-a apropiat-o de nas şi a mirosit-o. Brusc, a început să plângă: – Este pâine, a şoptit el. E pâinea-care-potoleşte-foamea!

Începu să mănânce. N-am văzut niciodată un om care să mănânce aşa cum mânca el. Mânca şi tot mânca, plângând în acelaşi timp. După ce termină de mâncat toată pâinea, începu să caute fiecare fărâmitură care-i căzuse pe haine. A tot căutat aşa, până când nu a mai găsit nicio fărâmitură, după care ne-a privit iarăşi ţintă, întrebându-ne:

— De unde veniţi? Unde mai există o astfel de pâine? Pentru toate zilele de foame pe care le-am îndurat – spuneţi-mi, de unde veniţi?

— Venim din Ţara îndepărtată. De acolo este pâinea, i-am spus eu.

— De ce aţi venit aici? ne-a întrebat moşneagul, abia şoptit.

— Ca să ne luptăm cu Cavalerul Katō, am răspuns.

Abia am spus asta şi moşneagul începu să ţipe, căzând de pe scaun. Se rostogoli pe podea ca un ghem mic şi cenuşiu, fulgerându-ne cu o privire îngrozită:

— Întoarceţi-vă acolo de unde aţi venit, ne spuse el în şoaptă. Întoarceţi-vă, până nu este prea târziu!

— Nu mă întorc! am zis eu. Am venit să mă lupt cu Cavalerul Katō.

I-am spus toate acestea tare şi clar, rostind numele Cavalerului Katō cât am putut de limpede şi de răspicat. Moşneagul mă privea îngrozit, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă vadă căzând mort pe loc, în faţa lui.

— Vai… vai… vai…! se văicărea el, întruna. Taci! Taci! Plecaţi imediat de unde aţi venit. Plecaţi, înainte de a fi prea târziu. Faceţi ce vă spun!

— Nu mă întorc, i-am spus eu din nou. Am venit să mă lupt cu Cavalerul Katō.

— Ssst! făcu moşneagul, din cale-afară de tulburat. Ţi-am spus să taci. Te pot auzi spionii. Poate chiar în acest moment ne pândesc de afară.

Se târî până la uşă şi trase cu urechea, înspăimântat.

— Nu se aude nimic, a spus. Dar poate să fie cineva pe-acolo. Poate fi aici, poate fi acolo, poate fi peste tot. Spionii sunt peste tot.

— Spionii Cavalerului Katō? am întrebat.

— Taci, băiete, şopti moşneagul. Doar nu vrei să-ţi pierzi viaţa chiar aşa de timpuriu? Nu poţi să taci? Se aşează din nou pe scaun, clătinând din cap.

— Da, da, spuse el atât de încet, încât de-abia l-am auzit. Spionii lui sunt peste tot. Şi dimineaţa, şi seara, şi în timpul nopţii. Oriunde şi oricând.

Apoi şi-a întins o mână înspre mine, trăgându-mă aproape de el:

— Pentru toate zilele de foame pe care le-am îndurat, şopti el, nu te încrede în nimeni! Intri într-o casă… te gândeşti că te afli între prieteni. Dar eşti între duşmani. Ei te trădează. Te dau pe mâna lui, a celui care locuieşte de cealaltă parte a lacului. Să nu te încrezi în nimeni, ţi-o spun eu. Nu te încrede nici în mine. De unde ştii că n-o să trimit spionii pe urma ta, de îndată ce o să pleci de aici?

— Nu cred că vei face asta, i-am spus.

— Nimeni nu poate fi sigur, şopti moşneagul. Nu poţi fi sigur niciodată.

Apoi tăcu un timp, dus pe gânduri.

— Nu, nu o să pun spionii pe urma ta, a spus. Mai există încă oameni în ţara asta care nu sunt trădători. Şi mai există şi unii care făuresc arme.

— Chiar avem nevoie de o armă, a spus Jum-Jum. Lui Mi-o îi trebuie o sabie.

Moşneagul nu răspunse. Se duse la fereastră şi o deschise. De afară, dinspre lac, se auzeau ţipetele tânguitoare ale păsărilor. Era ca un plânset în noaptea întunecată.

— Ascultă, zise moşneagul, ascultă cum se mai jelesc! Vrei să te schimbi şi tu într-o pasăre care zboară peste lac şi se jeleşte?

— Ce păsări sunt astea? am întrebat.

— Sunt păsări vrăjite, a şoptit moşneagul. Ştii,

desigur, cine le-a vrăjit. Şi cine le-a răpit. Iar acum ştii şi ce se întâmplă cu cel care vrea să lupte cu răpitorul.

Toate cele pe care mi le povestea bătrânul mă făceau să mă simt foarte trist.

Aceste păsări erau fraţii lui Nonno, erau surorile şi fraţii lui Jiří, precum şi fetiţa ţesătoarei şi toţi ceilalţi, pe care Cavalerul Katō îi răpise şi-i vrăjise.

— Oh, dar vreau să mă lupt cu ei, vreau neapărat!

— Mi-o are nevoie de-o sabie, a spus Jum-Jum. Nu poate lupta fără sabie!

— Spuneai adineauri că sunt unii care făuresc arme, i-am amintit eu moşneagului. Mă privi, aproape supărat.

— Chiar nu ţi-e teamă pentru viaţa ta? mă întrebă el.

— Unde sunt cei care făuresc arme? am insistat eu.

— Taci! a spus bătrânul, închizând grăbit fereastra. Taci, că te-ar putea auzi spionii.

Se furişă înspre fereastră, lipindu-şi urechea de lemnul ei, şi ascultă încordat.

— Nu se aude niciunul… Dar poate fi acolo. Peste tot sunt spioni. 102.

Se aplecă apoi înspre mine şi-mi şopti la ureche:

— Te vei duce la Făurarul de săbii şi-l vei saluta din partea lui Eno. Îi vei spune că ai nevoie de o sabie care poate să despice piatra. Îi vei zice apoi că eşti un cavaler din Ţara îndepărtată.

Mă privi lung: – Doar eşti un cavaler, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Jum-Jum, în numele meu. Este un cavaler şi un prinţ. Este Prinţul Mi-o din Ţara îndepărtată şi are nevoie de o sabie.

— Unde îl pot găsi pe Făurarul de săbii? am întrebat eu.

— În cea mai adâncă grotă din cel mai negru munte, a răspuns moşneagul. Vei merge prin Pădurea Morţii. Acum, du-te!

Merse înspre fereastră şi o deschise. Auzeam iarăşi dinspre lac ţipătul păsărilor vrăjite, tânguindu-se în noapte.

— Acum, du-te, Prinţule Mi-o spuse moşneagul. Eu

rămân aici şi îţi urez să ai noroc. S-ar putea, însă, ca mâine să mai aud încă o pasăre jelindu-se în zborul ei rotit deasupra lacului.

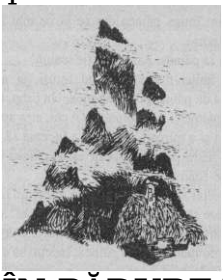

ÎN PĂDUREA MORŢII

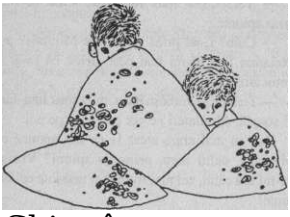

Chiar în momentul în care închideam în urma noastră uşa colibei lui Eno, l-am auzit pe Miramis nechezând. Necheza cu atâta putere şi disperare, parcă striga: – Mi-o vino şi ajută-mă! Aproape că mi-a stat inima în loc de frică.

— Jum-Jum, ce se întâmplă cu Miramis? am strigat. Ce se întâmplă cu Miramis?

— Taci! mi-a spus Jum-Jum. Cred că l-au prins spionii…

— Cum? L-au prins spionii pe Miramis? am exclamat fără să-mi mai pese deloc că m-ar fi putut auzi cineva.

— Trebuie să vorbeşti încet, mi-a spus Jum-Jum în şoaptă. Altminteri ne vor prinde şi pe noi.

Dar nu mai eram atent la ce îmi spunea el. Miramis, calul meu, prins de spioni? Voiau să-mi iau calul, cel mai frumos şi mai iute cal din lume!

L-am auzit atunci nechezând din nou, şi mi se părea că-mi spune: „Mi-o de ce nu mă ajuţi?”

— Vino, a zis Jum-Jum, trebuie să vedem ce se întâmplă cu el.

Ne-am căţărat pe stânci, în întuneric. Ne furişam tiptil, tiptil. Mi-am rănit degetele tot agăţându-mă de

colţurile tăioase ale stâncilor, dar nu simţeam nicio durere. Eram disperat din cauza lui Miramis.

Îl vedeam stând sus pe o stâncă, deasupra noastră, şi mi se părea o pată albă, luminoasă, în întuneric. Miramis al meu! Cel mai alb şi cel mai frumos cal din lume!

Necheza sălbatic şi se zbătea să se elibereze. Era înconjurat de cinci spioni negri. Doi dintre ei îl smuceau de căpăstru. Îi era tare frică bietului Miramis şi nici nu era de mirare, întrucât spionii cei negri erau înspăimântători, cu vocile lor răguşite.

Jum-Jum şi cu mine ne-am furişat cât am putut mai aproape de locul cu pricina. Ne-am ascuns după o stâncă mare, de unde îi puteam auzi pe spioni, vorbind între ei:

— Cel mai bine ar fi dacă l-am transporta cu barca neagră direct peste Lacul Morţii, a spus unul dintre spioni.

— Da, direct peste Lacul Morţii, a spus un altul, îl ducem la Cavalerul Katō.

Voiam să strig la ei să-mi lase calul în pace, dar n-am făcut-o. Cine s-ar mai fi luptat cu Cavalerul Katō, dacă m-ar fi prins spionii şi pe mine?

— Cineva trebuie să fi trecut graniţa, a spus unul dintre spioni. Cineva trebuie să fi călărit pe acest cal alb. Duşmanul se află printre noi!

— E bine dacă duşmanul se află printre noi. Cu atât mai uşor îl vom putea prinde. Cavalerul Katō va putea să-l calce în picioare şi să-l distrugă! a adăugat un altul.

Când am auzit asta, am început să tremur din tot corpul. Chiar eu eram acela pe care Cavalerul Katō urma să-l calce în picioare şi să-l distrugă. Oh, de ce oare tocmai

eu trebuia să mă lupt cu Cavalerul Katō? Stând acolo după stâncă, regretam totul. De ce nu rămăsesem acasă cu tatăl meu, Regele, unde nimeni nu mi-ar fi luat calul?

Auzeam păsările vrăjite ţipând deasupra lacului, dar nu le mai luam în seamă. Nu-mi mai păsa deloc de ele: să rămână aşa, vrăjite, numai să mi-l pot păstra pe Miramis al meu, cel cu coama de aur!

Regretam că am venit aici. Îmi era nespus de dor de tatăl meu, Regele, şi mă întrebam dacă şi lui i-o fi dor de mine, dacă o fi şi el îngrijorat din cauza mea. Aş fi dorit tare mult să fie aici, cu mine, şi să mă poată ajuta. Aş fi dorit să pot vorbi puţin cu el. I-aş fi spus: „Ştiu că vrei să mă lupt cu Cavalerul Katō. Dar te rog, fereşte-mă de el, apără-mă! Ajută-mă să mi-l iau înapoi pe Miramis şi să plecăm repede de aici! N-am avut niciodată până acum un cal al meu, ştii asta, şi-l iubesc foarte mult pe Miramis! Nici tată n-am avut până acum, ştii doar. Iar dacă mă prinde Cavalerul Katō, nu voi mai putea niciodată să fiu cu tine. Ajută-mă să plec de aici! Vreau la tine! Vreau să mă întorc cu Miramis pe Insula Pajiştilor Verzi!”

Cum stăteam acolo în spatele stâncii, gândindu-mă astfel, mi se păru deodată că aud vocea tatălui meu, Regele. Desigur, era doar o închipuire şi, totuşi, parcă era vocea lui.

— Mi-o Mi-o al meu! mi-a spus.

Atât şi nimic altceva. Am înţeles, însă, că doreşte să fiu curajos şi să nu mai stau acolo plângând şi văicărindu-mă ca un copil mic, chiar dacă mi l-au luat pe Miramis. Eram, totuşi, un cavaler. Nu mai eram Mi-o cel care îşi făcea colibe în grădina de trandafiri, sau care hălăduia peste dealuri pe lo8

Insula Pajiştilor Verzi, cântând din fluier. Eram un cavaler, un cavaler *bun,* nu unul precum Katō. Iar un cavaler trebuie să fie curajos şi să nu plângă.

Aşa că n-am mai plâns, deşi îi vedeam pe spioni târându-l pe Miramis înspre lac şi urcându-l într-o barcă mare şi neagră. N-am mai plâns nici când l-am auzit pe Miramis nechezând, ca şi cum cineva l-ar fi biciuit. N-am plâns, deşi i-am văzut pe spioni aşezându-se la vâsle şi am auzit loviturile vâslelor, în apa neagră. Le-am auzit apoi din ce în ce mai slab, până când, deodată, dinspre lac a răsunat un ultim nechezat disperat, după care barca a dispărut pentru totdeauna. Dar n-am plâns. Pentru că eram un cavaler.

Zic că n-am plâns? Ba da, ba da, tocmai asta făceam. Stăteam după stâncă, fruntea-mi era lipită de pământul tare şi plângeam atât de amarnic, cum nu plânsesem niciodată în viaţa mea. Un bun cavaler trebuie să spună adevărul. Iar adevărul este că plângeam din cauza lui Miramis.

Am stat acolo un timp, plângând şi iar plângând; când mă gândeam la ochii lui cei atât de credincioşi, plângeam şi mai tare. Nu spusese oare ţesătoarea că şi cei o sută de cai albi plângeau cu lacrimi de sânge, din cauza mânzului răpit? Poate tot cu lacrimi de sânge plângeam şi eu, pentru Miramis al meu. Nu pot să ştiu. Era întuneric. Nu se putea vedea nimic. Miramis al meu, cel cu coama de aur! Plecase şi nu-l voi mai revedea niciodată…

Jum-Jum se aplecă înspre mine, luându-mă pe după umeri.

— Nu mai plânge, Mi-o mi-a spus. Trebuie să mergem la Făurarul de săbii, ai nevoie de o sabie.

Mai aveam încă un potop de lacrimi de vărsat, dar mi le-am înghiţit. Le-am înghiţit cât am putut de bine.

M-am ridicat în picioare şi am pornit împreună, să-l căutăm pe Făurarul de săbii.

„Mergi prin Pădurea Morţii”, aşa spusese Eno. Unde era oare Pădurea Morţii?

Trebuie să-l găsim pe Făurarul de săbii înainte de

sfârşitul nopţii, a spus Jum-Jum. Întunericul ne ascunde de spioni. Trebuie să ajungem în Pădurea Morţii, chiar în această noapte.

Ne-am căţărat din nou pe stânci, ca să ajungem înapoi, la coliba cea dărăpănată a lui Eno. Era acolo, întunecată şi tăcută. Nimeni nu se mai văicărea înăuntru. Am rătăcit mai departe prin noapte şi am ajuns, în cele din urmă, la Pădurea Morţii. Era o pădure în care vântul nu se juca şi nicio frunză nu foşnea. De fapt, acolo nici nu erau frunze verzi. Erau doar trunchiuri moarte şi negre de copaci, cu ramuri uscate, negre şi noduroase.

— Acum intrăm în Pădurea Morţii, a spus Jum-Jum.

— Da, de intrat intrăm, am spus, dar vom mai ieşi vreodată din ea?

Căci era, într-adevăr, o pădure în care te puteai rătăci, o pădure aşa cum uneori îţi apare în vis. Rătăceşti prin ea de colo până colo, mergi şi tot mergi, fără a-i da de capăt.

Jum-Jum şi cu mine ne ţineam strâns de mână, în timp ce rătăceam prin Pădurea Morţii. Ne simţeam mici şi pierduţi, iar copacii morţi erau atât de deşi, încât de-abia puteam înainta.

— Măcar de n-ar fi atât de deşi copacii ăştia, a spus Jum-Jum. Măcar de n-ar fi atât de negru întunericul, iar noi atât de mici şi de singuri…

Am mers şi-am tot mers aşa. Auzeam, uneori, voci în depărtare. Erau spionii. Doar ne spusese Eno: „Spionii Cavalerului Katō sunt peste tot”. Precis că Pădurea Morţii era plină de ei. Auzindu-le vocile în depărtare printre copaci, Jum-Jum şi cu mine am înlemnit de frică şi abia mai îndrăzneam să respirăm.

— Lungă mai este noaptea aici în Pădurea Morţii, a spus Jum-Jum, dar şi mai lungă este calea până la peştera Făurarului de săbii.

— Jum-Jum, crezi că îl vom găsi…? am început eu să-l întreb, dar am tăcut brusc. Nu mai puteam să scot niciun cuvânt. Acolo, între copaci, am văzut deodată o mulţime de spioni negri înaintând spre noi, şi am înţeles că de acum totul era pierdut. Îi văzuse şi Jum-Jum, care mă apucă strâns de mână. Ei nu ne văzuseră încă, dar cât de curând se vor năpusti asupra noastră şi atunci – atunci totul va fi pierdut!

N-o să mă mai pot lupta niciodată cu Cavalerul Katō. Iar în noaptea următoare Eno va auzi alte două păsări jelindu-se deasupra lacului.

Spionii se apropiau tot mai mult. Stăteam acolo aşteptând, fără să ne putem mişca. Deodată, s-a întâmplat un lucru ciudat. Foarte aproape de noi, se deschise un trunchi de copac bătrân şi negru. Era gol pe dinăuntru. Înainte de a ne da seama ce se întâmplă, Jum-Jum şi cu mine ne-am trezit înăuntrul trunchiului găunos, strâns ghemuiţi unul într-altul. Stăteam acolo tremurând, ca doi puişori de pasăre în aşteptarea uliului. Spionii erau atât de aproape de noi, încât puteam auzi tot ce vorbeau.

— Am auzit pe cineva vorbind în Pădurea Morţii, a zis unul dintre ei. Cine-i acela care vorbeşte în Pădurea Morţii?

— Duşmanul este printre noi, a spus altul. Nu poate fi decât duşmanul cel care vorbeşte în Pădurea Morţii.

— Duşmanul? Dacă este în Pădurea Morţii, îl vom prinde curând, a spus un al treilea. Căutaţi, căutaţi peste tot!

Îi auzeam, căutând şi iar căutând, printre copaci, îi auzeam furişându-se de colo-colo, în timp ce noi stăteam nemişcaţi în trunchiul copacului şi ne simţeam atât de mici şi de înspăimântaţi.

Ne-au tot căutat, dar nu ne-au găsit. Apoi, vocile s-au îndepărtat, devenind din ce în ce mai slabe. Se lăsă liniştea. Copacul cel găunos ne salvase viaţa.

De ce oare ne salvase? Nu puteam să înţeleg. Poate că întreaga Pădure a Morţii îl ura pe Cavalerul Katō şi de aceea îl ajuta cu plăcere pe cel care venea să se lupte cu el. Poate că acest copac, acum mort, fusese cândva un copac tânăr şi viguros, cu puzderie de frunze verzi, care foşneau când vântul se juca printre ramuri. Poate că-l rosese şi-l omorâse tocmai răutatea Cavalerului Katō.

Nu cred că ar putea vreodată copacii să-l ierte pe acela care le-a distrus frunzele verzi şi fragede. Tocmai de aceea îl ajutase acest copac pe cel venit să lupte cu Cavalerul Katō.

— Mulţumesc, bunule copac, am spus, în timp ce ne strecuram afară din trunchiul său găunos.

Copacul stătea însă acolo, mut şi părăsit de viaţă, fără să ne răspundă. Am plecat mai departe, tot mai departe, prin Pădurea Morţii.

— Se ivesc zorile, a spus Jum-Jum şi noi tot n-am dat de peştera Făurarului de săbii.

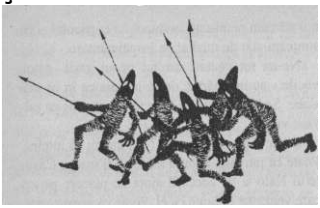

Da, noaptea se sfârşise. Dar zorile nu erau limpezi şi luminoase, cum erau acasă. Revărsatul zorilor era aici un fel de întuneric cenuşiu şi misterios. Mă gândeam la zorii de ziuă de pe insula Pajiştilor Verzi, când porneam călare pe Miramis, iar iarba era umedă de rouă şi fiecare firişor strălucea şi sclipea. Rătăceam astfel, gândindu-mă la Miramis şi aproape că uitasem unde mă aflam. De aceea, n-am fost deloc mirat şi nici înfricoşat când am auzit zgomot de copite. Iată, vine Miramis, mi-am

Jum-Jum mă apucă strâns de mână, spunându-mi: – Ascultă! Spionii călăresc prin Pădurea Morţii! Din nou, m-am gândit că totul era pierdut. Nu mai exista nimic care să ne poată salva. Curând, îi vom vedea pe spioni venind călare printre copaci şi ne vor zări şi ei *pe noi.* Se vor năpusti ca o furtună asupra noastră, se vor apleca numai puţin, ne vor prinde şi ne vor trage sus, pe caii lor, gonind apoi nebuneşte cu noi, spre castelul Cavalerului Katō. N-o să mă mai pot lupta niciodată cu

Cavalerul Katō. Iar în noaptea următoare, Eno va auzi alte două păsări jelindu-se deasupra lacului.

Zgomotul de copite se auzea din ce în ce mai aproape. Deodată, în faţa noastră s-a despicat pământul, şi am văzut atunci o peşteră. Înainte de a înţelege ce se întâmplă, Jum-Jum şi cu mine ne aflam în grotă, ghemuiţi strâns unul într-altul, tremurând ca doi pui de iepure în faţa vulpii.

Totul se întâmplase chiar la timp! Auzeam foarte aproape zgomotul de copite. Îi auzeam pe spioni călărind chiar deasupra capetelor noastre, peste adăpostul din pământ. Câţiva bulgări de humă se desprinseră, rostogolindu-se peste noi. Stăteam acolo înghesuiţi, atât de mici şi de înspăimântaţi.

Deodată se făcu linişte, linişte de tot, ca şi cum n-ar mai fi fost niciun spion în Pădurea Morţii. Am mai aşteptat un timp.

— Acum cred că ne putem strecura afară, am spus, în cele din urmă.

Am auzit, însă, din nou, zgomotul îngrozitor de

copite. Se întorceau spionii. Copitele cailor răsunară iarăşi deasupra capetelor noastre şi îi auzirăm din nou pe spioni, strigând şi ţipând. Au sărit apoi de pe cai, aşezându-se pe pământ, chiar lângă grotă. Îi puteam zări printr-o mică deschizătură. Erau atât de aproape de noi, încât, dacă am fi întins mâna, i-am fi putut chiar atinge. Auzeam tot ce-şi spuneau.

— Poruncă de la Cavalerul Katō: duşmanul trebuie prins! a zis unul dintre ei. Duşmanul care a călărit pe calul cel alb trebuie prins în noaptea asta. Poruncă de la Cavalerul Katō!

— Duşmanul este printre noi! a spus altul. Îl vom prinde! Căutaţi, căutaţi peste tot!

Spionii se aflau chiar lângă noi, hotărâţi să ne prindă. Stăteau acolo înspăimântători şi negri, în semiîntunericul acela cenuşiu şi groaznic, printre copacii morţi, iar caii lor negri bătătoreau sălbatic pământul cu copitele.

— Căutaţi, căutaţi peste tot, spuse un spion. Dar ce-i cu gaura asta în pământ?

— E o grotă, spuse un altul. S-ar putea ca duşmanul să se afle acolo. Căutaţi, căutaţi peste tot!

Jum-Jum şi cu mine ne-am lipit strâns unul de altul. De acum, totul era pierdut!

— O să încerc cu lancea mea, a spus unul dintre spioni. Dacă duşmanul este aici, o să-l străpung cu

Ne-am târât cât am putut mai în spatele grotei. Am văzut o lance neagră lunecând prin deschizătură. Lancea era lungă. Vârful ei ascuţit se apropia tot mai mult de noi. Spionul înfigea lancea în pereţii grotei, de jur-împrejur. Dar nu ne-a nimerit. A tot împuns pereţii grotei, la un moment dat, lancea a pătruns chiar între Jum-Jum şi mine, dar tot nu ne-a atins.

— Căutaţi, căutaţi în toată Pădurea Morţii, a spus spionul. Poruncă de la Cavalerul Katō: duşmanul trebuie prins. Aici nu este. Căutaţi peste tot!

Spionii se aruncară pe caii lor negri şi porniră de acolo în galop. Eram salvaţi. Grota ne salvase. De ce oare? îl ura chiar şi pământul pe Cavalerul Katō şi voia din toată

inima să-l ajute pe cel care venise să se lupte cu el? Cândva poate, demult, crescuse iarbă moale şi verde pe acest pământ, iarbă umezită de roua dimineţii. Poate că răutatea Cavalerului Katō o distrusese.

Nu cred că pământul îl poate ierta vreodată pe cel care i-a omorât iarba moale şi fragedă crescută cândva pe el. Sigur de aceea îl apără pământul pe cel venit să se lupte cu Cavalerul Katō. – îţi mulţumesc, bunule pământ, am spus, când am plecat.

Pământul, însă, nu a răspuns. Stătea acolo mut, iar grota dispăruse. Am pornit-o din nou la drum şi am tot mers, până când am ajuns la capătul Pădurii Morţii.

În faţa noastră se ridicau munţi înalţi şi stânci. M-a cuprins tristeţea când i-am văzut: erau munţii stâncoşi din jurul Lacului Morţii, la care iată-ne ajunşi din nou! Amândoi eram disperaţi. Totul fusese inutil. Nu-l vom găsi niciodată pe Făurarul de săbii. Merseserăm toată noaptea prin Pădurea Morţii, iar acum ne aflam din nou în acelaşi loc din care plecasem. Acolo era coliba lui Eno, mică, cenuşie, sărăcăcioasă. Se sprijinea de o stâncă mare, neagră ca un cărbune.

— Aici este, desigur, cel mai negru munte din lume, a spus Jum-Jum. Cel mai negru munte! *Da,* desigur, aici trebuie să se afle peştera Făurarului de săbii! *„Cea mai adâncă peşteră din cel mai negru munte”,* aşa spusese Eno.

— Oh, Jum-Jum, am început eu să spun. Vezi că…

Am amuţit apoi, brusc. Spionii năvăleau înspre noi, venind din Pădurea Morţii. O droaie de spioni! Unii alergau pe jos, alţii goneau pe caii or negri. Ne văzuseră şi ţipau cu vocile lor răguşite şi înspăimântătoare:

— Duşmanul se află printre noi! E acolo! Prindeţi-l! Prindeţi-l! Poruncă de la Cavalerul Katō: duşmanul trebuie prins!

Jum-Jum şi cu mine stăteam acolo nemişcaţi, cu spatele lipit de peretele muntelui, în timp ce spionii se apropiau din ce în ce mai mult. Totul era pierdut. Nicicând n-o să mă mai pot lupta cu Cavalerul Katō. De disperare,

îmi venea să mă trântesc la pământ şi să plâng.

M-am gândit, însă, că o să tot am timp de plâns. Chiar în noaptea următoare, Eno va auzi deasupra lacului o altă pasăre, jelindu-se mai trist şi mai amarnic decât toate celelalte. Eno va sta la fereastră, murmurând: „Acolo, afară, zboară prinţul Mi-o!”

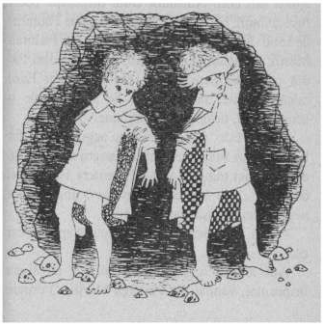

Deodată, peretele muntelui de care stăteam lipiţi se deschise. Mai înainte de a înţelege ce se întâmplă, Jum-Jum şi cu mine ne-am pomenit înăuntrul muntelui, tremurând ca doi mieluşei în faţa lupului.

Nu mai aveam de ce să ne mai temem – eram acum în interiorul muntelui, iar spionii rămăseseră afară. Peretele de stâncă se închisese la loc şi nu mai exista nicio deschizătură în munte. Spionii nu vor mai putea să ne ajungă nicicând aici. Îi auzeam agitându-se pe afară:

— Căutaţi, căutaţi peste tot! urlau. Duşmanul este printre noi, dar a dispărut. Căutaţi, căutaţi peste tot!

— Da, da, n-aveţi decât să căutaţi, am spus eu. Aici nu ne veţi găsi niciodată.

Jum-Jum şi cu mine eram tare bucuroşi, aşa că am început, să râdem cu poftă. Brusc, m-am gândit însă la Miramis şi mi-a pierit cheful de râs.

Am privit în jurul nostru. Ne aflam într-o grotă uriaşă. Era întuneric, dar nu chiar beznă. O lumină slabă licărea undeva, dar nu se vedea bine dincotro venea. Din grota în care ne aflam se desprindeau mai multe Urnele întunecate, ducând undeva, în adâncul muntelui.

„În cea mai adâncă peşteră din cel mai negru munte locuieşte Făurarul de săbii”, aşa spusese Eno. Poate că

unul din aceste tunele întunecate duce la Făurar, dar care oare? Nu aveam de unde să ştiu. Sigur, trebuia să mai rătăcim mult timp, până să-l găsim.

— Da, acum oricum am intrat în cel mai negru munte, a spus Jum-Jum.

— De intrat am intrat, am spus eu, dar nu cred că o să mai putem ieşi.

Era într-adevăr un munte în care te puteai rătăci, un munte aşa cum îţi apare, uneori, în vis. Rătăceşti prin tunele negre şi misterioase, mergi şi tot mergi şi nu mai dai niciodată de capăt.

Jum-Jum şi cu mine ne-am luat de mână şi am pătruns tot mai adânc în munte. Ne simţeam mici şi pierduţi, iar până la cea mai adâncă grotă drumul era încă tare lung.

— Măcar de n-ar fi atât de înspăimântător acest munte! a spus Jum-Jum. Măcar de n-ar fi atât de întunecate tunelele astea, iar noi, atât de mici şi singuri…

Am mers şi am tot mers. Tunelele se ramificau în toate direcţiile. Erau o puzderie de drumuri neluminate, acolo, în munte.

Uneori, raza cea slabă de lumină strălucea mai puternic, încât puteai să vezi la câţiva metri depărtare, alteori era întuneric beznă şi nu se vedea chiar nimic. Tunelul era când aşa de mic, încât nu puteai merge nici în picioare, când se boltea, înalt ca o cupolă de biserică.

Din peretele muntelui picura apă. Era frig, aşa că ne-am înfăşurat bine în mantalele noastre, ca să nu îngheţăm.

— Poate că nu vom mai găsi niciodată ieşirea şi nici grota Făurarului de săbii, a spus Jum-Jum.

Ne răzbise foamea. Am mâncat puţin din pâinea-care-potoleşte-foamea. Am mâncat doar puţin de tot, deoarece nu ştiam pentru cât timp trebuie să ne ajungă.

În timp ce mâncam, am pornit-o mai departe. Când mi-am terminat pâinea, ajunsesem deja departe, într-un loc în care tunelul se ramifica, în trei direcţii diferite.

CEA MAI ADÂNCĂ PEŞTERĂ DIN CEL MAI NEGRU MUNTE

Apa se scurgea din abundenţă din pereţii de stâncă, şi am simţit deodată că mi-e tare sete. M-am oprit să beau apă. Nu era prea bună, dar nu aveam altceva. După ce am băut, m-am întors spre Jum-Jum. Dar, nici urmă de el! Plecase mai departe. Poate nici nu observase că mă oprisem să beau puţină apă şi o apucase pe unul din acele tunele, crezând că sunt în spatele lui.

La început, nu m-am îngrijorat. Stăteam acolo la răscruce de drumuri, întrebându-mă pe ce drum o apucase oare Jum-Jum. Nu avea cum să fi ajuns prea departe, şi nu-mi rămânea decât să strig după el.

— Jum-Jum, unde eşti? am strigat, cât am putut de tare. Dar strigătul meu răsună doar ca o şuşoteală înspăimântătoare.

Ce fel de munte ciudat mai era şi ăsta? Pereţii lui stâncoşi îmi preluau strigătul şi mi-l înăbuşeau. Rămânea doar un şuşotit, care revenea la mine. Strigătul meu se transforma, în interiorul muntelui, într-un ecou şoptit.

— Jum-Jum, unde eşti? se auzi şoapta răguşită, venind dinspre tunelele întunecate. Jum-Jum, unde eşti…? Jum-Jum, unde eşti…?

Atunci, m-a cuprins frica. Am încercat să strig şi mai tare, dar muntele continua doar să şuşotească. Nu puteam crede că ceea ce auzeam era vocea mea. Trebuie să fi fost a altcuiva, care locuia probabil înăuntrul muntelui, şi care-şi bătea joc de mine.

— Jum-Jum, unde eşti… Jum-Jum, unde eşti… Jum-Jum, unde eşti…? şuşotea, răguşit, vocea.

Oh, ce frică m-a cuprins deodată! Am început să alerg prin tunelul din stânga şi înapoi până la răscruce, de unde am luat-o la fugă prin cel din dreapta şi iar înapoi, ca

s-o apuc în cele din urmă prin tunelul din mijloc.

— Jum-Jum, pe ce drum ai luat-o? De data aceasta nu mai îndrăzneam să strig, căci ecoul şoptit şi răguşit era mai înspăimântător decât orice altceva. Dar Jum-Jum *trebuia* totuşi să simtă că aveam mare nevoie de el, trebuia să se întoarcă la mine.

Drumul se ramifica din nou. Alte tunele întunecate se răsfirau în toate direcţiile. Am tot rătăcit de colo-colo, căutând, şi iar căutând. Îmi venea să plâng, dar m-am străduit din toate puterile să n-o fac, întrucât eram, totuşi, un cavaler. Dar, tocmai acum nu-mi prea reuşea figura asta.

Mă gândeam la Jum-Jum care rătăcea şi el, trist, pe undeva prin alte tunele întunecoase şi mă striga. M-am aruncat atunci jos pe stânca rece şi colţuroasă şi am plâns la fel cum plânsesem când spionii mi l-au luat pe Miramis. Acum nu-l mai aveam nici pe Miramis, nici pe Jum-Jum. Eram singur-singurel.

Stăteam trântit acolo pe jos, regretând amarnic că am venit în ţara aceasta şi pur şi simplu nu puteam să înţeleg de ce tatăl meu, Regele, dorise ca eu să plec la drum, să mă lupt cu Cavalerul Katō. Nu-mi doream decât ca tatăl meu, Regele, să fie aici, cu mine. Atunci i-aş fi spus: „Vezi cât sunt de singur? Jum-Jum a plecat şi ştii doar că el este prietenul meu cel mai bun, acum când nu-l mai am pe Benka. Şi iată că nu-l mai am nici pe Jum-Jum. Sunt singur de tot. Şi toate acestea, doar pentru că tu ai vrut ca eu să mă lupt cu Cavalerul Katō…”

Pentru prima oară, am avut sentimentul că era puţin nedrept din partea tatălui meu, Regele, să dorească să mă arunc într-o asemenea aventură. **126**

Cum stăteam acolo, plângând şi gândindu-mă astfel, mi se păru că aud vocea tatălui meu, Regele. Desigur, nu era decât o închipuire, şi totuşi parcă îi auzeam vocea:

„Mi-o Mi-o al meu”, a spus el. Atât şi nimic mai mult. Dar parcă ar fi vrut să-mi spună că nu trebuie să fiu trist. Atunci, m-am gândit că poate îl voi regăsi pe Jum-Jum.

M-am ridicat de jos. În acel moment, ceva mi-a căzut din buzunar. Era fluieraşul pe care mi-l

făcuse Nonno. Fluieraşul meu din lemn de salcie, din care cântasem în jurul focului de pe Insula Pajiştilor Verzi!

Dacă aş cânta acum din fluier? Poate chiar acea melodie veche, pe care am învăţat-o de la Nonno? Mi-am amintit ce ne spusesem unul altuia, Jum-Jum şi eu: dacă vreodată ne vom pierde, atunci vom cânta melodia cea veche.

Am dus fluierul la gură, dar nu îndrăzneam să suflu. Mi-era teamă ca nu cumva să răsune la fel de oribil, cum răsunase şi vocea mea ceva mai devreme. Mi-am spus că trebuie, totuşi, să încerc.

Am început să cânt melodia noastră. Sunetul ei era cât se poate de limpede. Acolo, în interiorul muntelui întunecat, melodia răsuna clar şi curat, aproape mai frumos decât pe Insula Pajiştilor Verzi.

Am cântat toată melodia, după care am ascultat cu atenţie. De departe, din adâncul muntelui, mi-au venit ca răspuns câteva sunete cristaline.

Se auzeau încet, dar ştiam că acela care îmi răspunsese era Jum-Jum. Nu am fost nicicând mai fericit ca în acel moment.

Am cântat în continuare şi, cu toate că eram nespus de fericit, nu am încetat imediat să plâng, ci, pătrunzând mai departe în adâncul muntelui, cântam şi plângeam, în acelaşi timp. Dar nu plângeam prea tare.

Mi-am continuat drumul, cântând şi ascultând apoi fluierul lui Jum-Jum. Uneori, mi se părea că aud sunetul venind de undeva foarte aproape şi încercam să urmez direcţia aceea. Apoi, am auzit din ce în ce mai clar şi din ce în ce mai tare vechea melodie, cântată de alt fluier decât al meu. Şi deodată, în tunelul cel întunecat, îmi apăru în faţă Jum-Jum. Prietenul meu cel mai bun, Jum-Jum! Am întins mâna şi l-am atins. Mi-am pus apoi mâna pe umărul lui.

Voiam să mă conving că era el, într-adevăr. El era! Prietenul meu cel mai bun!

— Dacă o să-l mai întâlnesc vreodată pe Nonno, aş vrea să-i mulţumesc că ne-a făcut fluierele astea, a spus Jum-Jum.

— Şi eu la fel, am zis.

Mă gândeam însă că n-o să-l mai întâlnim nicicând pe Nonno.

— Jum-Jum, pe care drum vrei s-o luăm acum? am întrebat.

— Mi-e indiferent pe ce drum, numai să fim împreună, a răspuns Jum-Jum.

La fel gândeam şi eu. Am mers şi am tot mers, dar acum nu ne mai simţeam chiar atât de mici şi de pierduţi, întrucât eram unul lângă altul, şi cântam amândoi din fluiere. Vechea melodie răsuna clar şi limpede aici, în cel mai negru munte, vrând parcă să ne consoleze şi să ne ajute să fim curajoşi.

Drumul ducea în jos, tot mai în adâncul muntelui. Lumina slabă, după care ne călăuzisem prin munte, devenea tot mai puternică. Precis că venea de la vreun foc. Da, era un foc care lumina pereţii întunecaţi ai muntelui. Pâlpâia, apoi s-a făcut tot mai mare. Ne-am apropiat din ce în ce mai mult de foc, cântând din fluiere. Încă mai cântam vechea melodie, când am intrat în grota Făurarului de săbii.

Ne aflam într-o fierărie. Acolo, ardea un foc puternic. În faţa unei nicovale uriaşe stătea un bărbat. Nicicând nu văzusem un bărbat atât de mare şi de viguros. Avea un păr bogat, roşu, şi o barbă mare, tot roşie. Era murdar şi negru, şi avea cele mai mari şi mai negre mâini pe care le văzusem vreodată. Sprâncenele îi erau groase şi stufoase. Când ne-a văzut intrând în grota lui, a rămas nemişcat şi ne-a privit cu mirare, ridicându-şi sprâncenele.

— Cine cântă din fluier în muntele meu? a întrebat. Cine-i acela care îndrăzneşte să cânte din fluier în muntele meu?

— Un cavaler însoţit de scutierul său, a spus atunci Jum-Jum. Un cavaler din Ţara îndepărtată. Prinţul Mi-o este cel care cântă din fluier în muntele tău!

Făurarul de săbii veni înspre mine. Îmi atinse fruntea cu arătătorul său murdar, privindu-mă mirat.

— Ce frunte luminoasă ai, şi ce privire limpede! mi-a spus el. Şi cât de frumos cânţi tu în muntele meu!

— Am venit să-ţi cer o sabie, i-am răspuns. Eno m-a trimis.

— De ce-ţi trebuie sabie? m-a întrebat Făurarul.

— Ca să mă lupt cu Cavalerul Katō, i-am zis. Auzind lucrul acesta, Făurarul de săbii slobozi un urlet atât de groaznic, cum nu mai auzisem niciodată.

— Cavalerul Katō! urlă el, de răsună în tot muntele. Cavalerul Katō! Moarte, moarte lui!

Un bubuit ca de furtună răsună, rostogolindu-se prin tunelele întunecoase. Urletul Făurarului nu se transformă într-un murmur răguşit. Nu, de data asta ecoul bubui mai puternic decât tunetul între pereţii muntelui.

Făurarul stătea acolo, strângând din pumnii săi mari şi negri, în timp ce focul îi lumina faţa întunecată de mânie.

— Cavalerul Katō! Moarte, moarte lui! urla el, din ce în ce mai tare.

Lumina focului cădea şi pe un lung şir de săbii ascuţite, care atârnau pe pereţii grotei sale. Străluceau şi sclipeau înfiorător. M-am dus în faţa lor şi le-am privit îndelung. Făurarul de săbii încetă atunci să mai urle şi veni spre mine.

— Vezi săbiile mele? m-a întrebat. Toate aceste săbii ascuţite pe care le-am făcut pentru Cavalerul Katō? Pentru că eu sunt Făurarul de săbii al Cavalerului Katō.

— Dacă eşti Făurarul lui, de ce strigi: „Moarte lui, moarte Cavalerului Katō?”, l-am întrebat.

Îşi strânse din nou pumnii lui mari şi negri cu atâta putere, încât i se albiră încheieturile.

— Pentru că nimeni nu-l urăşte mai aprig pe Cavalerul Katō decât propriul lui Făurar de săbii, a spus.

Atunci am văzut că târa după el un lanţ lung de fier care-l ţinea legat de peretele muntelui, zăngănind la fiecare pas al lui.

— De ce ai fost înlănţuit de munte? l-am întrebat. De ce nu încingi lanţul în foc şi nu-l sfărâmi pe nicovală?

— Cavalerul Katō e cel care m-a înlănţuit aici, mi-a spus Făurarul de săbii. Şi niciun foc şi niciun ciocan, nimic nu poate să-i distrugă lanţurile. Nu pot fi rupte aşa de uşor lanţurile urii Cavalerului Katō.

— De ce trebuie să porţi tu lanţurile urii lui? am întrebat.

— Pentru că eu sunt cel care făureşte săbii, a spus. Fac săbii care-i omoară pe cei buni şi nevinovaţi. De aceea. Cavalerul Katō m-a înlănţuit cu cele mai sigure lanţuri din lume. El nu poate exista fără săbiile mele.

Făurarul mă privea cu ochii arzând ca focul.

— Stau aici, în grota mea, făurind zi şi noapte săbii pentru Cavalerul Katō. Dar există o sabie despre care el nu ştie nimic – uite, asta de aici!

Mă duse în colţul cel mai întunecat al grotei. Dintr-o crăpătură aflată în peretele muntelui, Făurarul trase afară o sabie. Lucea ca o flacără în mâna lui.

— Mii şi mii de ani am lucrat la sabia asta care poate să treacă şi prin piatră, mi-a spus el. Şi abia acum, chiar

noaptea trecută, am terminat-o.

Ridică sabia şi, dintr-o singură lovitură, despică peretele muntelui.

— Sabia mea, flacăra mea de foc, murmură el. Sabia mea, care poate tăia şi piatra!

— La ce-ţi trebuie o sabie care poate tăia piatra? l-am întrebat.

— Află că această sabie nu este făcută pentru cei buni şi nevinovaţi, a spus Făurarul. Ea îl aşteaptă chiar pe Cavalerul Katō. Iar el – nu ştiai? – el are o inimă de piatră.

— Nu, nu ştiu prea multe despre Cavalerul Katō, i-am spus eu. Ştiu doar că am venit să mă lupt cu el.

— Are o inimă de piatră şi o gheară de fier, a zis Făurarul.

— O gheară de fier? m-am mirat.

— Nu ştiai? m-a întrebat el. Îi lipseşte mâna dreaptă. În locul ei, are o gheară de fier.

— Şi ce face cu gheara de fier? am vrut să ştiu.

— Smulge cu ea inima din pieptul oamenilor, mi-a răspuns Făurarul. O singură lovitură cu gheara de fier şi gata, inima nu mai e! în locul ei, le pune oamenilor o inimă de piatră. Toţi cei care se află în jurul lui trebuie să aibă o inimă de piatră. Aşa a hotărât el.

Am început să tremur auzind toate acestea. Îmi doream acum mai mult ca niciodată să mă pot lupta, în sfârşit, cu cavalerul Katō.

Făurarul de săbii stătea lângă mine. Cu mâna lui murdară mângâia uşor sabia. Era, desigur, tot ce avea mai de preţ.

— Dă-mi mie sabia ta care poate tăia piatra, l-am rugat, atunci. Dă-mi-o, te rog, ca să mă pot lupta cu Cavalerul Katō.

Făurarul stătu un timp nemişcat, privindu-mă cu atenţie.

— Da, spuse el în cele din urmă, vei primi sabia mea. Flacăra mea de foc. Căci fruntea ta este aşa de luminoasă, privirea aşa de limpede şi ai cântat aşa de frumos din fluier, în muntele meu.

Îmi puse în mână sabia de foc. Şi parcă focul sabiei mi se scurse deodată în tot corpul, dându-mi puteri noi.

Făurarul se îndreptă apoi înspre peretele muntelui, de unde dădu la o parte o bucată de stâncă. Apăru o gaură mare.

Apoi, am simţit năvălind în grotă un val de aer rece ca gheaţa, şi am auzit un zgomot de talazuri.

— Cavalerul Katō ştie multe, a spus Făurarul, dar nu ştie că am sfredelit muntele şi că mi-am deschis temniţa. Ani în şir am sfredelit muntele, ca să pot ieşi din temniţa asta.

Ne-am strecurat pe acolo. Peste Lacul Morţii se putea vedea castelul Cavalerului Katō. Se făcuse iarăşi noapte şi castelul se afla acolo, la fel de mohorât şi negru, cum îl văzusem mai înainte. Şi, tot ca înainte, o singură fereastră era luminată, asemenea unui ochi rău, deasupra apei întunecate a Lacului Morţii.

54 prinţulmio şicăluţulfermecat lindgren

Jum-Jum veni lângă mine. Stăteam nemişcaţi unul lângă altul, gândindu-ne la un singur lucru: lupta se apropie.

În spatele nostru, răsună vocea Făurarului de săbii: – Vine, vine, mormăi el. Se apropie ultima luptă a Cavalerului Katō!

GHEARA DE FIER

Deasupra lacului se îngrămădiseră nori întunecaţi, văzduhul vuia de ţipetele disperate ale păsărilor vrăjite, iar valurile negre spumegau, vijelioase.

— Ştie multe Cavalerul Katō, a spus Făurarul, dar nu ştie că Lacul Morţii mi-a ros muntele. Şi nici despre golful meu secret nu ştie nimic, sau despre barca ascunsă în deschizătura din stâncă.

— De ce-ţi trebuie barcă, dacă tot nu poţi să vâsleşti niciodată? l-am întrebat.

— Ba pot să vâslesc, a răspuns Făurarul. Mă strecor prin deschizătura secretă şi trag de lanţ până unde ajunge. Pot să vâslesc aşa trei lungimi de barcă, aici, în golful meu ascuns.

Stătea în deschizătura din peretele stâncos. Stătea acolo, mare şi negru. Era atât de întuneric, încât abia îl zăream. Îl auzeam însă râzând, avea un râs ciudat, groaznic. Parcă n-ar fi ştiut bine cum se râde, de fapt.

Făurarul de săbii mă privea din deschizătura muntelui, în timp ce eu desprindeam barca ascunsă în golful secret, aflat între pereţii înalţi de stâncă.

— Multe ştie Cavalerul Katō, dar nu ştie ce încărcătură va purta barca mea la noapte peste Lacul

Morţii, a spus el.

— Există însă ceva ce nici tu nu ştii, i-am zis. Nu ştii dacă o să-ţi mai revezi vreodată barca. Poate chiar în noaptea asta, se va scufunda în Lacul Morţii. S-ar putea ca mâine să zacă pe fundul Lacului Morţii, sau să se legene izbită de valuri, biet leagăn în care Jum-Jum şi cu mine vom dormi somnul de veci! Ce zici de asta?

Făurarul de săbii oftă din greu.

— Voi spune doar: „Somn uşor, prinţule Mi-o. Somn uşor în leagănul tău, izbit de valuri”…

Ne-am urcat în barcă şi am început să vâslim, până nu l-am mai zărit pe Făurar. Dispăruse în întuneric. În timp ce ne strecuram prin deschizătura Strâmtă dintre golful ascuns al Făurarului şi Lacul Morţii, l-am auzit strigând în spatele nostru:

— Fii cu ochii în patru, prinţule Mi-o! Fii atent la gheara de fier! Dacă n-ai sabia gata de-a lovi oricând, s-a sfârşit cu prinţul Mi-o!

„S-a sfârşit cu prinţul Mi-o… s-a sfârşit cu prinţul Mi-o…”, şopteau, parcă, în jurul nostru pereţii puternice stâncoşi, plini de amărăciune şi îngrijorare.

N-am avut timp să mă gândesc la asta, deoarece, chiar în acel moment, valurile sălbatice ale Lacului Morţii se năpustiră asupra bărcii noastre, împingând-o departe, departe de muntele Făurarului de săbii. Valurile puternice ne biciuiau barca, purtând-o spre hăurile învolburate.

Ne aflam acum departe de uscat şi ne simţeam grozav de singuri şi, mai ales, înspăimântaţi.

— Măcar de n-ar fi aşa de mică barca şi lacul aşa de adânc! a spus Jum-Jum. De n-ar fi aşa de sălbatice valurile şi noi aşa de mici şi de singuri…

Ce sălbatice erau valurile Lacului Morţii! Nu mai văzusem niciodată valuri mai cumplite decât astea! Se năpusteau asupra noastră, ne împingeau, ne smuceau şi ne aruncau mai departe, către alte valuri, mult mai furioase. Nu se putea vâsli deloc, nici nu merita să mai încerci. Ţineam vâslele amândoi, Jum-Jum şi cu mine. Le ţineam cât puteam noi de strâns. Deodată, un talaz uriaş ne-a

smuls o vâslă, iar un altul ne-a rupt-o pe cea de-a doua. Valuri după valuri, uriaşe şi vijelioase, se înălţau spre noi, spre barca noastră, la fel de mică şi de fragilă ca şi noi.

— Nu mai avem nici măcar vâsle, a spus Jum-Jum, iar în curând n-o să mai avem nici barcă. Se va zdrobi, dacă valurile o vor lovi de stâncile Cavalerului Katō. Şi nici că o să mai avem vreodată nevoie de vreo barcă!

Păsările vrăjite veneau în zbor din toate părţile. Ne înconjurară, ţipând şi tânguindu-se. Zburau foarte aproape de noi. Puteam distinge, cu tot întunericul nopţii, ochii lor mici, strălucitori şi trişti.

— Eşti fratele lui Nonno? am întrebat-o pe una dintre păsări. Eşti surioara lui Jiří? m-am adresat alteia.

Ele continuau doar să mă privească, cu ochişorii lor strălucitori şi trişti, iar ţipetele care se auzeau erau ţipete de disperare.

Întrucât nu mai aveam vâsle şi nu mai puteam conduce barca, eram purtaţi de valuri chiar înspre castelul Cavalerului Katō. Ne purtau într-acolo, vrând parcă să ne zdrobească de stânci. Voiau să murim la picioarele Cavalerului Katō.

Eram tot mai aproape de stâncile înspăimântătoare, tot mai aproape de castelul mohorât şi negru, cu ochiul cel rău care ne privea fix, eram purtaţi într-acolo, din ce în ce mai repede, de valurile tot mai sălbatice.

— Acum, a strigat Jum-Jum, acum… oh, Mi-o acum totul este pierdut!

Dar, chiar în clipa când credeam că vom muri, valurile deveniră tot mai blânde, până se liniştiră de tot. Barca noastră trecu pe lângă acele stânci periculoase şi acum se legăna uşor, în apropierea stâncilor negre şi ascuţite de sub castelul Cavalerului Katō. De ce oare, la început, valurile au fost aşa de sălbatice, ca după aceea să se îmblânzească?

Nu înţelegeam deloc. Poate că şi ele îl urau pe Cavalerul Katō şi doreau să-l ajute pe cel venit să se lupte cu el. Poate că Lacul Morţii fusese cândva un lac albastru şi liniştit, în care soarele se oglindea în zilele frumoase de

vară, iar valurile lui mici şi blânde se loveau cu un murmur uşor, de stâncile de pe mal. Poate că a fost o vreme când copiii se puteau juca pe mal sau se scăldau în lac, iar râsul lor vesel răsuna deasupra apei, unde acum se auzeau doar ţipetele triste ale păsărilor vrăjite. De aceea, desigur, vuiseră atât de sălbatic valurile în jurul nostru şi de aceea se înălţaseră ca un zid de spumă: ca să ne ascundă de privirea rea a ochiului care ne ţintuia de acolo, de sus, din castel. – îţi mulţumim, bunule lac, am spus. Vă mulţumim, valuri învolburate!

Dar valurile dispăruseră. Apa era liniştită, neagră şi mută, aşa că nu primirăm niciun răspuns.

Sus, deasupra capetelor noastre, pe stâncile abrupte, se înălţa castelul Cavalerului Katō. Ne aflam acum pe tărâmul lui. Eram mai aproape ca niciodată de el, iar această noapte era noaptea luptei.

Mă întrebam dacă toţi cei care aşteptaseră această clipă de mii şi mii de ani ştiau că lupta va avea loc la noapte. Se gândeau ei, oare, la mine?

Dar tatăl meu, Regele, se gândea oare la mine? Speram, de fapt eram sigur că se gândea. Ştiam că undeva, departe, stătea singur şi trist, cu gândul doar la mine, murmurând, doar pentru sine: „Mi-o Mi-o al meu”.

Mi-am luat sabia. O simţeam ca un foc în mâna mea. Urma să dau o luptă grea şi o aşteptam cu înfrigurare. Da, ardeam de nerăbdare să-l întâlnesc pe Cavalerul Katō, chiar dacă asta m-ar fi costat viaţa. Lupta trebuia să înceapă odată, chiar dacă, la sfârşitul ei, Mi-o nu ar mai fi existat.

— Mi-o mi-e foame, a spus Jum-Jum.

Am luat ultima bucată din pâinea-care-po-toleşte-foamea şi am mâncat-o împreună, stând acolo, pe stâncile de sub castelul Cavalerului Katō. Era tot ce ne mai rămăsese şi nu ştiam dacă vom mai avea prilejul să mâncăm vreodată ceva. După ce am terminat de mâncat, ne-am simţit sătui, plini de putere şi aproape fericiţi.

— Acum trebuie să ne căţărăm pe stânci, i-am spus lui Jum-Jum. Este singura posibilitate de a ajunge la

castelul Cavalerului Katō.

— Desigur, a spus Jum-Jum.

Am început să ne cățărăm pe peretele stâncos, care se înălţa abrupt, în faţa noastră.

— Măcar de n-ar fi atât de abrupt muntele ăsta, a spus Jum-Jum. Măcar de n-ar fi atât de întunecoasă noaptea, iar noi atât de mici şi de singuri…

Continuam să ne cățărăm pe stânci, sus, tot mai sus. Era tare greu şi mergea încet. Căutam în permanenţă crăpături şi colţuri de stâncă de care să ne putem agăţa strâns cu mâinile şi picioarele, urcând tot mai sus. Uneori, îmi pierdeam curajul, şi-mi spuneam: „Nu mai merge, gata, acum o să cad şi totul va fi pierdut”. Dar, în ultimul moment, găseam totuşi ceva de care să mă agăţ. Parcă însăşi stânca îmi punea sub picior un colţişor, chiar în clipa când eram gata să cad. Poate că şi piatra cea rece îl ura pe Cavalerul Katō, şi dorea să-l ajute pe cel venit să se lupte cu el.

Sus, sus de tot, deasupra apei, se înălţa castelul Cavalerului Katō. Până acolo trebuia să ne cățărăm, ca să ajungem în sfârşit sus, pe stâncă, la zidul castelului.

— În curând vom fi acolo, i-am şoptit lui Jum-Jum. Ne vom cățăra pe zid şi apoi…

Deodată, am auzit nişte voci. Erau spionii, care vorbeau între ei. Doi spioni negri, făcând de pază pe timpul nopţii, sus, pe zidul castelului.

— Căutaţi, căutaţi peste tot! a spus unul dintre ei. Poruncă de la Cavalerul Katō: duşmanul trebuie prins. Poruncă de la Cavalerul Katō. Căutaţi în toate grotele din munte, printre copacii din pădure, pe apă şi în văzduh. Căutaţi peste tot, până hăt, departe!

— Căutaţi prin preajmă, căutaţi prin preajmă! a spus celălalt. Poate că duşmanul este printre noi. Poate chiar în cursul acestei nopţi se caţără pe stânci. Căutaţi peste tot!

Aproape că-mi stătuse inima de frică: spionul aprinsese o torţă. Dacă va lumina cu ea de-a lungul zidului, în jos, o să ne vadă, precis. Iar atunci, totul va fi pierdut. Nu avea decât să întindă spre noi suliţa lui cea lungă şi să

ne lovească. După aceea, n-ar mai fi fost nevoie să caute duşmanul, care venise călare pe un cal alb. S-ar fi auzit doar un ţipăt, în timp ce ne-am fi prăbuşit în Lacul Morţii – şi gata, am fi dispărut pentru totdeauna.

— Căutaţi, căutaţi peste tot! l-am auzit din nou pe unul dintre spioni. Luminaţi cu torţe zidul castelului. Poate chiar acum, duşmanul se caţără pe aici. Căutaţi peste tot!

Celălalt ridică mâna în care ţinea torţa, aplecându-se peste zid. Lumina cădea de-a lungul peretelui de stâncă. Ne-am ghemuit strâns unul într-altul, tremurând, ca doi şoricei în faţa pisicii. Lumina torţei se apropia tot mai mult de noi, lunecând de-a lungul zidului.

— Acum, şopti Jum-Jum, acum… Oh, Mi-o acum totul este pierdut.

Deodată, de pe lac se înalţă în zbor un stol de păsări. Păsările vrăjite zburau vijelios înspre noi. Una dintre ele se năpusti spre torţă. Spionul scăpă torţa din mână. Am văzut-o prăbuşindu-se, vâjâind, în hău, ca o dâră de foc, apoi am auzit-o sfârâind, în timp ce se stingea, căzând în lac. Pe apă se clătina, însă, o altă dâră de foc. Pasărea care ne salvase era în flăcări. Cu aripile-i arzând, era înghiţită de valurile Lacului Morţii. Eram tare trişti.

— Îţi mulţumim, biată păsărică, am şoptit, deşi ştiam că pasărea nu ne mai poate auzi şi niciodată nu va mai auzi nimic.

Aş fi vrut să plâng după pasăre, dar acum trebuia să mă gândesc la spioni. Încă nu ajunsesem sus pe zid şi ne mai pândeau multe pericole. Spionii se aflau chiar deasupra noastră, furioşi din cauza păsării. Le puteam vedea capetele negre şi înspăimântătoare şi le auzeam vocile groaznice, în timp ce şuşoteau între ei.

— Căutaţi, căutaţi peste tot! spuneau. Poate că duşmanul a plecat, poate se caţără pe stânci prin altă parte. Căutaţi peste tot!

S-au îndepărtat câţiva paşi, începând să caute într-o altă direcţie.

— Acum, i-am şoptit lui Jum-Jum, acum! Ne-am căţărat repede sus, pe zid. Am început să alergăm cât am

putut de repede spre castelul Cavalerului Katō. Ne-am lipit strâns de peretele negru şi am stat un timp aşa, nemişcaţi, temându-se că spionii ne-ar putea descoperi.

— Cum se ajunge oare în castelul Cavalerului Katō? m-a întrebat, în şoaptă, Jum-Jum. Cum se poate ajunge în cel mai negru castel din lume?

Abia a spus asta, şi deodată s-a deschis o uşă, în perete. Da, o uşă neagră s-a deschis lângă noi, fără niciun zgomot. Dacă ar fi scârţâit cât de puţin, parcă n-ar fi fost atât de groaznic.

Jum-Jum şi cu mine ne-am luat de mână şi aşa am intrat în castelul Cavalerului Katō. Ne simţeam neputincioşi şi pierduţi, cum nu mai fusesem niciodată până atunci. Niciodată întunericul nu fusese mai negru şi nici frigul mai aprig şi niciodată liniştea nu fusese mai prevestitoare de rău decât era aici, în castelul Cavalerului Katō.

De la uşă pornea în sus o scară în spiralã, strâmtă şi întunecoasă. Nicicând nu văzusem o scară mai înaltă şi mai întunecoasă!

— Măcar de n-ar fi aşa de groaznic întunericul ăsta, a şoptit Jum-Jum. De n-ar fi aşa de fioros cavalerul Katō, iar noi aşa de mici şi de singuri!

Îmi ţineam sabia strâns în timp ce ne furişam pe trepte, în sus. Eu mergeam înainte, iar Jum-Jum venea după mine.

Mi se întâmplase uneori, în vis, să merg prin case întunecoase, pe care nu le ştiam. Case înspăimântătoare, necunoscute, încăperi negre care mă strângeau până la sufocare, pardoseli care se deschideau brusc înspre abisuri întunecate, chiar în direcţia în care voiam să merg, scări care se prăbuşeau sub picioarele mele. Dar niciuna din aceste case din vis nu era atât de groaznică, atât de înfiorătoare, cum era castelul Cavalerului Katō.

Am mers şi am tot mers pe scara în spirală, fără să ştim ce era la capătul ei.

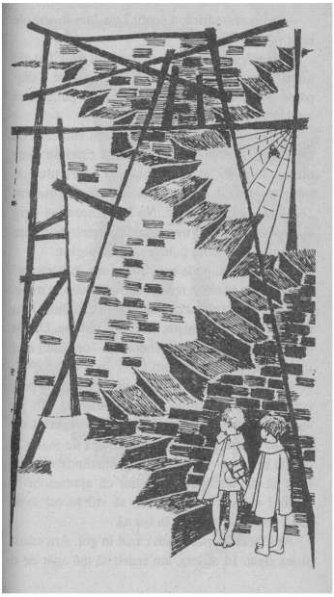

— Mi-o mi-e frică, a şoptit Jum-Jum în spatele meu.

M-am întors spre el şi am vrut să-l iau de mână. Dar, chiar în clipa aceea, Jum-Jum a dispărut. Parcă îl înghiţise peretele. Nu puteam să înţeleg ce se întâmplase.

Am rămas singur pe scară şi mă simţeam de mii de ori mai singur decât atunci când ne pierdusem unul de altul în muntele Făurarului de săbii, de mii de ori mai singur decât fusesem vreodată. Eram disperat. Nu îndrăzneam să strig şi, pipăind cu mâini tremurânde peretele prin care dispăruse Jum-Jum, plângeam şi şopteam:

— Jum-Jum, unde eşti? Jum-Jum, întoarce-te! Simţeam peretele rece şi tare sub mâinile mele. Nicăieri nu era nicio crăpătură prin care Jum-Jum să poată ieşi. Era linişte, ca şi mai înainte. Oricât de mult am plâns şi l-am chemat, n-am primit niciun răspuns de la Jum-Jum.

Nimeni n-a fost vreodată atât de singur precum eram eu, în timp ce continuam să urc pe scară. Paşii îmi erau grei. Abia de puteam să-mi clintesc picioarele. Treptele erau aşa de înalte şi aşa de multe. Nenumărate, dar una dintre ele trebuia să fie ultima. N-am ştiut că ajunsesem la capătul scării. N-ai de unde să ştii lucrul ăsta, când mergi

pe o scară, în beznă.

Am făcut un pas şi am căzut în gol. Am căzut şi am ţipat. În cădere, am reuşit să mă agăţ de-o treaptă. Atârnam acolo, dând din picioare, încercând să găsesc ceva de care să mă sprijin. Dar nu era nimic. Stăteam atârnat peste un hău negru, fără fund. Mi-era frică, şi nu aveam de unde primi niciun ajutor.

„Acum o să mă prăbuşesc”, mi-am zis, „şi-atunci totul va fi pierdut… Oh, ajutor, ajutor!”. Deodată, am auzit pe cineva mergând, pe scară. Era oare Jum-Jum? Se întorsese?

— Jum-Jum, bunul meu Jum-Jum, ajută-mă! am şoptit.

Fiind foarte întuneric, nu puteam vedea cine era. Nu vedeam nici faţa lui prietenoasă, nici ochii lui, care semănau atât de mult cu ai lui Benka. Am auzit, însă, că mi se adresa în şoaptă: – Da, da, prinde-te de mâna mea şi te voi ajuta, şopti cel despre care credeam că este Jum-Jum. Prinde-te de mâna mea şi te voi ajuta!

Şi l-am prins de mână. Dar nu era o mână. Era o gheară de fier!

Cândva voi uita, desigur, toate astea. Va veni o vreme în care nu-mi voi mai aminti de Cavalerul Katō. Voi uita faţa lui dezgustătoare, ochii lui înfiorători, oribila lui

gheară de fier. Aştept cu nerăbdare ziua în care o să-l pot uita. Atunci, voi uita şi odaia lui îngrozitoare.

Cavalerul Katō avea în castelul său o odaie unde aerul era greu de atâta răutate. Acolo stătea Cavalerul Katō zi şi noapte, gândindu-se doar la ce rău ar mai putea face. Îşi petrecea acolo zile şi nopţi de-a rândul, urzind tot felul de grozăvii, aşa încât aerul se încărcase de-atâta răutate, că nici nu se mai putea respira în odaia lui. Puhoi ieşea de-acolo răutatea, omorând tot ce era frumos, distrugând toate frunzele verzi, florile şi iarba fragedă, acoperind ca un văl soarele, aşa încât acolo nu mai era zi adevărată, ci numai noapte şi încă altceva, care se asemăna cu noaptea. Nu era de mirare că fereastra odăii lui scânteia ca un ochi rău peste Lacul Morţii, căci răutatea Cavalerului Katō pătrundea dincolo de fereastră.

În această odaie am fost târât. Cavalerul Katō mă prinsese chiar în momentul în care mă ţineam strâns de treaptă cu ambele mâini, aşa că nu am mai putut să-mi scot sabia. Apoi, asupra mea se năpustiseră doi spioni negri, care m-au târât în odaia lui. Jum-Jum era deja acolo. Atât foarte palid şi trist, iar când m-a văzut, mi-a spus, abia şoptit: – Oh, Mi-o acum totul este pierdut!

Atunci, a intrat Cavalerul Katō şi am putut vedea cât era de înfiorător.

Stătea în faţa noastră, cu chipul lui cumplit. Ne ţintuia cu privirea, în tăcere. Răutatea lui năvălea asupra noastră, ca un puhoi rece. Ne cuprindea, ca o vâlvătaie. Se prelingea peste feţele şi mâinile noastre şi ne ardea privirea. Valurile răutăţii lui mă potopeau şi, deodată, m-a cuprins o oboseală nesfârşită, încât n-aş mai fi putut să-mi ridic sabia, oricât aş fi încercat. Spionii mi-au luat atunci sabia şi i-au întins-o Cavalerului Katō, care, văzând-o, a tresărit puternic:

— O sabie mai înspăimântătoare n-am văzut nicicând în castelul meu, a spus el spionilor care îl înconjurau.

Se duse apoi la fereastră. A stat acolo un timp, cântărind sabia în mâini.

— Ce să fac cu sabia asta? a întrebat Cavalerul Katō.

Cei buni şi nevinovaţi nu pot fi omorâţi cu o astfel de sabie. Atunci, ce să fac cu ea?

Mă privi cu ochii lui oribili de şarpe şi îşi dădu imediat seama cât de tare îmi doream sabia.

— O arunc în Lacul Morţii, a spus el atunci. Am s-o arunc în adâncul adâncurilor, căci nicicând n-am mai văzut o sabie mai înspăimântătoare în castelul meu.

Ridică sabia şi o azvârli cu putere pe fereastră.

Am văzut-o căzând, rostogolindu-se prin văzduh, iar atunci m-a cuprins disperarea. Mii şi mii de ani lucrase Făurarul de săbii la sabia care putea să taie piatra. Mii şi mii de ani, toţi aşteptaseră şi speraseră să-l învingă pe Cavalerul Katō. Şi acum, el îmi azvârlise sabia în Lacul Morţii. Nu o voi mai vedea niciodată, de-acum totul se sfârşise.

Cavalerul Katō veni şi se opri în faţa noastră atât de aproape, încât am simţit că ne sufocăm, de răutatea lui.

O SABIE MAI ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE N-AM VĂZUT NICICÂND ÎN CASTELUL MEU

— Ce să fac acum cu duşmanii ăştia ai mei? a spus. Ce să fac cu duşmanii ăştia, care au venit de departe să mă omoare? Merită să mai chibzuiesc. Aş putea să-i transform în păsări şi să-i las mii şi mii de ani să zboare, jelind, peste Lacul Morţii.

În timp ce se gândea, ne sfredelea cu privirea oribilă a ochilor săi de şarpe.

— Da, aş putea să-i prefac în păsări, a continuat el, sau aş putea – hârşti! – să le smulg inimile din piept şi să le pun în loc inimi de piatră. Dacă le-aş pune inimi de piatră, i-aş putea face servitorii

Am vrut atunci să-i strig: – Oh, fă-mă mai bine pasăre! Nimic nu poate fi mai rău, decât să ai o inimă de

piatră.

Dar n-am strigat. Ştiam că, dacă îl voi ruga să mă facă pasăre, mi-ar fi pus imediat o inimă de piatră în piept.

Cavalerul Katō ne măsură din cap până-n picioare, cu ochii lui îngrozitori, de şarpe.

— Aş putea tot atât de bine să-i închid în turn şi să-i las să flămânzească, a spus. Am prea multe păsări şi prea mulţi servitori. Da, cred că o să-i închid în turn şi o să-i las să moară de foame…

Se plimba de colo-colo, gândindu-se, şi fiecare gând care-i venea umplea tot mai mult aerul din odaie, cu răutatea lui.

— În castelul meu nu-ţi trebuie mai mult de-o noapte ca să mori de foame, a continuat el. Aşa de lungă e noaptea, iar foamea aşa de mare, încât se moare într-o singură noapte.

Se opri în faţa mea şi îşi puse gheara de fier cea cumplită pe umărul meu.

— Te cunosc bine, prinţule Mi-o a spus. Ştiam că o să vii, de îndată ce ţi-am văzut calul cel alb. Am stat aici, aşteptându-te. Şi uite că ai venit! Ai fost sigur că asta va fi noaptea luptei.

Se aplecă înspre mine şi-mi şuşoti la ureche, plin de răutate: – Ai crezut că asta va fi noaptea luptei, dar te-ai înşelat, prinţule Mi-o! Va fi noaptea foamei! Şi, după ce va trece noaptea, în turnul meu, vor zace doar câteva oase mici şi albe. Doar atât o să rămână din prinţul Mi-o şi din scutierul lui…

Bătu cu gheara lui de fier în masa de piatră aflată în mijlocul odăii, şi o mulţime de spioni veniră înăuntru.

— Aruncaţi-i în turn, spuse către ei Cavalerul Katō, arătând cu gheara lui de fier înspre noi. Aruncaţi-i în turnul cu şapte lacăte! Puneţi de pază în faţa uşii şapte spioni. Mai puneţi de pază încă şaptezeci şi şapte în toate sălile, pe scări, precum şi în toate tunelurile dintre turn şi odaia mea.

Apoi, s-a aşezat la masă.

— Vreau să stau aici în linişte, să mă gândesc la ce

rău să mai fac şi cum să nu mai fiu deranjat de prinţul Mio. Când noaptea se va sfârşi, mă voi duce să privesc o clipă oasele mici şi albe din turnul foamei!

Spionii ne-au luat şi ne-au târât prin castel, înspre turnul în care ne aştepta moartea. În toate sălile, pe scări şi în tuneluri, erau deja postaţi spionii, care urmau să păzească drumul dintre turn şi odaia Cavalerului Katō.

Să-i fi fost, oare, Cavalerului Katō chiar aşa de frică de mine, că avea nevoie de atât de mulţi paznici? îi era, oare, frică de cineva fără sabie, închis cu şapte lacăte şi păzit de şapte paznici?

Spionii ne ţineau strâns de braţe, târându-ne spre închisoare.

Am mers şi-am tot mers aşa, prin castelul cel mare şi negru. La un moment dat, am trecut pe lângă o fereastră cu gratii, printre care se putea zări curtea castelului. În mijlocul curţii, se afla un cal priponit de un par. Era un cal negru, iar lângă el stătea un mânz mic şi negru. Când i-am văzut, mi s-a strâns inima de durere. Gândul mi-a zburat la Miramis, pe care, poate, n-aveam să-l mai văd niciodată. Oare ce-i făcuseră? Era mort?

Spionii mă smuciră însă cu putere de braţ, târându-mă după ei, aşa că n-am mai putut să mă gândesc la Miramis.

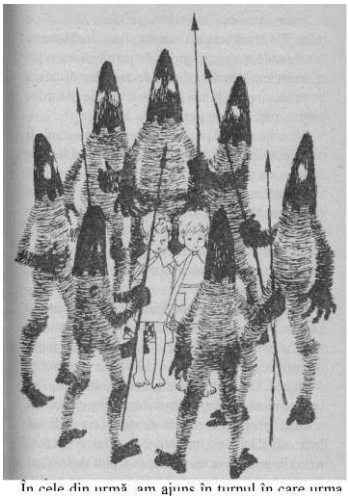

În cele din urmă, am ajuns în turnul în care urma

— …– să ne petrecem ultima noastră noapte. Spionii

au deschis uşa cea grea de fier şi ne-au împins înăuntru. Apoi, uşa s-a închis cu zgomot şi am auzit cum spionii o ferecau cu cele şapte lacăte.

Eram doar noi în închisoare: Jum-Jum şi cu mine. De afară venea o lumină slabă. Închisoarea era rotundă, cu pereţi groşi, de piatră. Avea o ferestruie, cu zăbrele groase, de fier, iar de afară pătrundeau până la noi ţipetele triste ale păsărilor vrăjite, care zburau peste Lacul Morţii.

Ne-am aşezat pe jos. Ne simţeam mici şi părăsiţi, şi ne chinuia gândul că vom muri înainte de sfârşitul nopţii.

— Măcar de n-ar fi aşa de grea moartea, a spus Jum-Jum. De n-ar fi aşa de grea şi noi aşa de mici şi de singuri…

Ne-am luat de mână. Ne ţineam strâns, strâns de tot, în timp ce stăteam acolo jos, pe piatra rece, Jum-Jum şi cu mine.

Simţeam că murim de foame, o foame cum nu era alta. Ne chinuia, ne sfâşia, ne dobora, luându-ne toată puterea. Simţeam nevoia să rămânem acolo, întinşi pe jos, să dormim şi să nu ne mai trezim niciodată. Dar nu trebuia să dormim, încă nu. Trebuia să rămânem treji cât mai mult timp cu putinţă.

Am început să vorbim despre Ţara îndepărtată, aşteptându-ne moartea. Mă gândeam la tatăl meu, Regele, şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Eram vlăguit de foame şi lacrimile mi se prelingeau necontenit pe obraji. Plângea şi Jum-Jum.

— Măcar de n-ar fi aşa de departe Ţara îndepărtată, şopti el. De n-ar fi aşa de departe Insula Pajiştilor Verzi, iar noi atât de mici şi de singuri…

— Mai ţii minte cum hoinăream noi, cântând din fluier peste colinele de pe Insula Pajiştilor Verzi? l-am întrebat. Îţi mai aminteşti, Jum-Jum?

— Da, dar asta a fost demult, mi-a răspuns.

— Am putea cânta şi aici din fluier, i-am spus. Am putea cânta vechea melodie, până când foamea ne va birui de tot şi vom adormi.

— Da, hai să cântăm, a spus Jum-Jum. Ne-am luat amândoi fluierele. De-abia le puteam ţine în mâinile

noastre lipsite de vlagă. Am început să cântăm vechea melodie. Jum-Jum plângea în timp ce cânta. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Poate că şi eu plângeam, nu mai ştiu. Vechea melodie suna frumos, dar slab, aşa de slab, ca şi cum ar fi ştiut şi ea că vom muri, curând. Deşi am cântat încet, păsările vrăjite ne-au auzit. Au venit toate la fereastră, atrase de sunetele slabe de fluier. Le zăream printre gratii ochişorii strălucitori şi trişti. După un timp, păsările au dispărut. Nu mai aveam putere să cântăm.

— Acum am cântat pentru ultima oară, am spus în timp ce-mi puneam fluierul înapoi, în buzunar.

Dar parcă mai era ceva acolo. Mi-am vârât mâna mai adânc în buzunar să văd ce era. Am descoperit atunci lingura cea micuţă, care aparţinuse cândva surorii lui Jiří.

Aş fi dorit ca păsările vrăjite să mai vină încă o dată la noi. Le-aş fi arătat atunci lingura. Poate că sora lui Jiří ar fi recunoscut-o. Dar păsările vrăjite n-au mai venit la fereastra noastră. Am lăsat lingura să-mi cadă, căci mâinile mele nu mai aveau niciun pic de vlagă.

— Priveşte Jum-Jum, am spus, avem o lingură!

— Da, lingură avem, a spus Jum-Jum, dar ce să facem cu ea, dacă nu avem nimic de mâncare?

Apoi, Jum-Jum s-a întins pe jos, a închis ochii şi n-a mai rostit niciun cuvânt. Şi eu eram obosit, obosit de tot. Foamea mă chinuia. Trebuia neapărat să mănânc ceva. Orice, indiferent ce, numai să fie ceva de mâncare. Cel mai mult jinduiam după pâinea-care-potoleşte-foamea, dar ştiam că aşa ceva nu voi mai mânca niciodată. Nu voi mai bea şi nu voi mai mânca niciodată, nimic. În acel moment, aş fi mâncat cu plăcere chiar şi terciul pe care mătuşa Edia mi-l dădea în fiecare dimineaţă şi pe care nu-l puteam suferi. Aş fi mâncat chiar şi acel terci şi, cu siguranţă, mi-ar fi plăcut. Oh, de-aş putea mânca ceva… orice!

Cu ultimele mele puteri am luat lingura surorii lui Jiří şi am băgat-o în gură, ca şi cum aş fi mâncat ceva. Deodată, am simţit ceva deosebit, în lingură era ceva, care se putea mânca de-adevărat. Avea gustul pâinii-care-potoleşte-foamea şi al apei din izvorul-care-potoleşte-setea.

Aveam în lingură pâine şi apă. Niciodată nu gustasem ceva mai bun! Prindeam din nou puteri şi toată foamea îmi dispăruse. Ciudat era faptul că lingura nu se golea de loc. Se umplea de fiecare dată din nou, iar şi iar, aşa că am mâncat până n-am mai putut.

Jum-Jum zăcea în continuare întins pe jos, cu ochii închişi. I-am băgat lingura în gură, iar el începu să mănânce, dormind. Zăcea acolo cu ochii închişi în timp ce mânca şi, după ce a terminat, l-am auzit spunând:

— Oh, Mi-o am avut un vis minunat. Un vis care face şi moartea mai uşoară. Se făcea că mâncam din pâinea-care-potoleşte-foamea.

— N-a fost vis, i-am spus eu atunci. Jum-Jum deschise ochii, simţind că-şi revine la viaţă şi că nu-i mai este deloc foame. Eram amândoi foarte uimiţi, dar aproape fericiţi, cu toată mizeria în care ne aflam.

— Ce va face oare cu noi Cavalerul Katō, când o să vadă că n-am murit de foame? a spus Jum-Jum.

— Numai de nu ne-ar da o inimă de piatră! am răspuns eu. Mi-e tare frică să nu-mi pună cumva o inimă de piatră, căci sunt convins că îţi roade pieptul şi te doare.

— Noaptea nu s-a sfârşit încă, a spus Jum-Jum. Cavalerul Katō nu vine, deocamdată. Hai să stăm liniştiţi şi să vorbim despre Ţara îndepărtată, ca să ne treacă timpul mai uşor. Şi, ca să nu ne fie prea frig, hai să stăm strâns lipiţi unul de altul.

În turn era frig şi întuneric. Mantaua îmi lunecase de pe umeri şi căzuse. Am ridicat-o şi mi-am pus-o pe spate. Era mantaua pe care ţesătoarea mi-o căptuşise cu ţesătura basmelor.

Deodată, l-am auzit pe Jum-Jum strigând: – Mi-o Mi-o

unde eşti?

— Sunt aici, am răspuns eu, aici, lângă uşă. Jum-Jum privea în toate părţile şi părea înspăimântat, tare înspăimântat.

— Nu te văd, a spus el. Doar n-am orbit, căci văd uşa, lacătele, şi toate celelalte din închisoarea noastră.

Atunci am observat că-mi pusesem mantaua cu căptuşeala pe dinafară. Căptuşeala sclipitoare, făcută de ţesătoare din ţesătura basmelor, era acum. pe partea de dinafară. Am scos-o ca s-o întorc pe cealaltă parte şi atunci Jum-Jum mi-a spus: – Să nu mă mai sperii aşa! Unde te ascunseseşi?

— În manta, am spus eu. Ţesătoarea mi-a transformat-o într-o manta care te face nevăzut.

Am încercat-o de mai multe ori şi, într-adevăr, mantaua mea era fermecată. De fiecare dată când o întorceam cu căptuşeala făcută din ţesătura basmelor pe dinafară, deveneam invizibil.

— Hai să ţipăm cât putem noi de tare, a spus Jum-Jum. Poate că astfel spionii vor veni încoace, să vadă de ce ţipăm. Şi-atunci, te-ai putea strecura pe lângă ei. Înfăşurat în mantaua fermecată, vei putea scăpa din castelul Cavalerului Katō şi vei fugi acasă, în Ţara îndepărtată.

— Dar tu, Jum-Jum? l-am întrebat.

— Eu trebuie să rămân aici, a răspuns Jum-Jum, şi vocea îi tremura puţin. Nu ai decât o manta care te face nevăzut.

— Adevărat, nu am decât o manta, tot aşa cum nu am decât un singur prieten, i-am spus. Vom muri împreună, dacă nu există o salvare pentru noi amândoi.

Jum-Jum şi-a pus o mână pe umărul meu, spunându-mi: – Aş dori tare mult să fugi de aici şi să-ţi găseşti salvarea în Ţara îndepărtată. Dar, cu toate acestea, nu pot să nu fiu fericit, când aud că vrei să rămâi cu mine.

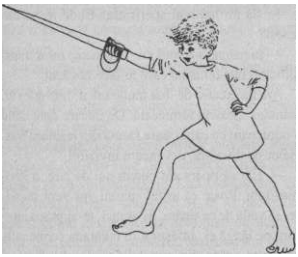

Cum a spus asta, am observat din nou păsările vrăjite. Zburau vâjâind pe lângă fereastra noastră zăbrelită, bătând din aripi repede şi cu putere. Cu ciocurile lor, ţineau toate de acelaşi obiect. Era ceva greu. Era o sabie! Sabia mea, cea care putea să taie piatra.

— Oh, Mi-o a spus Jum-Jum. Păsările vrăjite ţi-au scos sabia de pe fundul Lacului Morţii.

Am sărit la fereastră, am întins iute mâna printre gratii şi mi-am luat sabia. Ardea ca o flacără şi chiar picăturile de apă de pe ea străluceau, ca para focului.

— Vă mulţumesc, păsări bune, am spus. Păsările mă priviră o clipă cu ochişorii lor trişti şi umezi, după care îşi continuară zborul peste Lacul Morţii, ţipând şi tânguindu-se.

— Ce bine am făcut că am cântat din fluier, a spus Jum-Jum. Altfel, păsările n-ar mai fi găsit drumul spre turn.

Aproape că nici nu-l auzeam. Stăteam nemişcat, cu sabia în mână. Sabia mea, flacăra mea de foc! Mă simţeam mai puternic decât oricând. Capul îmi vâjâia de emoţie. Mi-am amintit de tatăl meu, Regele, şi am simţit că în acel moment se gândeşte la mine.

— Acum, Jum-Jum, acum cu adevărat a sosit clipa ultimei lupte a Cavalerului Katō.

Jum-Jum se făcu palid, iar ochii îi străluceau, într-un mod ciudat.

— Cum o să deschizi cele şapte lacăte? m-a întrebat el. Cum o să te furişezi pe lângă cei şaptezeci şi şapte de spioni?

— O să deschid cele şapte lacăte cu sabia mea, i-am spus. Iar mantaua mă va ascunde de cei şaptezeci şi şapte de spioni.

Mi-am pus mantaua pe umeri. Ţesătura basmelor sclipea puternic în întuneric, ca şi cum ar fi vrut să lumineze tot castelul Cavalerului Katō. L-am auzit pe Jum-Jum, spunându-mi: – Nu te mai văd, Mi-o. Dar ştiu că eşti aici. Am să te aştept până ai să te întorci la mine.

— Iar dacă nu mă mai întorc… am început să spun, dar am tăcut imediat. Pentru că nu aveam de unde să ştiu cine va învinge: Cavalerul Katō, sau eu.

Se făcu linişte în închisoarea noastră. Un timp, am tăcut amândoi. Apoi, Jum-Jum a spus: – Dacă n-o să te mai întorci, Mi-o atunci să ne gândim unul la celălalt. Să ne gândim cât de mult vom putea.

— Da, Jum-Jum, i-am spus. Mă voi gândi până în ultima clipă la tine şi la tatăl meu, Regele.

Am ridicat sabia şi am tăiat uşa de fier, ca şi cum ar fi fost din aluat. Pentru o sabie care poate să taie piatra, o uşă de fier nu era nimic altceva, decât un aluat. Uşor, fără nici cel mai mic zgomot, sabia a trecut prin uşa de fier. La fel de uşor, cu câteva lovituri scurte, am tăiat şi lacătele mari şi grele.

Am deschis uşa, care a scârţâit puţin. Cei şapte spioni stăteau de pază în faţa ei. Auzind zgomotul, toţi şi-au întors privirile înspre uşă. Mă aflam acolo, în faţa uşii, înfăşurat în mantaua mea sclipitoare şi eram convins că străluceşte atât de tare, încât spionii mă vor vedea, negreşit.

— Am auzit un scârţâit în noapte, a spus unul dintre spioni.

— Da, ceva a scârţâit în noapte, a repetat altul. Priviră cu atenţie în toate direcţiile, dar nu m-au văzut.

— A fost, desigur, vreun gând rău de-al Cavalerului Katō, care a trecut pe aici cu zgomot, a spus un alt spion.

În acest timp, mă îndepărtasem binişor de uşă. Îmi ţineam cu o mână sabia, iar cu cealaltă, mantaua. Alergam, cât mă ţineau puterile, spre odaia Cavalerului Katō.

Peste tot, prin săli, pe scări, prin tuneluri, stăteau de pază spioni. Castelul mare şi întunecat era împânzit de spioni. Dar nu mă vedeau şi nu mă auzeau. Mi-am

continuat drumul, în fugă, spre odaia Cavalerului Katō.

Îmi pierise orice teamă. Nicicând, nu fusesem mai puţin înspăimântat. Acum nu mai eram acel Mi-o care îşi construia colibe în grădina de trandafiri şi se juca pe Insula Pajiştilor Verzi. Eram un cavaler gata de luptă. Am alergat mai departe spre odaia Cavalerului Katō.

Fugeam cât puteam de repede. Mantaua fermecată îmi flutura pe spate, luminând castelul întunecat. Sabia ardea ca un foc în mâna mea, ca o flacără strălucitoare. Ţineam mânerul strâns şi continuam să alerg spre odaia Cavalerului Katō.

Mă gândeam la tatăl meu, Regele. Ştiam că şi el se gândeşte la mine. Acum, imediat, începe lupta. Nu-mi mai era frică de ea! Eram un cavaler neînfricat, care avea în mână o sabie. Continuam să alerg spre odaia Cavalerului Katō. Un zgomot asurzitor, ca de cascadă, îmi vâjâia în tot capul.

Mă aflam în faţa uşii de la odaia Cavalerului Katō. Am deschis-o. Cavalerul Katō stătea la masa lui de piatră, cu spatele la mine. Răspândea în jurul lui numai răutate. – întoarce-te, Cavalere Katō, am strigat. A sosit clipa ultimei tale lupte!

S-a întors spre mine. Mi-am smuls atunci mantaua de pe umeri şi am rămas în faţa lui, cu sabia în mână. Chipul său cumplit se schimonosi şi mai rău, devenind cenuşiu, iar ochii lui înspăimântători exprimau ură şi frică. Apucă grăbit sabia care se afla lângă el, pe masă. Şi aşa începu ultima luptă a Cavalerului Katō!

Avea, într-adevăr, o sabie de temut, dar nu atât de bună ca a mea. Pentru că sabia mea strălucea ca fulgerul, lumina şi ardea ca o flacără prin aer, abătându-se fără milă asupra Cavalerului Katō.

O oră întreagă a durat lupta, aşteptată de mii şi mii de ani. O luptă mută, încrâncenată, în care sabia mea despica aerul ca o flacără de foc, lovind sabia Cavalerului Katō. În cele din urmă, o scăpă din mână. Cavalerul Katō stătea în faţa mea fără armă. Ştia că lupta se sfârşise. Îşi sfâşie deodată tunica lui neagră, în dreptul pieptului:

— Vezi, să-mi nimereşti inima! a strigat. Străpunge-mi inima asta de piatră. Mi-a ros destul pieptul şi m-a durut destul!

L-am privit drept în ochi. Şi am văzut atunci că într-adevăr îşi dorea să scape de inima lui de piatră. Poate că nimeni nu-l ura mai mult pe Cavalerul Katō, decât se ura el însuşi.

N-am mai aşteptat nicio clipă. Am ridicat sabia mea de foc cât am putut de sus şi am înfipt-o apoi adânc în inima de piatră a Cavalerului Katō. Acesta dispăru, dintr-odată. Nu mai era nicăieri, în locul Cavalerului, pe podea, zăcea doar o grămadă de pietre. Nimic altceva decât o grămadă de pietre. A... şi o gheară de fier.

Pe marginea ferestrei, o pasăre micuţă, cenuşie, bătea cu ciocul în geam. Voia, desigur, să iasă afară. Nu o văzusem până atunci. Cine ştie unde stătuse ascunsă! M-am dus la fereastră şi am deschis-o, ca pasărea să poată zbura afară. Aceasta îşi luă zborul, înălţându-se în văzduh şi ciripind veselă. Stătuse, desigur, mult timp închisă în odaia Cavalerului Katō.

Am rămas un timp la fereastră, urmărind zborul păsării. Atunci am observat că noaptea se sfârşise, şi se făcuse ziuă.

mi-o MI-O AL MEU!

Da, se făcuse ziuă şi vremea era frumoasă. Soarele strălucea. O adiere uşoară şi blândă, de vară, îmi ieşi în întâmpinare, jucându-mi-se în păr, în timp ce stăteam acolo, la fereastră. M-am aplecat să privesc lacul. Soarele se oglindea vesel, în apa liniştită şi albastră. Păsările vrăjite dispăruseră.

Ce zi frumoasă şi bună dejoacă era! Priveam în jos, înspre apa care unduia uşor în adierea vântului de dimineaţă.

Mă apucase un chef grozav să arunc o piatră în lac. Aşa mi se întâmplă ori de câte ori văd o apă. Ce mai bufnitură s-ar auzi, dacă aş arunca de la o asemenea înălţime! Dar n-aveam nicio piatră la îndemână, aveam doar sabia, aşa că i-am dat drumul în apă. Era tare plăcut să o vezi cum cade şi se izbeşte de suprafaţa albastră, strălucind în soare. Apa sări în sus şi cercuri largi îşi făcură apariţia imediat, cercuri mari şi frumoase, care creşteau treptat, devenind tot mai mari şi mai mari, întinzându-se peste tot lacul. Era o privelişte minunată!

Nu aveam însă timp să stau acolo, aşteptând să dispară cercurile. Trebuia să mă întorc la Jum-Jum, aşa că nu mai puteam zăbovi. Ştiam că era neliniştit şi că mă aştepta.

Am alergat înapoi, pe acelaşi drum pe care venisem cu o oră mai înainte. Sălile mari ale castelului şi tunelurile lungi erau goale şi părăsite. Nu mai era nicăieri niciun spion. Plecaseră cu toţii. Soarele lumina sălile pustii. Pătrundea prin ferestrele zăbrelite, strălucind, printre pânzele de păianjen, care atârnau sub bolţi. Acum se putea vedea bine ce vechi şi trist era castelul.

Peste tot, era pustiu şi linişte. M-a cuprins brusc teama la gândul că s-ar fi putea ca Jum-Jum să fi plecat. Am luat-o la fugă, alergând repede, din ce în ce mai repede. Când am ajuns în apropierea turnului, l-am auzit pe Jum-Jum cântând din fluier.

Atunci, m-am simţit liniştit şi fericit.

Am deschis uşa închisorii. Jum-Jum stătea acolo, pe jos. Când m-a văzut, i-au strălucit ochii de bucurie şi

imediat s-a ridicat în picioare, spunându-mi: – Am simţit nevoia să cânt din fluier în tot acest timp. Am fost aşa de neliniştit…

— Acum nu mai ai de ce să fii neliniştit, i-am spus.

Eram amândoi veseli şi fericiţi. Ne tot priveam şi râdeam. – în sfârşit, vom pleca de aici, i-am zis. Vom pleca şi nu ne vom mai întoarce niciodată!

Ne-am luat de mână şi, alergând, am ieşit afară din castelul Cavalerului Katō.

Am ajuns în curtea castelului. Cine ne-a ieşit în întâmpinare, în galop? Miramis! Miramis al meu, cu coama de aur! Alături de el alerga un mânz mic, alb.

Miramis a venit drept la mine, iar eu mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său, mi-am lipit strâns fruntea de capul său frumos şi am rămas aşa timp îndelungat, şoptindu-i la ureche: – Miramis, Miramis al meu!

Calul mă privea cu ochii lui credincioşi, iar eu eram convins că şi lui i-a fost la fel de dor de mine, cum mi-a fost şi mie de el.

În mijlocul curţii se afla un par, iar lângă el era un lanţ. Am înţeles atunci că şi Miramis fusese vrăjit. El era calul negru pe care-l văzusem noaptea în curte, priponit. Iar micul mânz nu era altul decât cel răpit de Cavalerul Katō din Pădurea întunericului. Pentru acest mânz plânseseră cu lacrimi de sânge cei o sută de cai albi. Acum, nu vor mai avea de ce să plângă. Cât de curând, îşi vor regăsi mânzul.

— Dar toţi ceilalţi pe care i-a răpit Cavalerul Katō, a întrebat Jum-Jum, păsările vrăjite şi toţi ceilalţi, unde or fi, oare?

— Hai să pornim călare spre lac şi să-i căutăm, am propus eu.

Am încălecat pe Miramis şi-am plecat la drum, cu mânzul cel mic după noi. Aşa am ieşit pe poarta castelului.

Chiar în acel moment, am auzit în spatele nostru un zgomot înspăimântător: un bubuit care zguduia tot pământul. Se prăbuşise castelul Cavalerului Katō, iar din el nu mai rămăsese decât un morman uriaş de pietre. Nici

urmă de turnuri, săli, trepte în spirală sau ferestre zăbrelite. Nu mai rămăsese nimic, absolut nimic din toate acestea, decât un uriaş morman de pietre.

— Castelul Cavalerului Katō nu mai există, a spus Jum-Jum.

— Nu mai există, n-a mai rămas din el decât o grămadă de pietre, am zis şi eu.

De la peretele de stâncă, pornea o cărare şerpuitoare care ducea în jos, înspre lac. Era un drum periculos, foarte îngust şi abrupt. Miramis cobora cu multă grijă, căutând de fiecare dată un loc sigur în care îşi fixa copitele; la fel făcea şi mânzul cel mic. Aşa am ajuns cu bine până jos, pe malul lacului.

Acolo, pe o lespede mare de piatră, aflată la piciorul muntelui stâncos, era un grup de copii. Era clar că pe noi ne aşteptau. Ne-au întâmpinat cu feţele radiind de fericire.

— Oh, sunt fraţii lui Nonno! a exclamat Jum-Jum! Şi sora lui Jiří şi toţi ceilalţi, Acum nu mai sunt păsări vrăjite!

Am descălecat de pe Miramis. Într-o clipă, ne-au înconjurat toţi copiii. Erau timizi, dar prietenoşi şi veseli. Unul dintre băieţi, un frate de-al lui Nonno, m-a luat de mână şi mi-a spus în şoaptă, ca şi cum n-ar fi vrut să-l audă şi altcineva:

— Ce bucuros sunt că mantaua mea este la tine! Şi ce bucuros sunt că am scăpat de vrajă!

Apoi, a venit la mine o fetiţă. Era surioara lui Jiří. Nu se uita la mine, ci privea înspre lac – într-atât era de timidă. Mi-a spus foarte încet:

— Sunt aşa de bucuroasă că linguriţa mea este la tine! Şi mai sunt foarte bucuroasă că am scăpat de vrajă!

Un alt frate de-ai lui Nonno mi-a pus o mână pe umăr, spunându-mi: – Cât de bucuros sunt că ţi-am putut scoate sabia din adâncul lacului! Şi mai sunt foarte bucuros că ne-ai dezlegat!

— Sabia se află din nou pe fundul lacului, am spus eu, dar este bine aşa, pentru că de acum înainte nu mai am nevoie de nicio sabie.

— Desigur, aşa că nu o vom mai scoate nicicând de acolo, a spus fratele lui Nonno, căci acum nu mai suntem păsări vrăjite.

I-am privit pe rând pe toţi copiii din jurul meu.

— Care dintre voi este fetiţa ţesătoarei? am întrebat.

Amuţiră cu toţii. Nimeni nu mi-a răspuns.

— Care dintre voi este fetiţa ţesătoarei? am întrebat eu din nou, deoarece voiam să-i spun că mantaua mea era căptuşită cu ţesătura făcută de mama ei.

— Milimani era fetiţa ţesătoarei, a spus fratele lui Nonno.

— Unde este acum?

— Stă culcată acolo jos, a răspuns tot el. Copiii se dădură deoparte. Chiar la malul apei, pe pietre, stătea întinsă o fetiţă mică. Am alergat într-acolo şi am îngenuncheat lângă ea. Zăcea nemişcată, cu ochii închişi. Era moartă. Faţa ei micuţă era albă ca varul. Tot trupuşorul îi era ars.

— A zburat înspre flăcări, a spus fratele lui Nonno.

Eram disperat. Milimani murise din cauza mea. Mă simţeam tare trist şi nefericit. Nimic nu mi se mai părea frumos acum, căci Milimani murise din cauza mea.

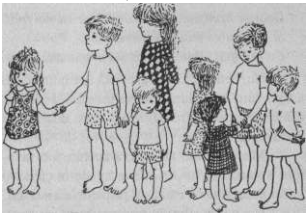

— Nu fi trist, mi-a spus fratele lui Nonno. Milimani a

vrut aşa. A fost voia ei să zboare spre flăcări, deşi ştia că aripile îi vor lua foc.

— Dar acum ea este moartă, am spus. Eram tare nefericit.

Fratele Lui Nonno a cuprins între mâinile sale mânuţele arse ale lui Milimani.

— Trebuie să te lăsăm aici, Milimani, a spus el, încet. Dar înainte de a pleca, vrem să-ţi cântăm cântecul pe care ţi l-am făcut.

Toţi copiii se aşezară pe pietre, lângă Milimani, începând să cânte un cântecel inventat chiar de ei:

Milimani, surioara noastră.

Surioară dispărută-n valuri, cu aripile în flăcări.

Milimani, of, Milimani

Doarme nemişcată şi nicicând nu se va mai trezi, şi nici nu va mai zbura vreodată, Cu un ţipăt jalnic, peste apa-ntunecată.

— Nu, pentru că nu mai există apă întunecată, a spus Jum-Jum. Sunt doar valuri mici şi blânde, cântând şi ele pentru Milimani, care doarme pe malul apei.

— Măcar de-am avea ceva cu care s-o învelim, a spus sora lui Jiří. Ceva moale în care s-o înfăşurăm, ca să nu mai zacă pe pietrele astea tari.

— Hai s-o învelim în mantaua mea, am spus. S-o învelim cu stofa ţesută chiar de mama ei.

Am învelit-o pe Milimani cu mantaua mea, căptuşită cu ţesătura basmelor. Mantaua era mai moale decât floarea de măr şi mai suavă decât adierea nopţii prin iarbă, mai caldă decât sângele roşu, roşu din inimă, iar cea care o ţesuse nu era alta decât mama ei. Am înfăşurat-o pe Milimani în mantaua mea cu multă grijă, ca să stea pe ceva moale acolo, pe pietre.

Deodată, Milimani a deschis ochii şi m-a privit lung. Stătea nemişcată şi doar mă privea. S-a ridicat apoi puţin şi i-a privit pe toţi copiii din jurul ei. Şi-a întors apoi privirile înspre lac, părând tot mai mirată.

— Cât de albastru este lacul, a spus.

După aceea, n-a mai rostit niciun cuvânt. A dat

mantaua deoparte şi s-a ridicat în picioare. Nu mai avea nicio urmă de arsură, iar noi eram nespus de fericiţi că ea era din nou în viaţă.

Pe apa lacului luneca o barcă. Cineva vâslea cu putere. Când barca s-a mai apropiat, am văzut că omul care vâslea era Făurarul de săbii, iar lângă el se afla Eno.

Curând, barca se lovi de pietrele de pe marginea lacului şi atunci cei doi coborâră pe mal.

— Ce-am spus eu? strigă Făurarul de săbii cu vocea sa tunătoare. Că se apropie clipa ultimei lupte a Cavalerului Katō, aşa am spus.

Eno veni în grabă la mine.

— Vreau numai să-ţi arăt ceva, prinţule Mi-o mi-a spus el.

Îşi deschise apoi palma plină de riduri. Ţinea în mână o frunză mică şi verde. O frunzuliţă delicată, subţire şi transparentă, fragedă şi gingaşă, de un verde crud, străbătută de nervuri fine.

— A crescut în Pădurea Morţii, a spus Eno. Am găsit-o cu puţin timp înainte, într-un copac din Pădurea Morţii.

Dădea din cap, mulţumit; capul său mic, cenuşiu, cu un păr ca de paie, se mişca necontenit, dintr-o parte în alta.

— O să merg în fiecare dimineaţă în Pădurea Morţii, să văd dacă au mai crescut şi alte frunze, a adăugat. Dar frunza asta de aici poţi s-o păstrezi tu, prinţule Mi-o. **180**

Mi-a pus frunza în mână. Era, pentru mine, lucrul cel mai de preţ pe care-l puteam primi. Clătină iarăşi din cap, spunându-mi:

— Am stat aici şi m-am rugat tot timpul să-ţi meargă bine, prinţule Mi-o. Da, am stat în coliba mea şi n-am avut decât o singură dorinţă: să-ţi meargă bine.

— Ce-am spus eu? strigă Făurarul de săbii. Curând va sosi clipa ultimei lupte a Cavalerului Katō, chiar aşa am spus.

— Cum a ajuns barca înapoi la tine? l-am întrebat pe Făurar.

— Valurile mi-au adus-o, a spus el. Priveam peste lac

spre muntele Făurarului de săbii şi spre căsuţa lui Eno. Mai multe bărci se apropiau de noi. O mulţime de bărci, pline de oameni pe care nu-i cunoşteam. Oameni mici de statură şi palizi, care priveau miraţi, dar totodată fericiţi, soarele, şi lacul.

Păreau că niciodată până atunci nu văzuseră soarele. Acum, el strălucea senin, peste lac şi peste stânci. Totul era atât de frumos!

Numai grămada de pietre aflată sus, pe muntele stâncos, nu era deloc frumoasă. Va veni însă o zi, m-am gândit eu atunci, când peste grămada de pietre va creşte muşchi. Iar muşchiul moale şi verde va acoperi totul şi nimeni nu va mai şti că dedesubt zace castelul Cavalerului Katō.

Cândva, văzusem flori rozalii crescând peste muşchi. Erau nişte clopoţei, şi creşteau în şiruri lungi. Poate că, vreodată, astfel de clopoţei se vor găsi şi pe suprafaţa muşchiului care va acoperi castelul

Cavalerului Katō... Cred că va fi o privelişte tare frumoasă.

* * *

Drumul spre casă a fost lung, dar destul de uşor de parcurs. Copiii mai mici călăreau pe Miramis, iar cei foarte mici, pe mânz. Noi ceilalţi am mers pe jos, până am ajuns la Pădurea întunecată. Între timp se făcuse noapte, iar Pădurea întunecată redevenise Pădurea Clarului de Lună, cum fusese odată. Când am păşit printre copacii din Pădurea Clarului de Lună, era o linişte deplină.

Deodată, Miramis necheză sălbatic şi atunci, departe, în Pădurea întunecată, cei o sută de cai albi îi răspunseră,

la fel de sălbatic. Îi auzeam venind înspre noi, iar pământul răsuna puternic de zgomotul copitelor lor. Începu să necheze până şi mânzul cel mic. Încerca şi el să necheze tare şi sălbatic precum caii cei mari, dar nechezatul lui era slab şi caraghios. Dar cei o sută de cai albi îl auziră. Oh, cât erau de fericiţi că li se întorsese mânzul! L-au înconjurat cu toţii. Fiecare încerca să se apropie cât mai mult de el, să-l atingă, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că mânzul se întorsese cu adevărat.

Întrucât îi aveam acum cu noi pe cei o sută de cai albi, nimeni nu mai era nevoit să meargă pe jos. Fiecare copil putea acum să călărească pe câte un cal.

Eu călăream pe Miramis, iar Jum-Jum şedea, ca de obicei, în spatele meu, pentru că nu voia să călărească pe niciun alt cal. O fetiţă micuţă, cea mai mică dintre toţi, călărea pe mânz.

Am mers aşa, călare, prin pădure, iar cei o sută de cai albi erau atât de frumoşi în lumina lunii.

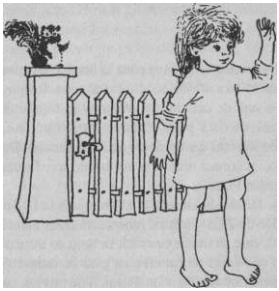

Curând, am zărit florile de măr, strălucind în pomii de lângă casa ţesătoarei. Moi, ca un puf de zăpadă, flori de măr zăceau răspândite în jurul căsuţei din poveşti. Dinăuntru, răzbătea până la noi ţăcănitul războiului de ţesut, iar Milimani zise: – Mama mea ţese.

Când ne-am apropiat de gard, ea sări de pe cal, ne făcu semn cu mâna şi ne spuse: – Sunt aşa de bucuroasă că m-am întors acasă! Şi mai sunt foarte bucuroasă că am ajuns înainte de a se trece florile de măr!

Începu să alerge pe potecuţa cea mică dintre meri şi dispăru în casă.

Ţăcănitul războiului de ţesut încetă brusc.

Mai aveam drum lung până la Insula Pajiştilor Verzi. Mi-era dor de ea şi de tatăl meu, Regele. Cei o sută de cai albi, cu Miramis în frunte, se înălţară deodată peste Pădurea întunecată, sus, sus de tot, mai sus decât cei mai înalţi munţi. De acolo, îşi urmară drumul prin văzduh, spre Insula Pajiştilor Verzi.

Se făcuse dimineaţă, când am ajuns la Podul Zorilor de Ziuă. Paznicii întinseseră chiar atunci podul, care strălucea ca aurul, în timp ce treceau pe ei cei o sută de cai albi, cu gâturile întinse şi coamele fluturând în vânt. Paznicii ne priveau cu uimire. Unul din ei duse atunci la gură un corn şi suflă din el. Sunetul răsună peste toată Insula Pajiştilor Verzi. De prin casele şi colibele mici ieşiră toţi cei care, atât amar de timp, au tânjit şi s-au jeluit după copiii lor, răpiţi de Cavalerul Katō. Acum îşi priveau copiii care călăreau pe caii cei albi, şi nici măcar un singur copil nu lipsea – cu toţii se întorceau acasă.

Caii albi şi-au continuat drumul în galop peste pajişti şi, curând, am ajuns la grădina de trandafiri a tatălui meu, Regele. Acolo, copiii s-au dat jos de pe cai, iar taţii lor i-au înconjurat pe dată şi cu toţii erau nebuni de bucurie, aşa cum fuseseră şi cei o sută de cai albi când şi-au văzut mânzul întors acasă. Era şi Nonno acolo, cu bunica lui, mama şi tatăl lui Jum-Jum, precum şi mulţi alţi oameni, pe care nu-i văzusem niciodată. Toţi plângeau şi râdeau în acelaşi timp, strângându-şi la piept copiii regăsiţi şi sărutându-i cu dragoste. Tatăl meu, Regele, nu era.

Nu mai aveam nevoie de cei o sută de cai albi, aşa că i-am lăsat să se întoarcă în Pădurea întunecată.

I-am privit, un timp, cum galopau peste pajişti, în faţa lor, alerga micul mânz alb.

Jum-Jum începuse să le povestească părinţilor lui tot ce ni se întâmplase. Nici nu a băgat de seamă când am deschis mica poartă dinspre grădina de trandafiri. Faptul că nimeni nu observase că am plecat să mă plimb prin grădina de trandafiri îmi convenea de minune. Căci îmi doream foarte tare s-o revăd!

Mergeam agale pe sub plopii argintii. Foşneau, la fel

ca altă dată. Şi tot ca altă dată, înfloriseră trandafirii. Totul era la fel ca înainte.

Atunci l-am văzut – l-am văzut pe tatăl meu, Regele. Stătea în acelaşi loc în care îl lăsasem când am plecat călare spre Pădurea întunecată şi spre Ţara de Dinafară. Stătea acolo nemişcat, dar când m-a zărit şi-a întins brusc braţele spre mine, iar eu m-am aruncat la pieptul lui. îl ţineam strâns, strâns de tot, iar el mă strângea la fel de tare şi îmi spunea, în şoaptă:

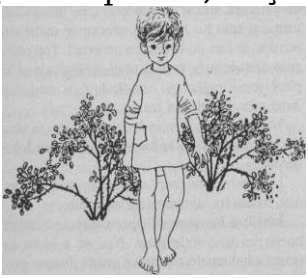

— Mi-o Mi-o al meu!

Căci mă iubea mult tatăl meu, Regele, tot aşa cum şi eu îl iubeam pe el.

*

* * *

A fost o zi minunată. Ne-am jucat mult timp în grădina de trandafiri, Jum-Jum şi cu mine, cu Nonno şi fraţii lui, cu Jiří, fraţii şi surorile lui, precum şi cu ceilalţi copii. Le-am arătat coliba făcută de Jum-Jum şi de mine, iar ei au zis cu toţii că este grozavă. Am călărit apoi pe Miramis, care sărea vesel peste tufele de trandafiri. După aceea, ne-am jucat cu mantaua mea. Fratele lui Nonno n-a mai vrut să şi-o păstreze.

— Căptuşeala este oricum a ta, a spus el. Ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu mantaua.

Mi-am pus-o pe mine cu căptuşeala în afară şi m-am ascuns printre tufele de trandafiri. Eram invizibil şi strigam cât mă ţinea gura:

— Nimeni nu mă poate găsi! Nimeni nu mă poate găsi!

Şi desigur că n-au putut, oricât au încercat cu toţii.

Când începu să se întunece, copiii plecară acasă.

Mamele şi taţii lor nu voiau să-i lase chiar din prima seară să stea atât de mult pe-afară.

Jum-Jum şi cu mine am mai rămas un timp singuri, în coliba noastră. Înserarea se lăsase peste grădina de trandafiri, iar noi am început să cântăm din fluier.

— Trebuie să avem mare grijă de fluierele noastre, a spus Jum-Jum, iar dacă odată ne vom pierde unul de altul, vom cânta din nou melodia cea veche.

În acel moment sosi tatăl meu, Regele, ca să mă ia acasă. I-am spus lui Jum-Jum „noapte bună”, iar el a pornit-o în grabă spre casă. I-am spus „noapte bună” şi lui Miramis. Miramis al meu, care păştea liniştit, lângă colibă.

Apoi tatăl meu, Regele, m-a luat de mână şi am mers aşa spre casă, prin grădina de trandafiri.

— Mi-o Mi-o al meu, parcă ai mai crescut de când ai plecat de acasă, a spus Regele. Cred că astă-seară trebuie să facem un semn nou pe uşa de la bucătărie.

Mergeam alături, pe cărarea străjuită de plopii de argint. Înserarea se aşternuse ca o ceaţă albă cu reflexe albăstrui, peste toată grădina de trandafiri. Păsările albe se cuibăriseră în culcuşurile lor. În vârful celui mai înalt plop, stătea Pasărea Tristeţii. Doar ea singură cânta. Nu ştiu despre ce anume mai cânta acum, când toţi copiii răpiţi se întorseseră la casele lor. Dar cred că Pasărea Tristeţii are întotdeauna despre ce să cânte.

Peste toate colinele din jur, păstorii îşi aprinseseră focurile. Până hăt-departe se vedeau focuri arzând şi luminând, prin întunericul serii. Îi auzeam pe păstori cântând. Cântau melodia cea veche.

Păşeam alături, ţinându-ne de mână, tatăl meu, Regele, şi cu mine. Vorbeam şi dădeam din mâini plini de veselie, iar Regele mă privea şi îmi zâmbea tot timpul; la fel făceam şi eu, şi mă simţeam tare fericit.

— Mi-o Mi-o al meu, a spus tatăl meu, Regele. Doar atât, şi nimic altceva.

— Mi-o Mi-o al meu, a repetat el, în timp ce ne continuam drumul spre casă, prin întunericul serii.

*

A trecut multă vreme de când mă aflu aici, în Ţara îndepărtată. Mă gândesc destui de rar la perioada în care am locuit pe Upplandsgatan. De fapt, doar la Benka îmi mai fuge gândul, din când în când, deoarece seamănă atât de mult cu Jum-Jum. Sper că lui Benka nu-i este prea dor de mine, căci nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de greu este atunci când ţi-e dor de cineva. Mă gândesc, însă, că Benka îi are pe tatăl şi pe mama sa şi sunt convins că, între timp, şi-a făcut un alt prieten bun.

Se mai întâmplă să mă gândesc şi la mătuşa Edia sau la unchiul Sixten, şi nu mai sunt deloc supărat pe ei. Mă întreb doar ce-or fi spus când am dispărut. Le păsa atât de puţin de mine, încât poate nici n-au observat că am plecat.

Probabil că mătuşa Edia crede că mă va găsi stând pe o bancă în parcul Tegner şi că nu are decât să coboare şi să mă caute. Crede, poate, că stau acolo pe bancă, sub un felinar, mâncând un măr şi jucându-mă cu vreo sticlă goală de bere, sau cu cine ştie ce altceva.

Sau poate crede că mai zăbovesc un timp să privesc casele cu ferestre luminate şi copiii care stau înăuntru la masă, cu mamele şi cu taţii lor. Da, poate că aşa crede mătuşa Edia şi sigur este supărată că nu mă mai întorc odată acasă, cu punga de pesmeţi.

Se înşală, însă, mătuşa Edia. Oh, cum se mai înşală! Nu mai stă niciun Bosse pe nicio bancă în parcul Tegner. Pentru că el se află acum în Ţara îndepărtată. Se află în Ţara îndepărtată, v-o spun eu. Acolo unde plopii de argint foşnesc blând, unde focurile ard în noapte, unde există pâinea-care-potoleşte-foamea şi unde îl are pe tatăl său, Regele, care îl iubeşte tare mult, şi pe care el îl iubeşte la fel de mult.

Da, acesta-i adevărul. Bo Vilhelm Olsson se află în Ţara îndepărtată şi se simte bine acolo, nespus de bine, cu tatăl său, Regele.

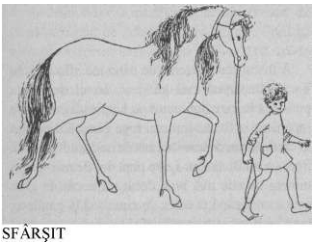

SFÂRŞIT